

Sebt Günü Çalışma Kitapçığı

Nisan | Mayıs | Haziran 2025

Göndermeler, Tasvirler, Simgeler Kutsal Kitap Peygamberlik Sözü Nasıl Çalışılmalı

1 • Bazı Peygamberlik Sözü İlkeleri —29 Mart – 4 Nisan	4
2 • Yaratılış Kitabı Temeli —5-11 Nisan	12
3 • Düğün Tasvirleri —12-18 Nisan	20
4 • Uluslar: 1. Bölüm —19-25 Nisan	28
5 • Uluslar: 2. Bölüm —26 Nisan–2 Mayıs	36
6 • Kurban Kavramını Anlamak —3-9 Mayıs	44
7 • Peygamberlik Sözlerinin Temelleri —10-16 Mayıs	52
8 • Mezmurlar'da: 1. Bölüm —17-23 Mayıs	60
9 • Mezmurlar'da: 2. Bölüm —24-30 Mayıs	68
10 • Çağların Sonuna Ulaşmış Olan Bizler —31 Mayıs–6 Haziran	76
11 • Rut ve Ester — 7-13 Haziran	84
12 • Haberciler — 14-20 Haziran	92
13 • Sonun Tasvirleri — 21-27 Haziran	100

Editör Ofisi | 12501 Old Columbia Pike, Silver Spring, MD 20904

Yazar
Shawn Boonstra
Editör (English)
Clifford R. Goldstein
Editör Sekreteri
Soraya Scheidweiler
Yayın Müdürü
Lea Alexander Greve

Asistan Editör
Sharon Thomas-Crews
Pacific Press® Koordinatörü
Miguel Valdivia
Kapak ve Sayfa Tasarımı
Lars Justinen
Sayfa Tasarım
Joanna Touma

Trans Medya Grubu Genel Müdürü:
Jean Jack Kareh
Yayın Kaynakları Yöneticisi:
Ashraf Fawzy
Çevirmen:
Suha Önder
Düzeltilmen: Dilara Oliveira

© 2025 Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®. Her hakkı saklıdır. Yetişkinler için Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı (Standart Versiyon)'un hiçbir bölümü, Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®'nın yazılı izni olmadan hiçbir kişi ya da kurum tarafından düzenlenemez, değiştirilemez, uyarlanamaz, tercüme edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®'nın bölüm ofisleri, belirli ilkelere göre, Yetişkinler için Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı'nın tercüme ettirilmesine yetkilidirler. Bu tercümelerin telif ve yayın hakları Genel Konferans'ta kalacaktır. "Yedinci Gün Adventist", "Adventist" ifadeleri ve alevli logo Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı®'nın tescilli markalarıdır ve Genel Konferans'ın izni olmadan kullanılamazlar. Bu kitapçık Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı® Yetişkinler için Sebt Okulu Çalışma Kitapçığı Ofisi tarafından hazırlanmıştır. Bu kitapçığın hazırlanması, Genel Konferans Yönetim Komisyonu (ADCOM)'un bir alt komisyonu olan Sebt Okulu Yayın Kurulu'nun yönetimi altında olmuştur. Yayımlanan bu kitapçık dünya çapında bir değerlendirme kurulunun katkılarını ve Sebt Okulu Yayın Kurulu'nun onayını yansıtmakta olup, sadece veya mutlaka yazarın (veya yazarların) görüşleriyle sınırlı değildir.

Kutsal Kitap Çevirileri Tablosu:

Bu çalışma rehberinde, Standart Versiyon 2023 Yılı Birinci Çeyreği için izinle kullanılan Kutsal Kitap alıntıları, aşağıdaki gibidir (Aksi belirtilmedikçe tüm alıntılar Yeni Çeviri'den yapılmıştır):

YÇ. Yeni Çeviri: Kutsal Kitap: Eski ve Yeni Antlaşma (Tevrat, Zebur, İncil). Eski Antlaşma ©2001, 2009 Kitabı Mukaddes Şirketi; Yeni Antlaşma ©1987, 1994, 2001, 2009 Yeni Yaşam Yayınları. Bütün Hakları Saklıdır.

KM. Kitabı Mukaddes: Kitabı Mukaddes, Eski ve Yeni Ahit (Tevrat ve İncil): İbrani, Kildani ve Yunani dillerinden son tashih edilmiş tercümedir. ©1941 Kitabı Mukaddes Şirketi.

CAN. Bünyamin Candemir: Kutsal İncil ©2003 Lütfü Yayıncılık, ©2013 Gerçeğe Doğru Kitapları.

TC. Thomas Cosmades: İncil (Sevinç Getirici Haber) – İncil'in Yunanca Aslından Çağdaş Türkçeye Çevirisi. ©2010 Kutsal Söz Yayınları.

Peygamberlik Sözü Öncüleri

İlk Körfez Savaşı sırasında (1991), tanınmış bir Protestan yazar ve konuşmacı Vahiy kitabının bu savaşı önceden bildirdiğine ikna olmuştu. İddiası, savaştaki bazı helikopterlerin Vahiy 9. bölümde tasvir edilen çekirgelere benzediği esasına dayanıyordu. “Dipsiz derinliklerin kuyusunu açınca, kuyudan büyük bir ocağın dumanı gibi bir duman çıktı. Kuyunun dumanından güneş ve hava karardı. Dumanın içinden yeryüzüne çekirgeler yağdı. Bunlara yeryüzündeki akreplerin gücüne benzer bir güç verilmişti” (Va. 9:2, 3).

Kutsal Kitap’taki peygamberlik sözlerini yorumlamak için pek de iyi bir yöntem sayılmaz, öyle değil mi? Yine de, bu tarz yorumlar oldukça yaygın durumdadır. Aslında, on yıllar boyunca, hepsi de peygamberlik sözlerine ithaf edilen bir dizi kitap, makale, video ve şimdilerde internet siteleri, tarih belirleme de dahil olmak üzere son olaylar hakkında genellikle Orta Doğu’daki savaşlar veya çalkantılar etrafında yoğunlaşan pek çok öngöründe bulunmuştur.

Ve çok şaşırtıcı bir şekilde, hiçbir durumda bu öngörüler gerçekleşmemiştir.

Yedinci Gün Adventistleri olarak biz farklı bir yaklaşımı, merkezinde Mesih’in bulunduğu bir yaklaşımı benimsiyoruz; bu çerçevede peygamberlik sözlerinin odağı artık Ortadoğu’daki tek bir coğrafi konum ve orada yaşanan herhangi bir askeri çatışma değildir. Biz bunun yerine, peygamberlik sözlerini Mesih ve Şeytan arasındaki büyük mücadelenin merceğinden görüyoruz; bu mücadele, Yahudi ve Uluslardan olan Tanrı’nın halkının (bkz. Va. 12:17, Va. 14:12), canavara ve onun heykeline değil de Yaratıcı’ya tapınması (bkz. Va. 14:7) konusundaki son krizle karşı karşıya kalmasıyla doruğa ulaşacak olan dünya genelindeki manevi bir mücadeledir.

Bu son gün hakkındaki peygamberlik sözlerini anlamada kilit unsur, sadece peygamberlik sözlerinin tarihteki genel çerçevesini değil, aynı zamanda ne anlama geldiklerini ortaya çıkaracak yorumlayıcı anahtarları da içeren Daniel 2. bölümdür.

Daniel 2. bölümde dört dünya imparatorluğu –Babil, Med-Pers, Grek, Roma– tasvir edilmekte ve ardından Tanrı Kendi ebedi krallığını kurmaktadır; o krallık ki “hiç yıkılmayacak, başka halkın eline geçmeyecek... önceki krallıkları ezip yok edecek, kendisiyse sonsuza dek sürecek” (Dan 2:44). Daniel 7. ve 8. bölümlerdeki birbirile ilişkili peygamberlik sözleri de bu aynı ana hatları içermektedir: Tanrı’nın krallığı sonsuza dek kalıcı olarak kurulana kadar, bu dünyevi imparatorluklar ortaya çıkmakta ve yıkılmaktadır.

Daniel 7. bölümde melek yorumcu bizim için her şeyi açıklıyor: “Bu dört büyük yaratık yeryüzünde ortaya çıkacak dört kraldır. Ama Yüceler Yücesi'nin kutsalları krallığı alacak, sonsuza dek ellerinde tutacaklar. Evet, sonsuzlara dek” (Dan. 7:17, 18).

Dört dünyevi imparatorluk (Babil, Med-Pers, Grek ve Roma), Tanrı, İsa'nın ikinci gelişinden sonra kendi ebedi krallığını kurana kadar tarih boyunca kesintisiz bir şekilde bir-birini takip etmektedir.

Elbette biz mevcut durumda hâlâ, Mesih geri dönmeden önceki dördüncü ve son dünyevi krallık olan Roma döneminde bulunmaktayız.

Peygamberlik sözlerini anlamanın temeli olan bu tarihsel bakış açısıyla, bu çeyrekte Kutsal Kitap'taki peygamberlik sözlerinin nasıl yorumlanacağı konusunu, özellikle de peygamberlik sözlerindeki gerçekleri ve son olayları aydınlatan bazı imaları, öyküleri, tasvirleri ve mecazları inceleyeceğiz.

Yaratılış kitabındaki yaratılış öyküsünden –sadece peygamberlik sözlerini değil, sonrasını, özellikle çarmıh ve İsa'nın kefareti eden ölümünü anlamak için çok önemlidir– Babil Kulesi'ne, tapınak hizmetine, Mezmurlar'a, hatta bazı Eski Ahit evliliklerine kadar uzanacağız. Tüm bunlarda ve daha fazlasında, dua ederek ve alçakgönüllü, itaatkâr bir tutumla

çalıştığımız takdirde (Kutsal Kitap'a isyankâr bir yürekle giderseniz, zamanınızı boşa harcarsınız), özellikle Vahiy kitabındaki son zaman peygamberlik sözlerini canlandırmaya yardımcı olacak tasvirler, simgeler ve mecazlar bulabiliriz.

Peygamberlik sözlerindeki gerçeğin ortaya çıkmasına yardımcı olan tüm öyküler ve tasvirleri incelemeye başlamak için dahi bir çeyrek kesinlikle yeterli değildir. Belki de bunun için sonsuzluğa ihtiyacımız vardır. Ancak o zamana kadar, Tanrı'nın lütfuyla, elimizden geldiğince çalışacağız.

Shawn Boonstra, Peygamberlik Sesi hizmetinin konuşmacısı ve yöneticisidir. Yayınları ve kitapları dünyanın dört bir yanında ilham kaynağı olmuş ve yıllar boyunca Antarktika hariç her kıtada canlı müjdeleme etkinlikleri düzenlenmiştir.

Bazı Peygamberlik Sözü İlkeleri

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Yer. 29:23, 24; Mez. 139:1–6; Dan. 12:4; Va. 22:10; 2Tİ. 3:15–17; İbr. 4:12.

HATIRLAMA METNİ: “ ‘Dünyada iyilik yapanın, adaleti, doğruluğu sağlayanın Ben RAB olduğumu anlamakla ve beni tanımakla övünsün övünen. Çünkü ben bunlardan hoşlanırım’ diyor RAB” (Yeremya 9:24).

Kutsal Yazı’daki diğer çoğu konuda olduğu gibi, peygamberlik sözleri konusunda da Hristiyanlar arasında görüş ayrılıkları bulunmaktadır ve bu da çoğu zaman diğer insanları Kutsal Kitap’taki peygamberlik sözlerinin zaman kaybı olduğuna inandırmaktadır. Neticede, Hristiyanlar peygamberlik sözlerinin her bir kelimesi ve cümlesi üzerinde kavga ediyorsa, bunlar ne kadar geçerli olabilir ki? Maalesef pek çok imanlı da Kutsal Kitap’ın Vahiy gibi bazı kitaplarının anlaşılmasız olduğunu düşünmeye başlamıştır. Onları okumak yerine, bazen de peygamberlik sözlerini incelemenin çözdüğünden daha fazla soruna neden olduğunu düşünen iyi niyetli bir vaizin teşvikiyle onlardan uzak durmaktadırlar.

Bu her zaman böyle değildi. Hristiyan tarihinin ilk on sekiz yüzyılı boyunca Hristiyanların çoğu Kutsal Kitap’taki peygamberlik sözleri konusunda çok rahatlardı ve peygamberlik sözlerinin kilit mesajlarının ne olduğu konusunda şaşırtıcı düzeyde bir fikir birliği mevcuttu. Tanrı böyle olmasını istemektedir: “Kardeşler, Rabbimiz İsa Mesih’in adıyla yalvarıyorum: Hepiniz uyum içinde olun, aranızda bölünmeler olmadan aynı düşünce ve görüşte birleşin” (1Ko. 1:10).

Bu hafta, peygamberlik sözlerinin tutarlı ve doğru bir şekilde anlaşılmasını sağlayan bazı ilkeleri inceleyeceğiz.

*5 Nisan Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Okuyan Anlasın

Herhangi bir Hristiyan kitapçıya girin ve Kutsal Kitap peygamberlik sözleriyle ilgili kitapları gözden geçirin. Akıl almaz bir çeşitlilikte görüş ve yorum olduğunu hemen fark edeceksiniz. Vahiy gibi kitapların ne söylediğini hiç kimsenin gerçekten anlayamayacağını düşünme ayarısına kapılabilirsiniz. Örneğin, yazarlardan biri Mesih karıştının bir mecazdan başka bir şey olmadığını; bir diğeri onun gelecekte geleceğini; bir başkası ise onun putperest Roma İmparatorluğu dönemindeki bir şeye ya da birine gönderme olduğunu söylemektedir. Yaşlı bir vaizin dediği gibi, “Belki de Kutsal Kitap eski bir keman gibidir; onunla istediğiniz şarkıyı çalabilirsiniz.”

Ancak Kutsal Kitap’ın kendisi böyle bir şey söylememektedir. Aksine, Tanrı’nın boş yere konuşmadığını ve O’nun Sözü aracılığıyla söylediklerinin gerçekliğini bilebileceğimizi varsayarak bizi okumaya davet etmektedir.

Matta 24:15; Vahiy 1:3; Matta 11:29; ve Yeremya 9:23, 24 ayetlerini okuyun. Bu ayetler Tanrı’nın Kendisini anlaşılır kılma isteği konusunda ne söylüyor?

Pek çok üniversite “Edebi Bir Eser Olarak Kutsal Kitap” ya da benzer içerikli dersler sunmaktadır. Bir imanlı için, uzun dersler boyunca oturup profesörün Kutsal Kitap’ı putperest mitolojisini okuduğu gibi okuduğunu görmek şaşırtıcı olabilir. Buradaki ana düşünce, öykülerde ahlaki bir “hakikat” özü olabileceği, ancak kişinin öykülerden dilediği gibi bir anlam çıkartabileceğidir. Bu öğretmenler için bu kitabın Tanrı tarafından esinlendiği düşüncesi gülünecek bir şeydir.

Dolayısıyla eğitmen Kutsal Kitap’ı okumakta ancak Tanrı’nın sesini duymamaktadır. Bazılarıysa Kutsal Kitap’ın mesajıyla açıkça çelişen sonuçlara varırlar. Rab’be boyun eğmeden ve gerçeği öğrenmeye açık bir yüreğe sahip olmadan Kutsal Kitap’ı okuyanlar muhtemelen sadece onun mesajını ıskalamakla kalmayacak, aynı zamanda onun sayfalarında ortaya konmuş olan Tanrı’nın sevgi dolu ve yüce karakterini de yanlış anlayacaklardır. Bu yanlışla düşmek pek çok kişinin sandığından daha kolay olabilir, işte bu nedenle Kutsal Ruh’un rehberliğinde doğru araçlar ve (en önemlisi) doğru yaklaşım olmaksızın yalnızca Kutsal Kitap’ı okumak zararlı olabilir.

Dindar olmadığı bilinen bir kişi Kutsal Kitap okurken görülmüş. Bunu niye yaptığı sorulduğunda ise şu yanıtı vermiş: “Açıklar arıyorum. açıklar arıyorum.” Tanrı’nın Sözü’nü okurken böyle bir tutum içinde olmak neden yanlıştır?

Tanrı Anlaşılacak İster

Hiçbir şey, dilini zar zor konuştuğunuz yabancı bir ülkedeyken, örneğin bir sağlık ocağında ya da eczanede acilen iletişim kurmanız gerekmesi kadar can sıkıcı olamaz. Ne söylemeniz gerektiğini biliyorsunuzdur fakat bunu söyleyecek yeterli kelime dağarcığına sahip değilsinizdir.

Tanrı söz konusu olduğunda ise farklı bir sorun ortaya çıkmaktadır. “Çünkü gökler nasıl yeryüzünden yüksekse” diyor, “yollarım da sizin yollarınızdan, düşüncelerim düşüncelerinizden yüksektir” (Yşa. 55:9). Sorun Tanrı’nın bizimle iletişim kuracak kelime dağarcığına sahip olmaması değildir; sorun bizim O’nu tam olarak anlayacak kelime dağarcığına ya da zihinsel yeterliliğe sahip olmamızdır.

Aşağıdaki ayetler bizim sahip olduğumuz anlayışa kıyasla Tanrı’nın anlayışı hakkında ne söylüyor?

Mez. 139:1-6 _____

Mez. 147:5 _____

Rom. 11:33 _____

Yu. 3:20 _____

İşin aslı şu ki, Tanrı’nın düşüncesini asla tam olarak anlayamayacağız çünkü O mutlak ve her şeyi bilendir. Sonuçta, Yaratılış hakkındaki her şeyi zar zor anlayabiliyoruz; Yaratıcısını nasıl tam olarak anlayabiliriz? Anlayamayız.

Her şeyi tam olarak asla anlayamayacak olsak da, kurtuluşumuz için neyin gerekli olduğunu anlayabiliriz. (Bkz. 2Tî. 3:14, 15.) Elçiler onları dinleyenlere müjdeyi açıklarken sık sık gerçekleşmiş peygamberlik sözlerine atıfta bulunmuşlardır; buradan, peygamberlik sözlerinin başlıca amaçlarından birinin kurtuluş tasarısını örneklendirmek olduğu sonucuna varabiliriz. Gerçekten de, Kutsal Kitap’taki peygamberlik sözleri nihayetinde öyle ya da böyle bizi İsa’ya ve O’nun tüm insanlığa sunduğu kurtuluş vaadine yönlendirmelidir.

Sonuçta, her şeyin Kendisi aracılığıyla yaratılmış olduğu Rab (bkz. Kol. 1:16; Yu. 1:1-3), yeryüzüne inmiş ve en zavallılar da dahil olmak üzere her bir insanın günahları için Kendisini çarmıhta kurban olarak sunmuştur. İşte Tanrı hepimizi bu kadar çok sevmektedir. Bizim için tüm bunları gerçekleştiren Rab, elbette en sefil insanlar da dahil olmak üzere herkesin O’nun İsa’da bize ne sunuyor olduğunu bilmesini istemektedir. Ve peygamberlik sözleri tam da bunu sağlayabilir.

Evet, bilmediğimiz çok şey olsa da, bilmediklerimize kafayı takmak yerine, artık bildiklerimize odaklanmamız ve bildiklerimizi uygulamamız neden çok önemlidir?

Daniel–Bu Sözleri Sakla

Daniel 12:4 ayetini okuyun. Rab burada Daniel'e ne söyledi? (Bunu Va. 22:10 ayetiyle karşılaştırın.)

Vaizlerin Daniel 12:4 ayetini Mesih'in gelişinden kısa bir süre önce teknolojik ve bilimsel bilginin yükseleceğini öngörmek için kullandıklarını duymak alışılmadık bir durum değildir. Pek çoğu da bu ayeti son yüzyılda gerçekleşen hızlı seyahat alanındaki ilerlemeleri tanımlamak için de kullanıyor. Bizim kitaplarımızın çoğu da bu yaklaşımı benimsemektedir. Elbette mantıklı yorumlar olsa da, başka bir anlama geliyor da olabilir.

Ayeti tekrar okuyun. Meleğin Daniel'e verdiği talimat, “sözleri sakla, kitabı mühürle” emriyle başlıyor. Burada sözü edilen Daniel'in kitabının kendisidir. O halde, zamanın sonunda birdenbire artacak olan bilgi, belki de Daniel kitabının bilgisi olabilir mi?

Bu, Daniel kitabını Vahiy kitabından oldukça farklı kılmaktadır, çünkü Yuhanna'ya kitabını *mühürlememesi* söylenmiştir (Va. 22:10). Vahiy ilk andan itibaren anlaşılması gereken bir kitaptı, çünkü “zaman yakındı” Öte yandan, Daniel uzak gelecekte bir zamanda daha açık bir şekilde anlaşılacaktır.

Yüzyıllar boyunca, pek çok iyi Hristiyan düşünür Daniel kitabını açıklamaya çalışmış ve bazıları büyük ilerlemeler kaydetmiştir. Ancak Daniel kitabının anlaşılması, 1798 yılında sona eren 1.260 yıllık peygamberlik döneminin bitiminden sonra, dünyanın çeşitli yerlerindeki birçok yorumcunun 1843 yılı civarında olağanüstü bir şey olacağı sonucuna varmaya başlamasıyla birlikte hızla artmıştır. Bunların arasında en dikkate değer olanı, vaazlarıyla on dokuzuncu yüzyılın Büyük Advent Hareketi'ni başlatan, “bakiye” kilisenin doğmasını ve üç meleğin mesajının net bir şekilde anlaşılmasını sağlayacak olaylar zincirini başlatan William Miller'dır.

Diğer bir deyişle, dünya çapındaki hareketimizin doğuşu, Daniel'in “sonun vaktinde” “bilginin çoğalacağı” şeklindeki öngörüsünün yerine gelmesidir [KM].

Öte yandan, insanların kurtuluşunu yargılamadan, Hristiyan âleminin büyük bir kısmının içinde bulunduğu “karanlığı” düşünün. Aden bahçesinde tesis edilen yedinci gün Sebti gibi kadar temel bir şey, kökleri Roma putperestliğine dayanan Pazar günü uğruna görmezden geliniyor, hatta yok sayılıyor. Ya da ölüm konusundaki büyük cehaleti düşünün; Hristiyanların büyük çoğunluğu ölümlerin derhal başka bir varoluşa doğru süzülüp gittiğini söyleyen putperest düşünceye inanıyor ki bu da bazılarının sonsuza dek yanan bir cehenneme gittiği anlamına geliyor.

Oysa biz gerçeğin bilgisine sahip olduğumuz için minnettar ve alçak gönüllü olmalıyız.

Sözü Çalışmak

Yedinci Gün Adventistleri Kutsal Kitap'taki peygamberlik sözlerine ilişkin sahip oldukları anlayış konusunda William Miller'a çok şey borçludur. Miller'ın (*Daniel 8:14 gibi*) kilit ayetleri kavrayışı kusursuz olmasa da, kullandığı yöntem yine de çok önemliydi, çünkü son gün bakiyesi hareketimizin doğuşuna zemin hazırlamıştı.

Matta 5:18, 2. Timoteos 3:15-17 ve Luka 24:27 ayetlerini okuyun. Bu ayetler Kutsal Kitap'taki peygamberlik sözlerine nasıl yaklaşmamız gerektiği konusunda bize ne öğretiyor?

Kutsal Kitap'ı çalışmak bazı açılardan büyük bir yapbozu birleştirmekten farklı değildir. Sadece iki ya da üç parçayı bir araya getirdiğinizde resmin tamamını anlamak neredeyse imkânsızdır. Belki bu iki ya da üç parçada bir at görebilirsiniz ve buna dayanarak atlarla ilgili bir resim oluşturduğunuz sonucuna varabilirsiniz. Ancak birleştirdiğiniz birkaç parça daha bir tavuk ve bir ineği ortaya çıkarır ve ardından yüzlerce parçayı bir araya getirdiğinizde, sonunda içinde bir kent, bir çiftlik ve uzakta bir sıra dağ bulunan bir manzara resmi üzerinde çalışmakta olduğunuzu görebilirsiniz.

Bazı Hristiyanların Kutsal Kitap çalışırken düştükleri temel hatalardan biri, Kutsal Yazıları belirli bir durumu değerlendirmek için kullanabilecekleri serbest bir deyişler ya da atasözleri derlemesi olarak ele almalarıdır. Bazıları Gideon İncili'nin başında yer alan ve birçok konuda yararlı ayetler bulabileceğiniz basit çalışma rehberine bakarak, bunun Kutsal Kitap'ın belirli konudaki öğretilerinin tamamını temsil ettiğini varsayarlar.

Ne yazık ki, aynı yaklaşımı peygamberlik sözleri konusunda da benimsemekte, tek bir ayeti bağlamından kopararak Kutsal Kitap'ın geri kalanı yerine güncel olaylarla karşılaştırmaktadırlar. Bu da kısmen, gerçekleşecek olaylar ve bunların ne zaman gerçekleşeceği konusunda yanıldıkları için birkaç yılda bir güncellenmesi gereken yeni peygamberlik sözleri kitaplarının durmadan ortaya çıkmasına neden olmuştur.

Bu nedenle herhangi bir konuda sadece belirli ayetleri seçmek değil, Kutsal Kitap'ın o konu hakkında söylediği her şeyi dikkatle incelemek ve bunları hangi bağlamda söylediğini de göz önünde bulundurmak çok önemlidir. Bir paragrafı bağlamından koparmak ve istediğimiz şeyi söylemesini sağlamak çok kolaydır.

Örneğin, ölümlerin durumu ya da hatta Sebt günü konusundaki fikirlerini ortaya koymak için sadece seçilmiş belirli ayetleri kullananlarla ne tür tecrübeler yaşadınız? Bu durumlarda nasıl yanıt vermek gerekir?

Mecaz mı Gerçek mi?

Peygamberlik sözü çalışanların baş etmesi gereken en kilit meselelerden biri, Kutsal Kitap'ın dilinin gerçek anlamda mı yoksa mecazi anlamda mı kabul edileceğinin nasıl belirleneceğidir. Yazarın simgesel bir dil kullanıp kullanmadığı nasıl belirlenir ve simgenin neyi temsil ettiği nasıl anlaşılır? Bunu başarmanın en etkili yöntemi, bir simgenin günümüzde nasıl kullanıldığını bakmak yerine, o figürün, simgenin Kutsal Kitap boyunca nasıl kullanıldığını anlamaktır. Örneğin, bazı kişiler Daniel 7. bölümdeki ayı simgesinin Rusya'ya işaret ettiğini düşünüyorlar, çünkü bu temsil günümüzde sıklıkla Rusya'nın bir simgesi olarak kullanılıyor. Bu, peygamberlik sözündeki simgeleri yorumlamak için sağlam ya da güvenli bir yöntem değildir.

Kutsal Kitap'ın kendi kendisini yorumlamasını sağlayarak (kendi ifadelerini tanımlamasına izin vererek) aşağıdaki ayetlere bakın. Her bir ayette ortak olan peygamberlik sözü simgesi nedir ve Kutsal Kitap bunun neyi temsil ettiğini söylüyor?

Dan. 7:7, Dan. 8:3, Dan. 7:24 _____

Va. 1:16, Ef. 6:17, İbr. 4:12 _____

Va. 12:1; Va. 21:2; Ef. 5:31, 32; Yer. 6:2 _____

Kutsal Kitap'ın kendi ifadelerini açıklamasının sağlanması gerektiğini belirten bu temel kurala uyulduğunda, peygamberlik sözlerindeki simgeciliğin ardındaki gizemin büyük bir kısmı ortadan kalkmaktadır. Örneğin, bir boynuzun siyasi bir gücü ya da bir ulusu simgeleyebileceğini görüyoruz. Bir kılıç Tanrı'nın Sözü'nü simgeliyor olabilir. Ve evet, bir kadın kiliseyi simgeliyor olabilir. Burada Kutsal Kitap'ın kendi kendisini nasıl açıkladığını net bir şekilde görebiliyoruz.

O halde yanıtlanması gereken soru, Tanrı'nın neden doğrudan değil de simgelerle konuştuğudur? Örneğin, Petrus neden 1. Petrus 5:13 ayetinde Roma kentinden üstü kapalı bir şekilde Babil diye söz etmektedir?

Tanrı'nın peygamberlik sözünde simgesel bir dil kullanmayı seçmesinin birçok nedeni olabilir. Örneğin Yeni Ahit kilisesi örneğinde, Vahiy kitabı Roma'yı bu kadar çok kötülüğün faili olarak açıkça belirtmiş olsaydı, kilisenin zaten kötü olan zulmü daha da beter olabilirdi. Sebepler ne olursa olsun, Tanrı'nın simgelerin ne anlama geldiğini anlamamızı istediğine emin olabiliriz.

Bazı simgeler ve peygamberlik sözleri gizemini koruyor olsa da, anladıklarımıza odaklanmak imanımızı nasıl güçlendirebilir?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Büyük Mücadele* kitabından 318-323 sayfaları arasındaki “Amerikalı bir Reformcu” bölümünü okuyun.

“Din görevlileri ve halk, Daniel ve Vahiy kitapçıklarında bulunan peygamberlik sözlerinin anlaşılabilir sırlar olduğunu bildirdiler. Oysa Mesih, öğrencilerini Daniel peygamberin kendi zamanlarında gerçekleşecek olan olaylarla ilgili sözlerine yönlendirmiş ve şunları söylemişti: ‘Okuyan anlasın.’ Matta 24:15. Vahiy’in bir sır olduğu, anlaşılamayacağı iddiası ise, bizzat kitabın adıyla çelişmektedir: ‘İsa Mesih’in vahyidir. Tanrı yakın zamanda olması gereken olayları kullarına göstermesi için O’na bu vahiy verdi . . . Bu peygamberlik sözlerini *okuyana*, burada yazılanları *dinleyip yerine getirene* ne mutlu! Çünkü beklenen zaman yakındır.’ Vahiy 1:1-3. . . .

“İlham’ın tanıklığı ışığında, insanlar Vahiy’in insani kavrayışın ötesinde bir sır olduğunu hangi cüretle öğretebilir? Açıklanan bir sırdır, açılan bir kitaptır. Vahiy’in araştırılması zihni Daniel’in peygamberlik sözlerine yönlendirir, ve her ikisi de Allah’tan insanlara verilen, bu dünyanın sonunda gerçekleşecek olan olaylara ilişkin en önemli talimatları sunmaktadır.

“Yuhanna’ya, kilisenin tecrübe edeceği derin ve heyecan verici ilginçlikte sahneler açılmıştı. Allah’ın halkının durumunu, onları bekleyen tehlikeleri, çatışmaları ve nihai kurtuluşlarını gördü. Yerin ekinini olgunlaştıracak olan kapanış mesajlarını kaydeder; ekin ya demetlenerek göksel ambara konulacak, ya da yok edici ateşte yakılacak olan saman olacaktır. Ona, özellikle son zaman kilisesi için, yamılgıdan gerçeğe döneceklerle, kendilerini bekleyen tehlikelere ve çatışmalara dair yol gösterilmesi amacıyla, son derece önemli konular açıklandı. Veryüzüne gelmekte olan şeyle ilgili olarak hiç kimsenin karanlıkta kalmasına gerek yoktur.”—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 343, 344.

Tartışma Soruları:

1. Peygamberlik sözlerini çalışmanın imanınızı önemli ölçüde artırabileceği yöntemler nelerdir? Bazıları binlerce yıl önce yazılmış ve yüzlerce, hatta binlerce yıl sonra gerçekleşecek olaylarla ilgili olan hangi peygamberlik sözleri, Kutsal Kitap’a ve daha da önemlisi onu ilham eden Tanrı’ya olan güveninizin artmasına yardımcı oldu? Örneğin, Daniel 2. bölüm sadece Tanrı’nın varlığına değil, O’nun geleceği biliyor olduğuna da güvenmemiz için bize nasıl güçlü ve mantıklı gerekçeler sunuyor?

2. Bazen kendi kilisemizden bile kaynaklanan, peygamberlik sözlerini yorumlamaya yönelik birçok tuhaf ve hayali girişimden kendimizi korumanın en iyi yolları nelerdir? Neden her şeyi sınamaya, iyi olana sınıksız tutunmaya dikkat etmeliyiz? (1Se. 5:21).

“O kitabı istiyorum!”

Yazan: Laurie Denski-Snyman

Tim yeni bir müjdeciydi ve korkuyordu. Genelde Hristiyan olmayanların yaşadığı Güney Asya'daki bir adada Hristiyan kitapları satıyordu ve herhangi bir sıkıntı yaşamak istemiyordu. Tim bir sokaktan aşağı doğru yoluna giderken gergin bir şekilde dua etti ve bir terzi dükkanından içeri adımını attı. Önünde dört kişinin sıra beklediğini gördü.

Dakikalar akıp gidiyor gibiydi.

Bekleyiş Tim'in beklediğinden daha çok zaman almıştı.

Gitmeyi istiyordu fakat bir şey onu durdurdu.

Terzi kadının yüzünde tuhaf bir ifadeyle kendisine doğru baktığını fark etti. Hatta zaman zaman onun yüzünü daha iyi görsün diye tezgâhın bir tarafına, duvarın yakınına geçip müşterilerin arasından ona bakıyordu.

Nihayet son müşteri de gitti ve şimdi Tim'in sırasıydı.

Fakat Tim daha ağzını açamadan terzi kadın onun çantasından taşımış kitapları göstererek “O kitabı istiyorum!” diye bağırdı. “O kitabı istiyorum, o kitabı istiyorum!”

“Ne?” dedi Tim. “Satılık kitaplarımın olduğunu nereden biliyorsun?”

“Bir rüya gördüm,” dedi terzi kadın. “Rüyamda tıpkı sana benzer genç bir adam gördüm. Okumam gereken kitapları vardı ve bu kitaplardan birinin adı Büyük Mücadele'ydi.” O nedenle geleceğini biliyordum. Büyük Mücadele'yi satın almam gerektiğini biliyordum. Sende o kitap var mı?”

Tim'in bir müjdecisi olarak sorun yaşama korkusu bir anda yok oldu. Kitap satma konusundaki heyecanı arttı. Yasanın Tekrarı 31:8'deki şu gerçek aklına geldi, “RAB'bin kendisi sana öncülük edecek, seninle birlikte olacak. Seni terk etmeyecek, seni yüzüstü bırakmayacak. Korkma, yılma.” Tanrı'nın onun önünde gidip, İsa ve O'nun yakındaki gelişle ilgili iyi haberi paylaşması için yolu hazırladığını biliyordu.

Bu hikâyenin gerçekleştiği Güney Asya Pasifik Biriminde ulaşılmamış guruplara ulaşmaya çalışan Tim ve diğer müjdeciler için dua edin. Güney Asya Pasifik Biriminde müjdenin duyurulmasına yardımcı olacak bu çeyreğin on üçüncü Sebt günü Sunuları için teşekkür ederiz.

Bu İman Hayatı hikâyesi, Yedinci Gün Adventist Kilisesi'nin “Gideceğim” stratejik planının aşağıdaki hedeflerini göstermektedir: Görev Hedefi 1: “Dünya çapında hizmet ve hizmet uğruna fedakarlık kavramını bir yaşam biçimi olarak yeniden canlandırmak, sadece pastörleri değil, genç ve yaşlı tüm kilise üyelerini Mesih için tanıklık etmenin ve öğrenci yetiştirmenin sevinçine dahil etmek,” Görev Hedefi 2: 10/40 Penceresindeki büyük şehirler boyunca, ulaşılmayan veya yeterince ulaşılmamış insan toplulukları arasında ve Hristiyan olmayan dinler arasında Adventist müjdeciliğini ve çeşitliliğini güçlendirmek.” Daha fazla bilgi için web sitesine gidin: IWillGo.org.

Yaratılış Kitabı Temeli

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yşa. 40:7, 8; Yar. 22:1-13; Yü. 3:16; Va. 5:5-10; 1Ko. 15:15-19; Va. 12:1-9.*

HATIRLAMA METNİ: “Yahya ertesi gün İsa’nın kendisine doğru geldiğini görünce şöyle dedi: ‘İşte, dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu!’ ” (*Yuhanna 1:29*).

Vahiy kitabında olduğu gibi, Kutsal Kitap’taki peygamberlik sözlerinin günümüz yorumlarında karşılaşılan en önemli sorunlardan biri, Vahiy’in kadim köklerinin göz ardı edilmesidir. Yazar okuyanların Eski Ahit hakkında bilgi sahibi olduğunu farz etmekte ve onların iyi biliyor olmaları gereken kavramları kullanmaktadır. Vahiy kitabında incelediğiniz ayete benzeyen bölümleri Kutsal Kitap’ın tamamında aramak yararlı olsa da, kitabı anlamak için diğer ayetlerden daha iyi bir zemin hazırlayan temel ayetler de bulunmaktadır. Bu durum özellikle dünyamızın günah dolu bir karmaşaya sürüklendiği süreci ortaya koyan Yaratılış kitabı için geçerlidir. Vahiy kitabında sözü edilen hemen hemen her anahtar kavram Kutsal Kitap’ın ilk bölümlerinde bir şekilde karşımıza çıkmaktadır.

Bu hafta Vahiy kitabının özünde yer alan bir kaç önemli kavramı inceleyeceğiz. Çok sayıda kavram bulunduğundan, Vahiy kitabının ardındaki kadim temelleri anlamanın, öğrencinin ayetteki sayısız detayı görmesini sağlayacağı ve bunların her birinin insanlığın doğası, Tanrı’nın doğası ve evrenimizde, dolayısıyla da yaşamlarımızda sürmekte olan çatışmanın doğası hakkında önemli dersler verebileceği hususunu açıklamak için bunlardan birkaç tane-sini seçeceğiz.

**12 Nisan Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

“İlk Bahis” İlkesi

Çoğu eğitim programı, konunun derinliklerine indikçe daha fazla dersin temelini oluşturacak önemli ve ana ilkeleri içeren genel bir inceleme dersi (genellikle “101” adı verilir) ile başlar. Aynı şekilde, Kutsal Kitap’ın tamamını okuduğunuzda, Yaratılış kitabında Tanrı’nın Kutsal Kitap’ın geri kalanı boyunca daha ayrıntılı olarak incelenecek kavramları tanıttığı genel bir inceleme dersi olduğunu da hemen fark edersiniz.

Genel olarak konuşmak gerekirse, Kutsal Kitap’ta bir kavram ya da simge-den ilk kez bahsedildiğinde –özellikle Yaratılış kitabının ilk bölümlerindeyse– bunun, o kavramın daha sonra nasıl kullanıldığını anlamana yardımcı olacak genel bir anlayışı belirlediğini göreceksiniz.

Bazı Kutsal Kitap öğrencileri bundan “ilk bahis yasası” diye söz eder, ancak buna bir yasadan ziyade bir ilke (ya da bir kalıp) demek daha doğru olur, çünkü kesinlikle katı bir kural değildir ve pek çok istisnası bulunmaktadır. Hem genel Kutsal Kitap çalışmasında hem de Kutsal Kitap’taki peygamberlik sözlerinde ortaya çıkan kalıp, Tanrı’nın çocuklarını zaman içinde yavaş yavaş bilgilendirdiği, temel bir kavramla başlayıp yıllar, hatta yüzyıllar boyunca bu kavramı birçok kez derinleştirdiğidir.

Yeşaya 40:7, 8; Malaki 3:6; ve İbraniler 13:8 ayetlerini okuyun. Bu ayetlerden peygamberlik sözleriyle ilgili çalışmanızı doğru bir şekilde temellendirmenize yardımcı olacak hangi ilkeyi çıkarabilirsiniz?

Günümüz dünyasının büyük bir kısmı “doğru” yerine “doğruculuk”tan bahsetmektedir, çünkü “doğrunun” zaman içinde değişebilen, şekillendirilebilir bir şey olduğu varsayılır. Ya da bazı durumlarda “doğru” kavramının kendisi şüpheli kabul edilmektedir.

Ancak Tanrı neyin doğru olduğunu belirlediğinde, fikrini değiştirmez. O, halkına doğruyu öğretmeye başladığında, aynı Kutsal Kitap ilkesinin ya da konusunun tekrar edilmesinin onun anlamını değiştirmeyeceğine, aksine o anlama daha fazla ışık tutacağına emin olabiliriz. Bu yüzden peygamberlik sözlerini incelerken, birçok anahtar kavramın ilk kez açıklandığı Yaratılış kitabını iyi anlamak ve Kutsal Kitap’ın geri kalanını incelerken bu temel anlayışı benimsemek çok mantıklıdır.

Ne kadar düzgün ve hatta mantıklı olursa olsun, hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin Kutsal Kitap’a ve öğrettiği şaşmaz gerçeklere olan inancımızı zayıflatmasına izin vermememiz neden son derece önemlidir? Bu zayıflamanın gerçekleşebileceği üstü kapalı yollar nelerdir?

Tanrı'nın Sevgisini Anlamak

Günahkâr bir doğayı miras almanın sonucu olarak, evreni algılayışımız kendi bencillik ve gurur eğilimlerimiz tarafından lekelenmiştir. Dünyayı Tanrı'nın her şeyi bilen bakış açısından değil, (elbette) kendi sınırlı bakış açımızdan görüyoruz. Günahkâr insan ırkı tarafından “sevgi” kavramı kadar çarpıtılmış başka bir kavram belki de hiç yoktur. Popüler kültür, başkalarından ziyade kendini tatmin etmeye odaklanan bir sevgi anlayışını teşvik etme eğilimindedir. Konuya böyle benmerkezci bir şekilde yaklaşılması, Tanrı'nın konuyu nasıl gördüğünü anlamamızı zorlaştırmaktadır.

Sevginin doğasını anlamak Kutsal Kitap'taki peygamberlik sözlerini anlamak için önemli bir anahtardır. Büyük mücadelenin ana konularından biri, Tanrı'nın karakteri hakkında önemli bir yanlış anlaşılma olduğudur. Sonuçta Ellen G. White, Büyük Mücadele'nin sonunda şöyle yazmıştı: “Tüm evren temizlenmiştir. Engin yaratılışın tümünde uyum ve hoşnutluk tek bir nabız gibi atar. Her şeyi yaratan Kişi'den, engin uzayın derinlikleri boyunca, yaşam, ışık ve hoşnutluk akmaktadır. En küçük atomdan en büyük dünyaya kadar, canlı ya da cansız her şey, gölgelenemeyen bir güzellik ve mükemmel sevinç içinde, Allah'ın sevgi olduğunu ilan etmektedir.”—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 683.

Yaratılış 22:1-13 ayetlerini okuyun. Kutsal Kitap'ta “sevgi”den ilk kez Yaratılış 22:2 ayetinde söz edilmektedir. Bu öykü Tanrı'nın sevgisinin doğası hakkında bize ne öğretiyor?

Kimi zaman, bir kavramın Kutsal Kitap'ta ilk geçtiği yeri bulmanın yanı sıra, aynı kavramın Kutsal Kitap'ın ayrı ayrı kitaplarında, özellikle de Müjdeler'de ilk geçtiği yeri bulmak yararlı olabilir. Müjdelerin her birinde “sevgi”den ilk kez Matta 3:17, Markos 1:11, Luka 3:22 ve Yuhanna 3:16 ayetlerinde bahsedildiğini görüyoruz.

Örneğin, Yuhanna müjdesinde “sevgi”den ilk kez söz edilen yer (*Yu. 3:16*) özellikle aydınlatıcıdır: Sanki İshak'ın sunaktaki öyküsüne gönderme yapmaktadır. İbrahim'in Tanrı'ya olan imanı öylesine büyüktü ki, O'na güvenmiş ve kurban etmeyi kabul ederse Tanrı'nın oğlunu diriltebileceğine inanmayı seçmişti (*İbr. 11:19*). Bu, Tanrı'nın insan ırkına olan sevgisinin bir habercisiydi. O bizi, “biricik Oğlu'nu” (*bkz. Yar. 22:2, 12, 16*) verecek ve sonra O'nu ölümden diriltecek kadar sevdi. Burada bize Tanrı'nın bizim için duyduğu sevginin, özverili sevginin bir ifşası verilmektedir.

Tanrı'nın bize duyduğu özverili sevgiyi başkalarına göstermeye nasıl başlayabiliriz? Neden çoğumuz için bu tür bir sevgi temel değildir?

İshak'ın Sorusu: Kuzu Nerede?

Kutsal Kitap'ta bir *seh*'ten (İbranice: kuzu) ilk kez bahsedilen yer, sevgiden ilk kez bahsedilen Yaratılış kitabının 22. bölümündeki aynı öyküdür. Kuzu, elbette, İsa'nın yirmiden fazla kez "Kuzu" diye anıldığı Vahiy kitabında bulunan en istikrarlı simgelerden biridir. Vahiy kitabının en etkileyici sahnelerinden birinde –dördüncü ve beşinci bölümlerde Yuhanna'nın Tanrı'nın taht odasına yaptığı ziyarette– Kuzu merkezi bir işleve sahiptir.

Yaratılış 22:7, 8; Mısır'dan Çıkış 12:3-13 ve Vahiy 5:5-10 ayetlerini okuyun. İshak'ın neredeyse kurban edilme öyküsü kuzuların simgesel olarak nasıl kullanıldığını anlamamıza nasıl yardımcı oluyor? Bu öykü Yuhanna'nın Vahiy 5. bölümde gördükleriyle nasıl bağlantılıdır?

Kutsal Kitap'ta *seh* (kuzu) ile ilgili ilk söz İshak'ın sorusunda geçmektedir: "Kuzu nerede?" (*Yar. 22:7 KM*). İlginçtir ki, Kutsal Kitap'ın geri kalanı bu soruyu ayrıntılı bir şekilde yanıtlamaktadır. Eski Ahit'in diğer 38 kitabı okuyucuyu, İshak'ın sorusunun giderek daha fazla bilgiyle yanıtladığı, Fısıh törenlerinden Davut'un ilk görevine ve sonrasına kadar uzanan bir yol boyunca yönlendirmektedir. Öykü baştan sona, İshak'ın sorusunun yanıtını haber veren, Mesih'le ilgili sayısız peygamberlik sözüyle bezenmiştir. Daha sonra Yeni Ahit'te, İsa'nın kanlı canlı ortaya çıkması, halkı içinde hizmet etmesi ve sonunda çarmıhta canını feda etmesiyle bu soru yanıt bulmuştur.

Bu arada, Yuhanna Müjdesi'nde, bir Kuzu'dan ilk kez söz edilen Yuhanna 1:29-34 ayetlerine bakın. Sanki Vaftizci Yahya bizzat İshak'ın sorusunu yanıtlıyor gibidir ve ortam da bundan daha elverişli olamazdı. Günahkârlar tövbe ediyor, günahkârın ölümünü ve yeni bir yaşamın başlangıcını simgeleyen vaftizde suyun altına giriyorlardı. Bu ortamda, İsa, Tanrı Kuzusu, aniden ortaya çıktı ve Matta'nın anlattığına göre, gökler O'nu bildirmek için açıldı: "Sevgili Oğlum budur, O'ndan hoşnudum" (*Mat. 3:17*) Bir sesin, Rab'bin Meleği'nin, İbrahim ve İshak'ın sorununun çözümünü gökten nasıl bildirdiğini de hatırlayın (*Yar. 22:11-14*).

Tüm ipuçlarını bir araya getirdiğinizde, İsa'nın, Tanrı Kuzusu'nun, bizim Vekilimiz olduğu açıktır. Bu, Yuhanna'nın görüşündeki boğazlanmış Kuzu'yu anlamamıza büyük ölçüde ışık tutmaktadır.

İsa'nın bizim Vekilimiz olduğunu bilmek kurtuluşumuz için neden son derece önemlidir? O'nun Vekilliği olmadan, özellikle de yargılanma sürecinde nasıl bir umudunuz olabilir?

Ölümle Baş Etmek

Yaratıcısından koparılmış bir dünyada yaşamının belki de en acımasız yanı, ölümün her an saldırmaya hazır bir şekilde her canlının arkasında pusuya yatmış bekliyor olmasıdır. Bu, “günahın karşılığıdır”; evrendeki tek yaşam kaynağından, Yaratıcı’dan koptuğumuz için ödediğimiz bedeldir. Bu nedenle, hem gerçekliği hem de daha da önemlisi, yalnızca İsa’da, O’nun ölümü ve dirilişinde bulunan çaresiyle Kutsal Kitap peygamberlik sözlerinde önemli bir işleve sahiptir.

Hem ölümün Kutsal Kitap’taki ilk bahsi hem de ilk kez gerçekleşmesi, günah sorununun vahametini anlamamıza yardımcı olarak ve Tanrı’nın bu soruna getirdiği çözümü anlamamız için bize önemli ipuçları vererek, peygamberlik sözlerindeki bu önemli konuya büyük ölçüde ışık tutmaktadır.

Yaratılış 2:15–17, Yaratılış 4:8–15, 1. Korintliler 15:15–19 ve Vahiy 1:18 ayetlerini okuyun. Ölümden ilk kez bahsedilen ve ölümün ilk kez gerçekleştiği bu ayetler bize insanların neden öldüğü, Tanrı’nın ölüme nasıl baktığı ve O’nun bu sorunuza nasıl bir çözüm bulduğu konusunda ne söylemektedir?

Sıklıkla ölümün yaşamın bir parçası olduğunu söyleriz. Bu bir yalan. Ölüm yaşamın zıddıdır, yaşamın geri alınmasıdır; asla buradaki deneyimimizin bir parçası olmaması gereken yabancı bir istilacıdır. Her ne kadar ölüme alışmış olsak da, sanki insan ırkı topluca onda temelden yanlış bir şeyler olduğunun farkındaymış gibi, onunla karşılaştığımızda kalplerimiz hâlâ güçlü bir şekilde tepki göstermektedir. Ölüm ne kadar acı verici olsa da, bazı ölümler diğerlerinden daha üzücü görünür, örneğin bir çocuğun ölümü. Çoğunlukla, anne babaların ölümde çocuklarından önce gelmesini bekleriz ve bunu hayatın olağan akışı olarak kabul etmişizdir.

Ancak Kutsal Yazılar’da kaydedilmiş olan ilk ölüm, beklenen düzene aykırıdır. Adem ve Havva kendileri ölümü tatmadan önce, erdemli oğulları erdemsiz kardeşi tarafından öldürüldüğünde ölümün getirdiği felaketi tecrübe etmişlerdi. Bu son derece adaletsiz bir ölümdü.

İsa’yı düşünün, tıpkı Habil gibi erdemli, erdemsiz tarafından öldürüldü. Hangi ölüm İsa’nınkinden daha adaletsiz olabilirdi? Habil’in ölümü ile Mesih’in çarmıhtaki ölümü arasında başka ne gibi benzerlikler bulunabilir? Habil’in ölümünün doğası, İsa’nın neden “ölümün ve ölümler diyarının anahtarı[na]” sahip olduğunu ve Tanrı’nın bize O’nda ne sunmakta olduğunu anlamamıza nasıl yardımcı olabilir?

Ölüm sorunu çözülmeden, yaşamlarımız neden neticede yararsız, anlamsız ve beyhudedir? Bu gerçek İsa’nın bizim için yaptıklarına ne kadar müteşekkirlenmemiz gerektiği konusunda bize ne öğretiyor?

Yılan

İbadet meselesi Vahiy Kitabındaki anahtar bir konudur. Sahte ibadet düzenlerinin sorumlusu ve destekçisi “ejderha” (Va. 13:2-4) diye tanımlanmıştır ve bu düşmüş keruvun yılan gibi tasvir edilmiş olması tesadüf değildir. Bizi açıkça, bir yılanın cennete girdiği ve Adem ile Havva’yı Yaratıcı’ya isyan etmeleri için kendisini takip etmeye ikna ettiği Aden Bahçesi’ne geri götürmektedir.

Yaratılış 3:1-5 ile Vahiy 12:1-9 ayetlerini karşılaştırın. Her iki öyküdeki bazı ortak konular nelerdir? Yaratılış kitabında yılanın tanıtılması sırasında verilen detaylar, Vahiy kitabında sözü edilen, daha önce gökte savaşa yol açmış olan bazı meseleleri anlamamıza nasıl yardımcı olabilir?

Kutsal Yazılar’da Şeytan’ın tüm dünyayı yoldan saptırdığı iki öykü bulunmaktadır. Yaratılış kitabında, sadece iki insanın var olduğu bir zamanda; ve daha sonra Vahiy 12. ve 13. bölümlerde Şeytan’ın “bütün dünyayı saptıran” (Va. 12:9), canavara yetki veren ve bütün dünyayı ona tapınmaya yönlendiren diye tanımlandığı öyküde (Va. 13:2, 3). Kutsal Kitap’taki peygamberlik sözlerinde yer alan konulardan biri de büyük mücadelenin değişmeyen doğasıdır. Tanrı’nın karakteri ve Sözü değişmediği gibi, iblisin ihtirasları da değişmemektedir.

Ne mutlu ki, büyük mücadelenin doğası değişmediğinden ve peygamberlik sözleri olan Kutsal Yazılar’da açık referans noktalarına sahip olduğumuzdan, Hristiyanlar gelişmeleri gözden geçirebilir ve ruhsal tuzakların nerede olabileceğini fark etmeye başlayabilirler. Tanrı her zaman olduğu Kişi olacaktır ve aynı durum iblis için de geçerlidir. Şeytan binlerce kılığa girebilir, ancak düşmüş insanlığın binlerce yıllık tarihi ve Vahiy kitabında tasvir edilen peygamberlik öyküsü, onun Aden’de kullandığı oyun planından asla şaşmadığını göstermektedir. Tanrı bize bilgelik ve sağduyu vaat etmiştir (Yakup 1:5) ve Kutsal Yazılar’ın sağladığı kesinlik sayesinde iblisin yalanlarına kanmak zorunda değiliz. Ancak ne yazık ki pek çok kişi bu yalanlara kanmıştır ve pek çoğu da –büyük çoğunluğu– kanacaktır.

Kültürün zaman içinde nasıl değiştiğini düşünün. Toplumsal kurallar değişir; bir zamanlar kabul edilebilir olan şeyler kabul edilemez olur ya da tam tersi. Büyük mücadelenin temelinde yer alan meselelerin ve tarafların değişmediği göz önünde bulundurulacak olursa, bir Hristiyan kültürdeki değişimleri değerlendirirken neleri göz önünde bulundurmamalıdır? Örneğin, iblisin söylediği, ölmezsiniz ve tanrılar gibi olacaksınız gibi ilk yalanların bugün toplumunuzda nerelerde söylendiğini görüyorsunuz?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Elçilerin İşleri kitabından* 536-549 sayfaları arasındaki “Vahiy” bölümünü okuyun.

Birçok dünya dini yalnızca fikirlerle ilgilenirken, bunun tam aksine Hristiyan dininde yer alan fikirler tarihsel olaylara sıkı sıkıya bağlıdır. Kutsal Kitap, tarih boyunca Tanrı’nın insanlıkla kurduğu etkileşimin öyküsüdür ve binlerce yıllık bu etkileşimi inceleyerek Tanrı’nın değişmez karakteri hakkında çok şey öğrenebiliriz.

Ancak Hristiyanlar bazen aynı şeyleri duymaktan sıkıldıklarından yakınıyorlar. Bazen, bizim ayırt edici peygamberlik mesajımız halka duyurulurken, bunu zaten duyduğumuzu ve öğrenecek yeni bir şeyimiz olmadığını düşünüyoruz.

Ancak mesajımızın değişmez ve kalıcı olması, onun basit olduğu ya da zorlayıcı olmadığı anlamına gelmemektedir. Tam tersine, sonsuz bir Tanrı’nın zihninden bize iletilen bilgiler üzerinde çalışırken, konunun sonuna asla ulaşamayacağınızı çabucak anlarsınız.

Ellen G. White’in Vahiy kitabının yazılma gerekçesi olarak tanımladığı nedenlerden biri, Hristiyan kilisesinin tüm zamanlar boyunca tarihsel mesajına temellendirilmesidir. O dönemde “bazı genç işçiler, sıklıkla tekrarlanan gerçeklerden sıkılarak usandılar. Yeni ve heyecan verici bir şeyler arayışlarında, pek çok zihne daha hoş gelecek fakat müjdenin temel ilkeleriyle uyumlu olmayan yeni doktrinsel görüşleri getirmeye çalıştılar.”—*Elçilerin İşleri*, s. 538. Bu bağlamda, Vahiy sadece gelecekle ilgili bir kitap değildir; aynı zamanda geçmişle ilgili bir kitaptır ve özgünlük arayışının bizi yoldan çıkarmaması için tarihsel inancımızda kök salmamızı sağlamak üzere tasarlanmıştır.

Tartışma Soruları:

1. Kutsal Yazılar yeni bilgiler ve yeni anlayışlar sunmakta asla başarısız olmaz. Yeni bir şeyler öğrenme arzusu ile bize zaten verilmiş olan gerçeklere sadık kalmanın önemi arasında nasıl bir denge kurulabilir?
2. Kilise yeni peygamberlik sözü yorumlarına nasıl karşılık vermelidir? Her zaman öğrenecek daha fazla şey olduğunu biliyor olsak da, yeni ışığın gerekli mi yoksa geçici bir heves, hatta hata mı olduğunu nasıl ayırt edebiliriz?
3. İkinci Dünya Savaşı’nda Pasifik Okyanusunda bir denizci ölmek üzereyken sıhhiye erine şöyle haykırdı: “Ben bir yetimim. Öldüğümde beni kim hatırlayacak?” Sıhhiyeci, “Seni her zaman hatırlayacağım” diye cevap verdi. Sıhhiyecinin sözleri ne kadar iyi niyetli olsa da, er ya da geç o da ölecek ve yetim denizcinin anısı da yitip gidecekti. Son sözü ölüm söylüyorsa, bu öykü tüm yaşamlarımızın boş ve anlamsız olduğunu fark etmemize nasıl yardımcı olabilir?

Süt Mucizesi

Yazan Andrew McChesney

Anne pazardan eve döndüğünde bahçede inek yoktu.

Anne bahçeye baktı. İnek yok. Evde iki küçük çocuğunun onu beklediğini biliyordu. Gözyaşları gözlerini doldurdu. Tek geçim kaynakları olan ineğin çalındığını onlara nasıl söyleyebilirdi? İnek olmazsa ölürlerd.

Anne çocuklara söylememeye karar verdi. Gözyaşlarını görmelerini istemiyordu. Oradaki çalıklara doğru yürüyerek yüreğini Tanrı'ya döktü. Yedinci Gün Adventist pastörü olan kocasının Şabat'ı tuttuğu için tutuklandığını ve o zamanlar güney Sovyet cumhuriyeti olan Tacikistan'daki evlerinden uzakta sekiz yıl ağır çalışma cezasına çarptırıldığını Tanrı'ya hatırlattı. Köy pazarında sütü karşılığında un, patates, havuç, soğan, sarımsak, domates ve salatalık aldığı çalıntı inek için Tanrı'ya teşekkür etti.

"Sırada ne var?" diye ağladı. "Ben ve çocuklarım nasıl hayatta kalabiliriz?"

Ağlayıp dua ederken çallara baktı ve dallara bir şeyin takıldığını gördü. Daha yakından baktı ve bunun büyük miktarda paraya karşılık gelen bir banknot olduğunu gördü. "Teşekkür ederim Tanrım!" diye dua etti. "Başka bir inek almak için para gönderdin."

Anne gözyaşlarını kuruladı ve başka bir inek aramak için pazara döndü. Ancak her satıcı çalıklarda bulduğu paradan daha fazlasını istiyordu.

Sonunda bir adam fiyatını düşürmeyi kabul etti.

"İneğimi elindeki paraya sana vereceğim," dedi.

Pazardaki en küçük, en sıkı inekti.

Anne parayı ödedi ve ineği eve götürdü.

"Tanrım bu inek senin ellerindedir," diye dua etti.

Anne ineği evde besledi ve iki çocuk onunla oynadı. İnek sevgiyle ve yiyeceklerle büyüdü. Çok geçmeden çalınan ineğin iki katı kadar süt vermeye başladı.

Hikayedeki annenin torunu Liubov Brunton, "Tanrı bu zor dönemde hayatımızı kurtardı" dedi.

Sütle ilgili mucizenin, nerede ve ne zaman hizmet ederlerse etsinler, Tanrı'nın müjdesi için çalışanları koruduğunun ve onlarla ilgilendiğinin güçlü bir hatırlatıcısı olduğunu söyledi. Ancak ineğin hikayesi burada bitmedi. Liubov'un büyükannesi başka bir mucizeye tanık olmak üzereydi. Gelecek hafta bu konu hakkında okuyun.

İyi haberin dünya çapında yayılmasını destekleyen hizmet sunularınız için teşekkür ederiz.

Düğün Tasvirleri

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Yar. 2:23–25, Ef. 5:29–32, Hez. 16:4–14, Va. 18:1–4, Yar. 24:1–4, Va. 19:1–9.

HATIRLAMA METNİ: “Sonra melek bana, ‘Yaz!’ dedi. ‘Ne mutlu Kuzu’nun düğün şölenine çağrılmış olanlara!’ Ardından ekledi: ‘Bunlar gerçek sözlerdir, Tanrı’nın sözleridir.’” (Vahiy 19:9).

Kutsal Kitap, kurtuluşun ve Tanrı’nın halkına olan sevgisinin özelliklerini güçlü bir şekilde gözler önüne seren sevgi öyküleriyle doludur. İlişkilerin en mahremi olan evlilik, Tanrı’nın amaçladığı şekilde tecrübe etmeye olanak tanırırsak, O’nun bize olan sevgisi, O’nunla olan ilişkimiz ve bizi kurtarmak için ne kadar çaba sarf ettiği konularında derin dersler keşfedebileceğimiz bir okul olduğunu kanıtlar.

Sevgi ve evliliğe ilişkin günümüz kavramları, Tanrı’nın evlilik antlaşması aracılığıyla bize öğretmeye çalıştığı değerleri anlama yetimizi çarpıtmıştır. İnsanın günahkârlığı evliliği (aslında hemen hemen her şeyi) büyük ölçüde çarpıtmış olsa da, evlilik hâlâ gerçeği, hatta peygamberlik gerçeğini ortaya koymanın etkili bir yolu olabilir. Evlilik sadece bizi mutlu etmekten öte, kendimiz ve Tanrı’yla olan ilişkimiz hakkında derin dersler aldığımız bir okul olmalıdır.

Bu hafta Tanrı’nın Sözü’nün iyi ve kötü evlilikler hakkında konuştuğu farklı örnekleri inceleyeceğiz. Daha sonra bu örneklerden Tanrı’nın halkıyla, onlar başarısız olduklarında dahi nasıl ilişki kurduğunu daha iyi anlamak için dersler çıkarabilir ve O’nun sevgisi hakkında son gün olaylarını daha iyi kavramamıza yardımcı olabilecek bazı gerçekler öğrenebiliriz.

**19 Nisan Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

Tek Beden

Kutsal Kitap'ta Tanrı'nın insan ırkıyla kurmayı arzuladığı yakınlığı evlilikten daha iyi ifade eden çok az benzetme bulunmaktadır. Bu benzetme Kutsal Kitap anlatısında o kadar sık kullanılır ki –ve Vahiy kitabında o kadar belirgin bir şekilde ortaya çıkar ki– Kutsal Kitap öğrencilerinin Tanrı'nın Söz'de bu benzetmeyi kullanırken neyi kastettiğini kavramaları zaruridir.

Yaratılış 2:23-25 ve Efesliler 5:29-32 ayetlerini okuyun. Bir insanın evliliği hangi yönlerden Mesih'in insanlıkla olan bağımlı yansıtır?

İsa, bir seferinde Ferisilerle konuşurken, Yaratılış kitabındaki Adem ve Havva'nın evliliği öyküsünden alıntı yapmıştı. Bunun üzerine Ferisiler hemen şu soruyu sordular, “Musa neden erkeğin boşanma belgesi verip karısını boşayabileceğini söyledi?” (Mat. 19:7).

Elbette Musa, ulusun kurucu peygamberi olarak kabul ediliyordu. Evlilik kurumunun Yaratıcısını kendi peygamberiyle karşı karşıya getirerek sorguladığımızı hayal edin. İzledikleri taktik İsa'ya olan yaklaşımlarının tipik bir örneğiydi: Sık sık O'nun öğretilerinin Kutsal Yazılarla çeliştiğini kanıtlamaya çalışıyorlardı.

Ömür boyu süren sadakatli evlilik, insan ırkının başlangıcında Tanrı tarafından tesis edilmiş bir ülküydü. Düşmüş insanlık ne yazık ki Tanrı'nın bu kurucu armağanına zarar verdi.

Kutsal Yazı'nın evliliğe verdiği önem göz önünde bulundurulduğunda, bu kurumun her zaman şiddetli bir saldırı altında olması belki de tesadüf değildir. Sebt günü ile birlikte, bize Aden'de bahsedilen iki armağandan biridir ve her ikisinin de amacı, Tanrı'nın yarattığı varlıklarla yakın bir ilişki kurmayı arzuladığını göstermektir.

İki kusurlu insanın yakın birlikteliği olan evlilik her zaman gerginliğe neden olacaktır. Öte yandan kilise ve Mesih arasındaki evlilik, kusursuz bir Kurtarıcı ile çok kusurlu bir gelinin eşleşmesidir. Yine de iyi bir evliliğin bize sunduklarından Tanrı'nın sevgisi hakkında bir şeyler öğrenebiliriz.

İşte size evlilik konusunda üç ilke. Birincisi, ne kadar hak etmemiş olursa olsun eşinizi bağışlayın, aynı Mesih'in hak etmediğimiz halde bizi bağışlaması gibi. İkincisi, Mesih bizi nasıl kabul ettiyse, hataları ve her şeyiyle eşinizi kabul edin. Üçüncüsü, Mesih bizi nasıl kendisinden öncelikli tuttuysa, siz de eşinizi kendinizden öncelikli tutun. Müjde'ye dayanan bu üç ilke sadece Tanrı'nın bizimle olan ilişkisini değil, aynı zamanda herhangi bir evliliği de anlamamıza nasıl yardımcı olabilir?

Güzel Gelin

Hezekiel 16. bölüm bize Tanrı'nın halkına olan ilgisinin şaşırtıcı bir tasvirini göstermektedir. Tanrı İsrail ulusunu tarlada ölüme terk edilmiş bir bebek olarak betimliyor. Onu evine götürüyor, iyileştiriyor ve tamamen büyüdüğünde onunla evleniyor. Bu, alışılmadık bir evliliğin etkileyici bir tasviridir.

Hezekiel 16:4-14 ayetlerini okuyun. Bu gelinin yüceltilmesiyle ilgili detaylar Tanrı'nın bize yönelik amaçları hakkında bize ne öğretiyor?

Tanrı İsrail'e, O'nun bakımı altında gitgide güzelleştiğini söylüyor (*Hez. 16:13*). Tanrı onu ilk bulduğunda, kimse onu güzel bulmamıştı; diğer çocuklar tarafından dışlanmış, öleceği umuduyla bir kenara atılmıştı. Ancak Tanrı ilgisini onun üzerine yağdırdıkça, giderek daha da güzelleşti ve tüm dünyanın diline düştü. İbrani krallarının ilk zamanlarında, Davut'un ve Süleyman'ın yönetiminde, bu durum özellikle doğrudu. Etiyopya Kraliçesi İsrail'in ihtişamını kendi gözleriyle görmek için özel bir yolculuk bile yapmıştı!

Ancak İsrail'in güzelliği bütünüyle Tanrı'nın bir armağanıydı. Tam anlamıyla O'nun gelini olduğu için güzeldi –ulusların dilindeydi. Tanrı onu Kendi görke-miyle donattığı için güzelliğinin kusursuz olduğunu söylüyor (*Hez. 16:14*).

Kutsal Kitap'ta tekrarlanan bir konu vardır: Tanrı'nın gelini güzeldir, ama bunun sebebi yaptığı herhangi bir şey değil, Tanrı'nın ona lütuf yağdırması ve onu bu hale getirmiş olmasıdır. Benzer şekilde, biz imanlılar da göğün takdirinde güzel görünürüz, ama bunun nedeni onu kazanmak için yaptığımız herhangi bir şey değil, Tanrı'nın lütfudur, O'nun üzerimize yağdırdığı kurtuluştur. Güzeliz çünkü O'nun doğruluğuyla, "Tanrı'nın doğruluğu[yla]" örtüldük (*2Ko. 5:21*).

Ne var ki Hezekiel'deki bir sonraki ayete kadar her şey yolundaydı: "Ama sen güzelliğine güvündün, ününü kullanarak fahişelik ettin. Her geçene gönlünü kapıtdın, kendini teslim ettin" (*Hez. 16:15*).

Bizler Tanrı'nın iyiliğini ve görkemini yansıtmamız için yaratıldık. Tanrı'nın yarattığı varlıklar güzelliklerinin kendilerine ait olduğunu düşünmeye başladıklarında, bu güzellik değersizleşir ve sorunlar baş gösterir.

"Kendi güzelliğimize" güvenmemizin tehlikeleri nelerdir? Yani, kendi özümüzde bize Tanrı nezdinde erdem kazandıracak ya da bizi O'nun sevgisine layık kılacak herhangi bir şey olduğunu nasıl düşünebiliriz? Ruhsal gurura karşı nasıl daima korunabiliriz?

Hoşea'nın Fahişe Eşi

Tanrı'nın peygamber Hoşea'dan isteği, kullarından birine verdiği en tuhaf görevlerden biri olabilir: bir fahişeye evlenmek, hem de bilerek! Ancak Tanrı Hoşea'yı, insanın günah ve isyanının acısını O'nun bakış açısından anlamamıza yardımcı olmak için kullanıyordu. Tanrı, Kendisini defalarca aldatan bir eşi, İsrail'i severek seçmişti ve yine de şaşırtıcı bir şekilde onu geri aldı ve onu iyileştirdi.

Hoşea 1:2; Hoşea 3:1; Vahiy 17:1, 2; ve Vahiy 18:1-4 ayetlerini karşılaştırın. Burada bahsedilen fahişelik nedir? Hristiyan kilisesi Hoşea'nın öyküsünden ne gibi dersler çıkarabilir? Kilise Eski Ahit'teki günahları ne şekilde tekrarlamıştır?

Kutsal Kitap, İsrail'in Eski Ahit'teki hatalarının Mesih'in Yeni Ahit kilisesi tarafından büyük ölçüde tekrarlanacağını ortaya koymaktadır. Tanrı'nın antlaşma halkı sürgün edilmelerinden önce aşırı derecede yoldan çıkmış, komşu ulusların putperest uygulamalarını Tanrı'nın antlaşma halkına taşıymıştı. Dördüncü yüzyılın başlarında, Hristiyan kilisesi olası bir fırsat sezerek Roma imparatoru Konstantin'e başvurdu ve kilisenin anlaşmazlıklarını çözmesi için onu davet etti. Her iki durumda da Tanrı'nın halkı, kendilerince sorun olarak gördükleri konulara "çözüm" bulmak için O'nunla olan ilişkilerinin sınırlarını aşmışlardır.

Tanrı'nın seçtiği sözcükler, bize sadece neyi yanlış yaptığımızı değil, bunun O'nu nasıl hissettirdiğini de göstermeye çalıştığını açıkça ortaya koymaktadır. Eşleri tarafından ihanete uğrayanlar, Mesih'e sadakatsizliğimizin göğün mahkemelerinde uyandırabileceği yıkım duygusunu anlamaya başlayabilirler. Hoşea'nın öyküsünün belki de en şaşırtıcı kısmı, peygamberin ihanet eden eşini kurtarmak için ne kadar ileri gittiğidir.

Tanrı'nın halkını Babil'den çıkmaya çağıran insanlığa yönelik son çağrısını gördüğümüzde, O'nun yabancıları değil, *Kendi halkını* çağırıyor olması dikkat çekicidir. Onları yakından tanımaktadır. Onları sevmektedir. Ve dünya en korkunç saatine doğru ilerlerken, O hâlâ Kendi kanıyla bizi geri almak üzere ödemiş olduğu kefaret bedelini sunmaktadır. Mesih'in çarmıhı her şeyden çok bize Rab'bin yoldan çıkmış halkını kurtarmayı ne kadar yürekten istediğini göstermelidir.

Bugün herhangi bir kilisenin, hatta bizim kilisemizin bile ruhsal fuhuşla meşgul olmamasının yolları nelerdir?

İshak ve Rebeka

İbrahim yaşlandığında ve şüphesiz Tanrı'nın soyu hakkında kendisine verdiği vaatleri (bkz. *Yar. 15:5*) düşündüğünde, en yaşlı ve en güvendiği hizmetkârına önemli bir görev verdi.

Yaratılış 24:1-4 ayetlerini okuyun. Oğlunun “Kenanlılar’dan” bir kız almaması İbrahim için neden bu kadar önemliydi? (*Yar. 24:3*)

Uyarısı ne kadar ayrımcı görünse de, İbrahim için mesele ırksal değil, ruhsaldı; milli değil, dinsel. İbrahim, Kenanlıların sahte tanrılara tapınmaları dışında, dini uygulamalarının ahlaken ne kadar yozlaşmış olduğunu çok iyi biliyordu ve oğlunun onların içinden biriyle evlenmesi durumunda bu uygulamalara ne kadar kolay kapılabileceğini de biliyordu.

Gerçekten de, eski İsrail'in ve hatta asırlar boyunca Hristiyan kilisesinin öyküsü, Tanrı'nın dünyaya tanıklık etmesi gereken halkının, bunu yapmak yerine dünyaya, onun sahte öğretilerine ve dini inançlarına kapıldığı bir öykü olmuştur. Bu acı gerçeğin belki de en büyük örneği, Kutsal Kitap'taki yedinci gün Sebt'i'nin yerini putperestlerin güneş günü olan Pazar gününün almasıdır ki bu son günlerde önemli bir yer tutacak olan bir gerçektir.

Yaratılış 24:57-67 ayetlerini okuyun. Bu öyküde karşımıza çıkan bazı bilgilerden Mesih ve O'nun kilisesi hakkında ne gibi dersler çıkarabiliriz? Örneğin, Rebeka'nın İshak'ın uzak, ailesinden ayrı bir akrabası olduğu gerçeğinden, düşmüş durumumuz hakkında ne öğrenebiliriz?

Hiç kuşkusuz Yaratıcımızla bir bağımız bulunmaktadır, başlangıçta O'nun suretinde yaratılmıştık. Günah yüzünden O'ndan ayrıldık ama her ne kadar seçimlerimizle evliliğimizi gereğinden daha çalkantılı hale getirebiliyor olsak da, yine de O'nun için doğru gelin olarak kabul ediliyoruz.

Evet, Tanrı bizi, yani gelinini, bizim O'nu sevdiğimizden daha çok seviyor. Tanrı'ya olan sevgimizi güçlendirmek için her gün yapabileceğimiz ve yapmamız gereken seçimler nelerdir? Öte yandan hangi seçimler sevgimizi köreltmekten başka bir işe yaramaz?

Fahişe Yargılanıyor

Vahiy 19:1-9 ayetlerini okuyun. Aynı anda iki şey kutlanmaktadır: fahişenin sonu ve Mesih'in geliniyle evlenmesi. Her iki olayın da aynı zamanda Tanrı'nın adil ve sevgi dolu karakterinin bir göstergesi olması nasıl mümkün olabilir?

Sadakatsizliğin çok ağır bir bedeli vardır. Bunun sonuçları çocukların ve başkalarının yaşamlarına da yansır. Haksızlığa uğrayan eşlerin en sabırlısı bile sonunda evliliğin artık kurtarılamayacağı, geri dönüşü olmayan bir noktada olduğunu anlayabilir. Dünyamız, kalplerin artık tövbe edilmeyecek derecede katılaşmış bir aşamaya ulaştığında, tarihi sürdürmenin ve günahın dizginlenemeyen acısının devam etmesine izin vermenin hiçbir anlamı kalmayacaktır. Kaybedilenler nedeniyle yürekler burkulsa da, bu dünyadaki günah düzeni yüzünden acı çekenler bunun nihayet sona erdiğini ve dünyanın Tanrı'nın ilk tasarladığı şekle geri getirilmekte olduğunu kutlayabilirler. Bu sefer Tanrı'dan yüz çevirme olmayacak, çünkü zor yoldan da olsa kendimizi O'ndan ayırmanın yol açacağı yıkım konusunda Tanrı'nın haklı olduğunu öğrendik.

Vahiy 21:1-4 ayetlerini okuyun. Buradaki evlilik tasviri ne anlama gelmektedir ve neden umut ve vaatle doludur? Bu ayetlerde verilen umutla ilgili güvencemiz nedir?

“Evlilik, yaşam boyu sürecek olan birlik, Mesih ile O'nun kilisesi arasındaki birliğin bir simgesidir. Mesih'in kiliseye karşı gösterdiği tavrı eşler de birbirlerine göstermelidir.”—*Kilise için Tanıklıklar*, 7. cilt, s. 46.

İnsan ırkı O'nu reddettiği ve O'na ait olan ilgiyi başka tanrılara gösterdiği için Mesih hayal bile edilemeyecek acılar çekmiştir. Yine de, ondan sonra bile, bizim için Kendisini feda etmiş, bizim sadakatsizliklerimizin ve ihanetlerimizin bedelini Kendisi ödemiştir öyle ki, tövbe eder ve onlardan uzaklaşırsak, sonsuz yaşam vaadine sahip olalım.

1. Petrus 1:18, 19 ayetlerini okuyun. Bu ayetlerde bize Vahiy 21:1-4 ayetlerinde tasvir edilen son hakkında güvence veren ne söylenmektedir?

EK ÇALIŞMA: Yuhanna 2:1-11, Matta 22:1-14, 2. Korintliler 11:1-5 ve Matta 25:1-13 ayetlerini okuyun.

Kutsal Kitap'ın geri kalanında peygamberlik sözleri konusundaki anlayışınızı genişletmenize yardımcı olacak ne kadar çok veri olduğunu fark ettiğinizde, bunları gereğinden fazla uygulamaya çalışmak cezbedici olabilir. Yüzyıllar boyunca, bazı Hristiyanlar Kutsal Kitap öykülerinde bulunan simgeleri ve tasvirleri o kadar vurgulamışlardır ki, tarihsel anlatıyı neredeyse bir efsane olarak değerlendirmeye başlamışlardır. Kutsal Yazı'da hemen hemen her yerde anlam katmanları bulunsun da, Tanrı'nın gerçek insanlarla ilgili gerçek olayları ele almak ve bunları gelecekte kiliseyle olan ilişkileri hakkında bize bir şeyler öğretmek için kullanmak gibi bir yöntemle sahip olduğunu asla unutmamalıyız.

Örneğin Kana'daki düğün şöleni, peygamberlik sözlerinde kullanılan evlilik mecazı hakkında bize anlayış sunabilir, ancak düğün gerçek bir olaydı. "İsa'nın sözü şölen için gerekli olan şarabı bol miktarda temin etti. Ruhu güçlendirmesi, yenilemesi ve insanların kötülüklerini yok etmesi için İsa'nın lütfunun bize sağladıkları da böyle boldur."—Ellen G. White, *Sevgi Öğretmeni*, s. 133.

Ya da burada yazdığı gibi: "Egemen Rab kulu peygamberlere sırrını açmadıkça bir şey yapmaz." 'Gizli şeyler Allahımız Rabb'in' olsa da, 'açığa çıkarılmış olan şeyler ebediyen bizindir ve oğullarımızındır.' Amos 3:7; Yasanın Tekrarı 29:29. Allah bunları bize vermiştir ve peygamberlik yazılarının saygıyla ve duayla incelenişine O'nun bereketi eşlik eder."—*Sevgi Öğretmeni*, s. 212.

Tartışma Soruları:

1. Yuhanna 2:1-11 ayetlerini okuyun. Yuhanna'nın Müjdesi'nde Mesih'in gelecekteki işini önceden haber veren birçok öge bulunmaktadır ve yorumcular Yuhanna'nın okuyucularını Çarmıh'a doğru bilinçli bir şekilde ilerlettiğini fark etmişlerdir. Mesih'in karakterinin ve gelecekteki krallığının çeşitli özelliklerinin bu öyküde nerede sergilendiğini görüyorsunuz? Kurtuluş tasarısı ya da Tanrı'nın Oğlu'na vaat edilen nihai düğün şöleni hakkında bize ne öğretiyor?
2. On kız benzetmesi Kutsal Kitap öğrencileri tarafından yaygın olarak bilinir ve çok sevilir. Bu önemli öykü son gün olayları hakkında bize ne öğretiyor? Damadın gecikmesi önemli midir? Bu benzetme Mesih'le olan kişisel ilişkilerimize karşılık Mesih'in kiliseyle olan toplumsal ilişkisi hakkında ne gibi dersler öğretebilir?
3. Hristiyanlığa inancın dışından girmiş olan yanlış uygulamaları düşünün. Bariz olanın, Kutsal Kitap'taki Sebt'in yerine Pazar gününün tutulmasının yanı sıra, başka hangi yanlış inançlar girmiştir? Bu inançlar nasıl girmiştir ve sadece kendimizi bunlardan korumak için değil, başkalarının da bunların gerçekte ne olduğunu görmelerine yardımcı olmak için ne yapabiliriz? Üç meleğin mesajı hangi açılardan tam da bunu yapmaya, insanların imana sızmış olan yanlış inançları görmelerine yardımcı olmaya yönelik bir girişimdir?

Büyük Bir Kova Dolusu Tereyağı

Yazan: Andrew McChesney

Birisi ailenin ineğini çaldıktan sonra annem yeni ineğe bakması için bir köpek aldı. Annem ayrıca köpeğin ondalığı da korumasını istedi: büyük bir kova tereyağı.

Yedinci Gün Adventist pastörü olan baba, Şabat'ı tutma suçlamasıyla uzaktaki bir Sovyet çalışma kampındaydı. İnek, o zamanlar Güney Sovyet Cumhuriyeti olan Tacikistan'da anne ve iki küçük çocuğunun tek gelir kaynağıydı. Anne ineği sağdı ve sütü pazarda yiyeceklerle değiştirdi. Anne ayrıca sütün yüzde 10'unu ondalık olarak ayırdı, onu çalkalayarak tereyağına dönüştürdü ve bir kovada sakladı. Kova dolduğunda onu sattı.

Bir gün anne ineği sağdı ve kendisi pazara giderken iki çocuğuna beklemelerini söyledi. "Kapıyı açmayın" dedi. Tereyağı kovasının bahçede bağlı olan köpeğin yanında olup olmadığını kontrol etti ve oradan ayrıldı.

Çocuklar bekledi ve bekledi. Sonra kapı açıldı ve avluya bir yabancı girdi. Köpek hiç havlamadı. Müslüman kıyafetleri giyen adam köpeğin yanına yürüdü. Sanki köpek onu görmemiş gibiydi. Adam tereyağı kovasını aldı, arkasını döndü ve gitti. Daha sonra çocuklar heyecanla annelerine adamdan bahsettiler. Kimse ne olduğunu anlamamıştı.

Uzun yıllar geçti. Baba çalışma kampından serbest bırakıldı ve pastör olarak görevine devam etti. O ve annenin beş çocuğu daha vardı. En büyük kızları Nina evlendi ve kendi çocukları oldu. Ayrıca bir gübre şirketinin ofislerini temizleyen bir iş buldu. Artık Nina'nın ödeme alabilmesi için şirketin muhasebecisine gitmesi gerekiyordu. Bir gün maaşını beklerken muhasebeciye bir kova tereyağından bahsetti. Muhasebeci, Nina adamı Müslüman kıyafetleri içinde gördüğünü anlatana kadar kibarca dinledi. "Bu ne zaman oldu?" diye mırıldandı. Nina ona söyledi. Muhasebeci ağlamaya başladı. "Hikâyenin nasıl bittiğini bilmek ister misin?" diye sordu. Kendisinin ve dört kardeşinin Sibirya'da büyüdüğünü söyledi. Anne ve babaları II. Dünya Savaşı sırasında öldürülmüş ve büyükanneleriyle birlikte yaşıyorlardı. Zor zamanlar vardı ve yiyeceklerin tükendiği gün geldi. Büyükanne beş çocuğu boş masanın etrafında dua etmeye çağırdı. Dua ettikten sonra kapı çalındı. Dışarıda Müslüman kıyafetleri giyen bir adam duruyordu. Bir elinde bir kova tereyağı tutuyordu, diğer elinde ise bir somun ekmek vardı.

Gübre şirketindeki muhasebeci Nina'ya Tanrı hakkında daha fazla bilgi vermesi için yalvardı. Zamanla muhasebeci ve onun kızı kalplerini İsa'ya verdiler ve Adventist Kilisesi'ne katıldılar.

Bugüne kadar kimse gizemli adamın kimliğini bilmiyor. Ancak Nina'nın kızı Liubov Brunton'un onun bir melek olduğundan hiç şüphesi yok.

"Bir meleğin bir kova tereyağını Tacikistan'dan Sibirya'ya taşıması yalnızca bir saniye sürdü" dedi. "Melek'in ekmeği nerede bulduğunu merak ediyorum. Hikâyenin geri kalanını dinlemek için cennete gitmeyi sabırsızlıkla bekliyorum."

Uluslar: 1. Bölüm

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Yar. 10:1–12, Yar. 12:1–9, 1Sa. 8:4–18, Mat. 20:25–28, Va. 18:1–4.

HATIRLAMA METNİ: “Ona egemenlik, yücelik ve krallık verildi. Bütün halklar, uluslar ve her dilden insan ona tapındı. Egemenliği hiç bitmeyecek sonsuz bir egemenlik, krallığı hiç yıkılmayacak bir krallıktır” (Daniel 7:14).

Vahiy kitabı bize Tanrı’nın düşmüş dünyamız için sunduğu çözümleri göstermektedir. Son bölümlerde, yaşam ağacına erişim yeniden sağlanmış, lanet kaldırılmış ve Tanrı’nın huzuruna yeniden alınmışızdır. Vahiy kitabı bazı açılardan Yaratılış kitabının ters yüz edilmesidir, bu nedenledir ki Yaratılış kitabı dünyanın sorunlarının ilk başta nasıl ortaya çıktığını anlamak için önemli bir anahtar olmaya devam etmektedir.

Hem Daniel hem de Vahiy kitaplarındaki temel meselelerden biri, dünyevi yönetimdir; o aslında Tanrı’ya ait olan ve –bu korkunç günah ve isyan dönemi ilelebet sona erdiğinde– sonunda adaletle hükmedeceği gezegeni denetim altına almaya yönelik insan girişimlerinin bir silsilesidir.

Bu, günümüze kadar uzanan, insanların binlerce yıllık kendi kendini yönetme denemelerini kapsayan çok uzun bir süreçtir. Bu denemeler hiçbir zaman işe yaramamıştır; en yüksek idealleri ifade edenler bile her zaman bu ideallerin gerisinde, çoğu zaman da korkunç derecede gerisinde kalmışlardır. İnsanlığın binlerce yıllık hazin tarihinin büyük bir kısmı, bu başarısız düzenlerin başımıza açtığı felaketlerin öykülerinden başka bir şey değildir. Ve Tanrı’nın “sonsuza dek sürecek” (Dan. 7:27) olan krallığı sonunda kurulana kadar bu durum daha da kötüleşecektir.

*26 Nisan Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Nemrut ve Ninova

Aden, insan ırkı için ideal bir yuva olarak yaratılmıştı. Günah girdikten sonra, Tanrı'nın insanlığı en azından bir süreliğine Bahçe'den ve yaşam ağacından uzaklaştırmaktan başka seçeneği kalmadı.

Bahçe'nin dışında, insanların yaşamlarını sürdürebilmek için zahmetle çalışmaları gerekiyordu. Hayat zorlaştı; acı çekerek ve ekmeğimizi alın teri dökerek kazanmak zorunda kaldık (*Yar. 3:16-19*). İlk anne babamız adil Kral'ın Bahçe'ye geri dönüş için bir yol sunacağına güveniyordu ve Tanrı'nın daha en başından düşmüş dünyaya sunduğu kurtuluşun inançlı beklentisiyle Aden kapılarına kurbanlar getirdiler.

“Aden Bahçesi, insan onun hoş patikalarından atıldıktan sonra da uzun bir süre yeryüzünde kaldı . . . Adem ile oğulları Tanrı'ya ibadet etmek için buraya geldiler. İhlâlinin Aden'den sürülmelerine neden olduğu yasaya bağlılık yeminlerini burada yenilediler. Dünyayı feshat dalgası kapladığında ve insanların kötülüğü bir selle yok oluşlarına neden olduğunda, Aden'i kuran el onu yeryüzünden geri aldı. Ancak ‘yeni bir gök ve yeni bir yeryüzü’nün (Vahiy 21:1) olacağı son yenilenme zamanında, başlangıçta olduğundan daha muhteşem bir halde süslenmiş olarak eski yerine getirilecektir.”—Ellen White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 62.

Diğerleri ise yeni ortaya çıkan sorunlarımıza insan yapımı “çözümler” bulmaya çalıştılar ve şehir devletlerinin doğuşunu görüyoruz. Bu daha kolay bir yaşam kurma ve belki de Aden'de kaybedileni yeniden elde etme çabasıydı.

Yaratılış 10:1-12 ayetlerini okuyun. Kutsal Kitap, burada Ninova ve Babil de dahil olmak üzere Kutsal Kitap'ın geri kalanında baştan sona yer alacak bir dizi önemli siyasi öğeyi tanıtıyor. Bu kentlerin daha sonraki işlevleri hakkında bildiklerimizi göz önünde bulundurursak, bu ayetlerden ne gibi sonuçlar çıkarabiliriz?

Bazıları Nemrut hakkında yazılanları okumuş ve onun putperest mitolojisinindeki fetih yapan kahramanlar gibi asil bir kahraman olduğu sonucuna varmışlardır. Ancak Kutsal Kitap'ın onun hakkındaki “yiğitliğiyle yeryüzüne ün saldı” ve “RAB'bin önünde yiğit bir avcıydı” tanımlamaları bir övgü değildir. Nemrut kendi gözünde yücedir ve Tanrı'ya meydan okuma anlamında Rab'bin “önünde” durmaktadır. Bu ayetlerde gördüğümüz şey, Tanrı'ya karşı isyanın yayılmasıdır; bu isyan, nihayetinde tüm isyanlar sonsuza dek ortadan kaldırılıncaya kadar var olacaktır.

Tanrı'ya karşı isyan etme günahı neden kolayca fark edebileceğimizden daha incedir? Bu çok insani eğilime karşı kendimizi nasıl koruyabiliriz?

İbrahim'in Çağrısı

Yaratılış kitabının onuncu bölümünde çeşitli ulusların doğuşunu görüyoruz. Genellikle “uluslar” diye tercüme edilen sözcük *goyim*'dir ve diğer uluslardan olanları da *ifade ediyor olabilir*. Yaratılış 10. bölüm bize insan ırkının ülkelere, dillere, boylara ve “uluslara” bölündüğünü söylüyor (*Yar. 10:5; ayrıca bkz. Va. 14:6*).

Bu kavramın ortaya konmasından hemen sonra Tanrı İbrahim'i bu uluslardan birinden çıkmaya, onlardan ve onların temsil ettiklerinden farklı olmaya çağırıyor.

Yaratılış 12:1-9 ayetlerini okuyun. Tanrı neden Avram'ı (daha sonra İbrahim oldu) kendi ülkesinden çıkmaya çağırdı?

Tanrı İbrahim'i insanların kurduğu krallıkların karşısında duracak bir ulus kurmak için kullanmayı amaçlıyordu. Onların Tanrı'nın Kendisinden başka bir kralı olmayacaktı. Bu halk, insan ırkı Yaraticısı'na dönerse neler olacağını gösterecekti. İsrail, “yeryüzündeki bütün halklar” (*Yar. 12:3*) için bir bereket olsun diye kuruldu. Tanrı onların üzerine, belki de Tufan öncesinden beri dünyada görülmemiş bir ışık ve ayrıcalık yağdırdı.

Yasa'nın Tekrarı 4:5-9 ayetlerini okuyun. Rab, İbrahim'in çocuklarına, Tanrı'nın İbrahim'e verdiği sözün gerçekleşmesi olan ulusa ne söylemekteydi?

Bu, tek bir topluluk içinde tanıklık eden tek bir birey değildi; bu, birlikte ve Tanrı'yla işbirliği içinde çalışarak O'nun karakterinin yüceliğini sergileyebilecek tüm bir *ulustu*. Onlara söylenen sözlere de dikkat edin, onları bu kadar özel kılan sadece Tanrı'nın onlara verdiği “kurallar ve ilkeler” değil, aynı zamanda diğer ulusların “bu büyük ulus gerçekten bilge ve anlayışlı bir halk” (*Yas. 4:6*) demesine neden olacak olan bu kural ve ilkelere uymalarıydı. Halka bildirilen gerçekler ne kadar harika olursa olsun, onları hayata geçirmedikleri, onlara itaat etmedikleri takdirde, bereket yerine lanet, yaşam yerine ölüm getireceklerdi.

Aynı ilke, yani bu gerçekleri sadece bilmekle kalmayıp onlara itaat etme ilkesi, bugün Adventistler olarak bizim için nasıl geçerlidir?

Ne İstediysemeniz Size O Verildi

İlk kurulduğu şekliyle, İsrail'in diğeri uluslar gibi bir insan hükümdarı olmayacaktı. Ancak zaman içinde İsrail'in imanı sarsıldı ve kendilerini "ulusların", yani diğeri uluslardan olanların sahip olduğu şeylere özenirken buldular.

1. Samuel 8:4-18 ayetlerini okuyun. Sizce ileri gelenler neden bir kral atanması fikrini çekici buldular? Bizler ne şekilde benzer ayartılara yenik düşüyoruz?

Bir kral atanması isteğinin, Tanrı'nın halkı üzerindeki egemenliğinin reddedilmesi anlamına geldiğini görmek önemlidir. Kuruluşta olduğu haliyle, ulus doğrudan Yaratıcı'ya hesap verecekti ve O'nunla olan ilişkileri diğeri şeylerin yanı sıra tapınak ve onun hizmetleri aracılığıyla sergilenecekti. Bir kral atanmasını talep ederek, diğeri ulusların krallıklarının çektiği sıkıntıların aynısını kendi başlarına getireceklerdi: kralın savaşlarında askere alınma, mallara el konması, vergilendirme ve diğeri sıkıntılar. İnsan hükümdarların Tanrı'nın yaptığı gibi iyiliksever bir şekilde değil, kendi çıkarları doğrultusunda hükmetme eğiliminde olduklarını görecektiklerdi.

Ayrıca, yeni düzenleme kalıcı olacaktı: İsrail'e istedikleri verilecekti, ama bunun bir gerileme olduğunu anladıklarında, onunla baş başa kalmış olacaktı. "Bunlar gerçekleştiğinde, seçtiğiniz kral yüzünden feryat edeceksiniz. Ama RAB o gün size karşılık vermeyecek" (1Sa. 8:18).

Tanrı, halkının zayıflığını biliyordu ve İsrail'in bir insan kral isteyeceğini çok önceden tahmin etmişti. Bunu yaptılar ve kutsal tarihin büyük bir kısmı bu seçimin sonuçlarının öyküsüdür.

Yasa'nın Tekrarı 17:14-20 ayetlerini okuyun. Tanrı'nın, "Onlara bir kral vereceğim" demediğine, aksine halkının bir kral istediğine karar vermiş olduğuna dikkat edin. Tanrı, halkını insan yönetiminin bazı zararlarından korumak için önlemler almıştır; ancak ulusun ve krallarının tarihinin de ortaya koyduğu üzere, bu önlemler çoğu zaman göz ardı edilmiştir.

Bu kralların yönetimi altında işlerin ne kadar kötü gittiğini görmek için bir kralları olmasına karar verdikten sonra İsrail'in tarihine bakmak yeterlidir. Bazı krallar diğeriğerlerinden daha iyi olsa da, "iyi" olanlar bile yanlış yapmıştır (Davut ve Bat-Şeva'yı hatırlayın). Pek çok durumda ulus, "RAB'in gözündeki kötü" olan birbiri ardına gelen kralların yönetimi altında yaşadı (bkz. 1Kr. 11:6, 1Kr. 15:26, 1Kr. 16:30, 2Kr. 3:2, vs.)

O zamanlar, hatta bugün bile, tüm insan yönetimlerinin ortak bir özelliği bulunmaktadır: günahkârların diğeri günahkârları yönetmesi. *Ne yanlış gitmiş olabilir ki?*

Diğer Ulusların Yöneticileri

Tanrı'nın İsrail'le olan ilişkileri, Yeni Ahit kilisesiyle olan ilişkileri konusunda zengin anlayışlar sunmaktadır. Aslında İsrail ulusu birçok yönden kilisenin hatalarının ön habercisi olmuştur. Kadim İsrail'e karşı herhangi bir üstünlük iddiasında bulunmak şöyle dursun, Hristiyanlar aynı ayartılara çok açık olmuş ve olmaya devam etmektedirler.

Matta 20:25-28 ayetlerini okuyun. İsa öğrencilerini Hristiyan kilisesinin çalışmalarını oluştururken hangi hatadan kaçınmaları konusunda uyarmıştır?

İsrail bir insan kral istemişti, ancak bu istek ulusun ahlaken çökmesine yol açtı. Krallar giderek daha da kötüleşti, ta ki Tanrı gidişatı düzeltmek için Babillilerin halkını esir almasına izin verene kadar.

Hristiyan kilisesinin tarihinde de benzer bir şey olmuştur. Kendilerini diğer Uluslar gibi yapılandırmamaları gerektiği halde, Konstantin iktidara geldiğinde ve Hristiyan olduğunu açıkladığında, imanlılar rahatladı: zulüm artık sona ermişti! Bu başlı başına bir lütuftu, ancak daha sonra kilisenin aklına imparatorun sahip olduğu gücü kendi çıkarları için kullanabilecekleri geldi.

Dördüncü yüzyılda Hristiyanlar arasında birkaç büyük anlaşmazlık patlak verdi ve kilise bunları çözmekte yetersiz kaldığını fark edince, müdahale etmesi için imparatora başvuruldu. Bu tarihten itibaren, bir zamanlar eşitler arasında kıdemli bir piskopos olan Roma piskoposunun itibarı arttı. Kilise, devletten dini meselelere müdahale etmesini istemişti ve devlet bir kez kapıdan içeri adımını attığında işler gittikçe daha kötüye gitmeye başladı.

Eski İsrail'de olduğu gibi, Hristiyanlık tarihinin en karanlık dönemlerinin çoğu kilisenin dünyaya taviz vermesinin doğrudan sonucudur. İsrail'in puta tapınmaya başladığı ve krallarının putlara çocuk kurban edecek derecede iktidar hırsıyla yozlaştığı yerde, kilise de giderek putperest imparatorluğun imkân ve yöntemlerinin çoğunu benimsemiş, öyle ki pek çok sadık imanlı kilise-devlet yapısına tehdit olarak algılandıkları için şehit edilmişlerdir.

Kendi kültürünüzde, kendi toplumunuzda, bu aynı ayartıların inancımızın dürüstlüğüne tehlikeye atabileceği durumlar nelerdir?

Uluslardan Olanlara Bir Işık

Tanrı'nın İsrail ulusunu kurmasındaki temel amaç dünyanın geri kalanını mahkûm etmek değil, onları kurtarmaktır. Kuşkusuz, çoğumuz bir başkasının doğru davranışıyla karşılaştığımızda kendimizi suçlu hissederiz; dolayısıyla İsrail'in varlığı aynı zamanda çevrelerindeki ulusların günahının ve bencilliğinin ortaya çıkmasına da hizmet etmiştir. Tanrı'yla uyum içinde yaşayan imanlılar O'nun doğru karakterini ortaya koyarlar ve bu da doğal olarak bunu görenlerin ikna olmalarına yol açar. İdeal olarak, "Tanrı'nın buyruklarını yerine getiren" (Va. 14:12) insanların yaşamları O'nun karakterini sergilemelidir.

Bununla birlikte, İsraililer olması gerektiği gibi hareket etmiş ve kendilerine söyleneni yapmış olsalardı, uluslar barış içinde onlara gelecek, onlar ve Tanrıları hakkında daha fazla bilgi edinmek isteyeceklerdi. Ancak üzücü bir şekilde, Babil esaretinin de gösterdiği gibi, uluslar bunun yerine savaşmak için geldiler.

Tanrı'nın karakterinin mutlak örneği elbette onu kusursuz bir şekilde sergileyen tek insan olan İsa'ydı. Ancak O'nun yürekleri kesinlikle ikna eden kusursuz örneği bir davet niteliği taşıyordu (bkz. Yu. 3:16-21).

İsrail ulusunun kurulmasındaki nihai gaye, Tanrı'nın kiliseyi kurmaktaki gayesiyle aynıydı: O, günahkârları Mesih'e yönlendirmek için halkını kullanmayı arzulamaktadır. O'nun kilisesi aracılığıyla iletilen üç meleğin mesajının çağırısı, seçilmiş bir azınlığa değil, "her ulusa, her oymağa, her dile, her halka" yapılmaktadır (Va. 14:6). Vahiy 18:1 ayetinde Mesih'in dönüşünden önce tüm yeryüzünün Tanrı'nın görkemiyle aydınlanacağı öngörülmektedir.

Aşağıdaki ayetler Tanrı'nın bu dünyada Kendi halkı için belirlediği işlev hakkında bize ne öğretmektedir? Bu ilkeleri kendimize nasıl uygulayabiliriz?

(a) Say. 14:17-21 _____

(b) Ysa. 42:6, Ysa. 49:6, Ysa. 60:3 _____

(c) Va. 18:1-4 _____

Vahiy 18:1-4 ayetlerini, halkın, yani Tanrı'nın halkının Babil'den çıkması için yapılan çağırısı yeniden okuyun. Bu nasıl gerçekleşecek? Diğer bir deyişle, Babil'de olmayan bir kilise olarak biz, Tanrı'nın hâlâ Babil'de olan halkını dışarı çıkmaya çağırmak için Tanrı tarafından nasıl kullanılabiliriz?

EK ÇALIŞMA: Yeşaya 44:24 – 45:13.

“ ‘Yasa tanımazlığın gizli gücü’ adım adım, başlangıçta gizlice ve sessizlik içinde, sonradan güç kazanıp insanların zihinlerini denetim altına almaya başladıkça açıktan açığa, aldatıcı ve küfürlü işini devam ettirdi. Putperestliğin adetleri neredeyse hissedilmeyen bir şekilde Hristiyan kilisesine girdi. Taviz ve uyum ruhu, kilisenin putperestlikten gördüğü acımasız zulümler nedeniyle, bir süreliğine engellenmişti. Fakat zulüm bittikten ve Hristiyanlık kralların saraylarına girdikten sonra, kilise Mesih’in ve elçilerinin alçakgönüllü sadeliğini bırakarak, putperest rahiplerin ve yöneticilerin debdebesine ve gururuna kapıldı ve Allah’ın emirlerini insani kuramlar ve geleneklerle değiştirdi. Dördüncü yüzyılın başlarında Konstantin’in sözde ihtidası büyük bir sevince neden olmuş; böylece dünyasallık doğruluk kisvesi altında kiliseye girmişti. Artık yozlaşma hızla ilerliyordu. Mağlup olmuş gibi görünen putperestlik, muzaffer oldu. Onun ruhu kiliseyi denetim altına aldı. Öğretileri, törenleri ve batıl inanışları, Mesih’i izlediğini iddia edenlerin imanına ve ibadetlerine yerleşti.”—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 48, 49.

Çarşamba gününün dersinin sonundaki soruyla aynı doğrultuda, hepimiz, özellikle de burada olduğumuz sürece, “Mesih’in ve elçilerinin alçakgönüllü sadeliğini” bu dünyanın şatafatı, gücü, şöhreti ve ayartıları için bir kenara bırakma tehlikesiyle karşı karşıya değil miyiz? Öyle olmadığımızı düşünüyorsak, kendimizi kandırıyoruz demektir.

Tartışma Soruları:

1. Tanrı halkını Babil’e sürgün ettiğinde, bu özellikle üzücü bir andı. İbrahim, dünyaya ışık olacak bir antlaşma halkı kurmak üzere Kildan ülkesinden çıkmaya çağırılmıştı oysa şimdi zincire vurulmuş olarak götürülüyorlardı. Tutsaklıkları sırasında Tanrı İsrail’e, eğer sadık olsalardı neler olabileceğini gösterdi. Tanrı’ya bütünüyle karşı olan bir düzenin başındaki Nebukadnessar Mesih’e geldi (Daniel 4). Tutsaklıklarının sonunda Tanrı, Mesih’in bir örneği olarak hizmet etmesi için bir Pers kralını yetiştirdi, halkını Babil’den kurtardı ve onları Vaat Edilmiş Ülke’ye geri götürdü. Koreş bir İsraili değildi ama Tanrı onu, Tanrı’nın antlaşma halkını Yerusallim’e döndürürken kurtuluş planını dünyaya göstermesi için seçti. Tanrı’nın hedeflerini gerçekleştirmek için İsrail dışındaki insanları kullanmasından, O’nun insanlığa bakışıyla ilgili ne gibi dersler çıkarabiliriz?

2. Biz Babil’de olmayabiliriz, ancak Babil’in ne kadarı içimizde olabilir? Bu sorunu nasıl fark edebiliriz ve sonra nasıl değişebiliriz?

Alışılmadık Kilise Kurucusu

Yazan: Andrew McChesney

Sunita evlendiğinde yeni ailesi onun otomatik olarak Yedinci Gün Adventisti olacağını düşünüyordu. Asya kültüründe kadın, kocası ne derse onu yapar, bu nedenle kocası Manoj ve ebeveynleri onun inancını doğal olarak benimseyeceğini düşündüler.

Fakat Sunita öyle yapmadı.

Kayınvalidesi onun hâlâ taş ve tahtadan yapılmış heykellere tapındığını görünce ona İsa'yı anlatmak için ellerinden geleni yaptılar. Geniş aile aynı evde yaşıyordu ve kayınvalidesi onu aile ibadetine davet etti. Ama o ilgilenmedi. Kimse onu gelmeye zorlamadı ve o da toplantılardan kaçındı.

Bir buçuk yıl geçti ve Sunita ile Manoj küçük kasabalarından büyük bir şehre taşındılar. Manoj şimdi karısını ibadet uygulamalarından uzaklaştırmaya çalışıyordu. "Biz aile olarak tasvirlerle tapınmaya inanmıyoruz" dedi. "Bu doğru değil. Bunu yapmamalıyız."

Ancak Sunita başka bir yaşam biçimi bilmiyordu ve Manoj da onu durmaya zorlamadı. Zaman geçtikçe Sunita iki erkek çocuk doğurdu. Sonra ciddi bir şekilde hastalandı. Manoj, "Hadi Adventist kilisesine gidelim" dedi. "Bir sürü hap ve başka şeyler denedin ama hiçbirinin faydası olmadı. Haydi bir kez gidelim."

Sunita herhangi bir çıkış yolu göremedi. Hiç umudu yoktu, bu yüzden gitmeyi kabul etti. İlk kez bir Adventist kilisesine ya da herhangi bir kiliseye giriyordu.

Sunita binanın içinde kendini çok iyi hissetti. İbadet toplantısı İngilizce olmasına ve çok az anlamasına rağmen, onu karşılayan kilise üyelerinin sıcaklığını hissetti. Ertesi hafta Sunita geri döndü ve pastörden, ibadetin ikinci bölümü sırasında yapılan dua istekleri listesine onun da adını eklemesini istedi.

Duadan sonra Sunita daha iyi hissetmeye başladı. Sağlığı yavaş yavaş iyileşti ve nihayetinde tamamen iyileşti.

Sunita sonraki dört yıl boyunca düzenli olarak kiliseye gitti. Kendi dilini konuşan bir pastör yardımcısı kiliseye katıldığında Kutsal Kitap'ı incelemeye başladı ve vaftiz edildi. O andan itibaren "Tanrım sana hizmet edeyim" diye dua etmeye başladı.

Birkaç yıl geçti ve Sunita bir Küresel Hizmet Öncüsü olarak kiliseler kurmaya davet edildi. O da bunu mutlu bir şekilde kabul etti. Bugün, şehrinin yoksul bir semtinde bir kilise grubunun başında bulunuyor. İnsanlarla birlikte dua ederek kiliseyi kurmaya başladı. Onun duaları cevaplanınca, diğer insanlar bunu kulaktan kulağa duymuş ve dua istemek için yanına gelmişlerdi. On beş kişi o grupta vaftiz edildi. Sunita, bir Şabat günü Adventist Hizmeti okumalarına başlamadan önce, "İnancımдан çıkıp gerçek Tanrı'yı tanıyacağımı hiç düşünmezdim" dedi. "Beni dışarı çıkarmak O'nun isteğiydi ve O, beni kendi yüceliği için kullanıyor."

Sunita gibi dünya çapında ulaşılamayan insan grupları arasında kilise kurmakta büyük zorluklarla karşılaşan Küresel Hizmet Öncüleri için dualarınız için teşekkür ederiz. Adventist Mission web sitesinde Küresel Hizmet Öncüleri hakkında daha fazla bilgi edinin: bit.ly/GMPioneers.

Uluslar: 2. Bölüm

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Yar. 2:9–17; Dan. 2:31–35; Ysa. 17:12, 13; Dan. 7:1–3; Rom. 3:10–19; Va. 12:15, 16; Va. 10:1–11.

HATIRLAMA METNİ: “Sakin olun, bilin ki, Tanrı benim! Uluslar arasında yüceleceğim, yeryüzünde yüceleceğim!” (Mezmurlar 46:10).

Yüzyıllar boyunca bazı insanlar Düşüş’ü Tanrı’nın istediğini, insanların günaha ve ölüme sürüklenmesinin ve böylece O’nun –İsa’nın şahsında– çarmıha götürmesinin O’nun niyeti olduğunu savunmuşlardır. Nihayetinde, insanlığa duyduğu sevginin derinliğini onlar için çarmıhta ölmekten daha güçlü ve çarpıcı bir şekilde başka nasıl gösterebilirdi? Kısacası, bu düşünceye göre, Tanrı’nın insanlığın düşmesine ihtiyacı vardı.

Bu korkunç ve sefil bir yaklaşımdır. Ne Şeytan’ın ne de insanlığın düşmesi asla Tanrı’nın isteği değildi. Şeytan’ın ve ardından insanlığın isyanı muazzam sonuçları olan bir felaketti ve ilk anne babamız düşmemiş olsaydı, Tanrı’daki sevincimiz eksiksiz olarak devam edecekti.

Bu hafta, Düşüş’ün ve Tanrı’nın yönetimini değil de insanların yönetimini tercih etmenin yol açtığı sorunları incelemeye devam edeceğiz. Bu gerçekler, halkını O’ndan yüz çevirip yerine dünyevi kralları tercih ettiklerinde neler olacağı konusunda uyarırken Tanrı’nın haklı olduğunu gösteren Daniel kitabında güçlü bir şekilde ortaya konmuştur. Başlarına gelen de tam olarak bu oldu: dünyevi kralların günahkârların günahkârlara hükmetmesi –bu asla iyi bir birliktelik olmamıştır.

*3 Mayıs Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

İlk Emir

Aden Bahçesi, Tanrı'nın ilk insanları için bir sınıftı; yaratılışla olan etkileşimlerinin onlara ve soylarına Yaratıcı hakkında durmaksızın daha fazla şey öğreteceği bir yerdi. Ellen G. White'ın işaret ettiği gibi, "Kutsal çift yalnız Tanrı'nın babalık gözetimi altındaki çocuklar değil, bilge Yaratıcının eğitimi altındaki öğrencilerdi . . . Görünen evrenin sırları, 'bilgisi kusursuz olanın şaşılabilir işleri' (Eyüp 37:16) onlara tükenmez bir eğitim ve sevinç kaynağı sağlıyordu.—*Atalar ve Peygamberler*, s. 50-51.

Yaratılış 2:9-17 ayetlerini okuyun. Tanrı'nın insanlığa verdiği ilk *emir* olan yasak neydi ve neden bu kadar önemliydi?

"Emretmek" anlamına gelen *tswh* kök fiilinin Tanrı tarafından insanlara yönelik ilk kullanımı Yaratılış 2:16 ayetinde, iyilik ve kötülüğü bilme ağacından yememe emrinde yer almaktadır. Bir bilgi nasıl yasaklanabilir? Tecrübe etmek ve daha fazlasını bilmek her zaman yararlı değil midir?

Kutsal Yazı'ya göre değil: Tanrı, halkını etrafıca eğitirken, onları bazı bilgilerin neden olacağı uzun vadeli sıkıntılardan, örneğin daha sonra insanlar Rab'bin Kendisi tarafından yönetilmek yerine kendi kendilerini yönetmeyi seçtiklerinde olacaklar gibi sıkıntılardan korumaya niyetliydi.

Bin yıl sonra, İsrail bir kral istediğinde, Rab (geçen hafta öğrendiğimiz üzere) bunun sonuçlarını açıkladı ve halkına, Kendisinin doğrudan yönetiminden ayrılma kararının zamanın sonuna kadar süreceğini bildirdi.

İsrail kralları giderek daha da kötüleştikçe, Tanrı'nın antlaşma halkı o kadar dünyevileşti ve amaçlarından o kadar uzaklaştı ki, Tanrı onlara istedikleri insan yönetimini daha da fazlasıyla verdi.

Daniel kitabına bu durumu göz önünde bulundurarak yaklaşmak aydınlatıcı olabilir: kitabın görümlerinde tasvir edilen imparatorlukların ilerleyişi sadece "ulusların" –yani diğer ulusların– suçlanması değil, aynı zamanda İsrail'in başarısızlıklarının, O'nun *emirlerini* yerine getirmeyi reddetmelerinin de suçlanmasıdır. İlk olarak Aden'de verilmiş olan özgürlük yerine yüzyıllarca süren esaret, dileyen yüreklerin bu dünyanın krallıkları ile Tanrı'nın krallığı arasındaki çarpıcı karşıtlığa tanık olabileceği yeni bir derslik haline gelecekti.

Günümüzde bile birçoğumuzun bilmemesinin daha iyi olacağı türden bilgileri düşünün. Bu, Aden'de yasaklanan şeyi anlamamıza nasıl yardımcı olabilir?

Daniel 2

Babil'deki tutsaklık sırasında, Tanrı, Daniel peygamber aracılığıyla, Kendi halkı ile bu dünyanın krallıkları arasındaki ilişkiye dair sahip olduğumuz en zorlayıcı tasvirleri ortaya koymuştur. Halkı artık bağımsız değildi; artık yaptıkları seçimin sonuçlarına katlanıyorlardı. (Ve belki de bu sonuçlardan bir şeyler öğreniyorlardı?)

Zamanın sonuna kadar dünya tarihinin kapsamlı bir kuş bakışı görünümünü sunan Daniel 2:31-35 ayetlerini okuyun. Bu şaşırtıcı peygamberlik sözünden hangi önemli gerçekleri öğrenebiliriz?

On dokuzuncu yüzyılın sonunda pek çok insan insanlığın ilerlemesine yeni bir güven besliyordu. Örneğin Paris Fuarı (1900), gelecek hakkındaki iyimserliğin dikkate değer bir vitriniydi. Şüphesiz, tüm teknolojik ve bilimsel gelişmelerimizle, insanlığın en büyük sorunlarının birçoğu sona erecekti! İnsanlık yirminci yüzyıla girerken, birçok düşünür arasında –insanın mükemmelleştirilebilirliği ve aklın gücü gibi– Aydınlanma ülkülerinin insanlık için harika bir yeni çağ başlatacağına dair büyük bir iyimserlik vardı.

Ancak Birinci Dünya Savaşı bu hayalleri kısa sürede yıktı ve yirminci yüzyılın sonuna gelindiğinde 200 milyondan fazla insanı savaşlarda kaybetmiştik. Teknolojik anlamda ilerlemiş olabiliriz ama ahlaki anlamda kesinlikle ilerlemedik. Dr. Martin Luther King'in ifadesiyle, güdümlü füzelerle sahibiz ama insanlarımız yanlış yönlendirilmiş. Ve *bu* çok korkutucu bir birliktelik.

Peygamberlik sözlerini inceleyen pek çok öğrenci Daniel 2. bölümdeki metallerin en değerliden en değersizize doğru sıralandığını fark etmiştir: altın, gümüşe, gümüş tunca, tunç da demire dönüşmekte ve sonunda elimizde sadece demir ve kil kalmaktadır.

Charles Darwin, Karl Marx ve diğer on dokuzuncu yüzyıl düşünürleri bizi insanlığın bir biçimde ileriye doğru gittiğine, yani biyolojik ve toplumsal olarak geliştiğimize ikna etmeye çalışmışlardır. İnsan yaşamı bazı açılardan (en azından maddi düzeyde) iyileşmiş olsa da, bu dünyanın geleceğine, şu anda yönetildiği ve idare edildiği şekliyle, barış, güvenlik ve refah konusunda iyimserlikle bakabilen var mı?

İsa şöyle uyarıyordu, “Savaş gürültüleri, savaş haberleri duyacaksınız... Ulus ulusa, devlet devlete savaş açacak; yer yer kıtlıklar, depremler olacak” (Mat. 24:6, 7). Bu uyarılara rağmen, bu konuda önceden uyarılmış olduğumuzu bilerek nasıl teselli bulabiliriz?

Daniel 7

Daniel 2. bölümdeki düş ilk olarak bir Babil kralına gösterilmişti. Buna karşılık Daniel 7. bölümdeki görüm, Tanrı'nın antlaşma halkının bir üyesi olan İbrani bir peygambere gösterilmiştir.

Daniel'e Nebukadnessar'a gösterilen aynı şey gösterilmiştir, ancak farklı bir bakış açısından. Daniel bir heykel yerine, rüzgârın suyu karıştırması sonucu denizden yükselen bir dizi ulus gördü. Bu uluslar sürekli bir çekişme halindeydi ve bu da aralarında sürekli bir güç kaymasına neden oluyordu. Mezmur 65:5-8; Yeşaya 17:12, 13; ve Yeremya 46:7, 8 gibi ayetler uluslar arasındaki çalkantıyı tasvir etmek için sel ve dalga benzetmelerini kullanmıştır.

Öte yandan, Vaat Edilmiş Ülke, en azından bir süreliğine, diğer uluslardan krallıklarla dolu bir denizin ortasında bir barış ve güvenlik adası olarak varlığını sürdürdü; onlar çevredeki kural tanımaz ulusların aksine, Tanrı'nın yönetiminin sağlam temelleri üzerine kurulmuş kutsal bir ulustu.

Daniel 7:1-3 ayetlerini okuyun. Bu sahnede çok fazla hareket bulunuyor. Bu tasvirlerden –örneğin canavarın ilk olarak denizden çıkması– ne gibi dersler çıkarabiliriz?

Daniel, diğer ulusların savaş karmaşasını kıyıda izlerken, birdenbire canavarlar *karaya, üzerinde bulunduğu toprağa çıkmaya başladılar!* Diğer ulusların sorunları artık kendi halkının sorunları haline gelmişti. Diğer uluslardan olanlar *gibi* yaşamayı seçmişlerdi, dolayısıyla artık diğer uluslardan olanlarla *birlikte* (ve onların yönetimi altında) yaşayacaklardı. Babil hakimiyeti ile başlayan süreçte, Tanrı'nın antlaşma halkı bir daha asla tam ya da uzun süreli bir bağımsızlığa sahip olamadı.

Günümüzde Tanrı'nın halkının yaşadığı bu bağımsızlık eksikliği, Mesih'in sonunda Kralımız olarak hak ettiği konuma yeniden kavuşacağı zamanın sonuna kadar devam edecektir. Yeni Ahit'te Tanrı'nın halkı Roma İmparatorluğu'nun ve daha sonra da putperest Roma'nın halefi olan küçük boynuzun zulümleri altında acı çekmeye devam etmiştir.

Her ne kadar tarihsel açıdan bazı uluslar diğerlerinden daha iyi ve bazı dönemler diğerlerinden daha barışçıl olsa da, ulusların, halkların ve imparatorlukların tarihinin büyük çoğunluğu bir felaketten diğerine, bir zalimden ötekine geçişten ibarettir. Ve genellikle bunların hepsi, kendi halkları için sadece en iyisini istediğini iddia eden yöneticilerin yönetimi altında gerçekleşmiştir. Tanrı'nın kendi halkı için istediği yönetimle ne kadar büyük bir tezat oluşturmaktadır, keşke onlar bunu seçmiş olsalardı.

Romalılar 3:10-19 ayetleri dünyamızdaki pek çok şeyi açıklamaya nasıl yardımcı olmaktadır? Özellikle 19. ayet, yaşamlarımızda müjdeye neden bu kadar çaresizce ihtiyaç duyduğumuzu nasıl gösteriyor?

Kara ve Deniz Arasında

Kutsal Kitap'taki kara ve deniz tasvirleri, özellikle de peygamberlik sözleri için çok öğretici olabilir. Kutsal Kitap'taki peygamberlik sözlerinde keskin bir zıtlık oluşturan *kara* ve *deniz* simgelerinin durumuna bir bakalım.

“Simgesel anlamda, kara ve deniz yan yana getirildiğinde, kara genellikle düzenli dünyayı ve hatta İsrail ülkesini temsil ederken, deniz ise denizin karayı tehdit etmesi gibi onu tehdit eden diğer ulusları ifade etmektedir.”—Beatrice S. Neall, “Mühürlü Kutsallar ve Zor Günler,” *Vahiy kitabı semineri*, 1. Kitap Frank B. Holbrook baskısı, (Silver Spring, MD: Kutsal Kitap Araştırma Merkezi, Yedinci Gün Adventistleri Genel Konferansı, 1992), s. 260.

Bu düşünceye göre, *kara* Tanrı'nın yönetimi üzerine kurulmuş bir istikrar bölgesidir; *deniz* ise insan gururu üzerine kurulmuş ulusların istikrarsız çalkantısını temsil etmektedir.

Yukarıda ifade edilen düşünceyi aklınızda tutarak Vahiy 12:15, 16 ve Vahiy 13:1, 11 ayetlerini okuyun. Karanın ve suyun nasıl yan yana geldiklerine dikkat edin. Bu simgeler nasıl kullanılıyor ve peygamberlik sözünü nasıl anlamamız gerektiği konusunda bize ne öğretebilirler?

Ejderhanın kadına (kiliseye) eziyet etmek için *sı* kullandığına dikkat edin. Gördüğümüz gibi, peygamberlik sözlerinde su genellikle dünyevi yönetimleri ve onlarla birlikte gelen kargaşa ve düzensizliği simgelemektedir. Bu sebeple, Şeytan'ın kilise tarihinin büyük bir bölümünde Tanrı'nın halkına zulmetmek için önderleri tarafından kışkırtılan kitleleri nasıl kullanabildiğini görebiliyoruz.

Ayrıca, Yedinci Gün Adventistleri Vahiy 12:16 ayetinin zulüm gören imanlıların Yeni Dünya'ya göç etmeleri ile ilgili olduğunu düşünmüşlerdir. Eğer karayı ve denizi doğru anlıyorsak, bu durum Amerika Birleşik Devletleri'nin kuruluşu hakkında ne söylemektedir?

Burayı, Tanrı'nın halkı için ayrılmış bir yer olan “Vaat Edilmiş Ülke” ile aynı anlamda “kara” olarak düşünebilir miyiz? Kara canavarının ilk başta kuzuya benzemesinin nedeni bu olabilir mi? Amerika, ilk kurucularından bazılarının onu görmek istediği şekilde hiçbir zaman “Yeni İsrail” olmadıysa da, uzun bir süre boyunca dünyada inançları nedeniyle baskı gören milyonlarca insan için bir inanç özgürlüğü ülkesi olmuştur.

Ancak ne yazık ki bu kuzuya benzeyen canavar bir gün “ejderha gibi” (*Va. 13:11*) ses çıkaracaktır. Uzun zamandır zulme uğrayanlar için inanç özgürlüğünün simgesi olan Amerika Birleşik Devletleri, egemen inanç zalimine dönüşecektir! Bu, insanlık Tanrı tarafından yönetilmek yerine kendi kendini yönetmeyi seçtiğinde neler olduğunun bir başka örneğidir.

Yeniden Peygamberlik Sözü

Bakiye kilise Yeni Dünya'da, on yedinci ve on sekizinci yüzyıllarda tam da inanç özgürlüğü arayanların sığındığı yerde doğdu. Diğer yerlerde uzun süredir var olan dini ve siyasi kısıtlamalar göz önüne alınırsa, bu hareket başka bir yerde başlamış olsaydı, Amerika Birleşik Devletleri'ne dönüşen bu yeni ülkede olduğu kadar hızlı ya da güçlü bir şekilde büyüyeceği şüphelidir.

Hareketin doğuşunu anlatan Vahiy 10:1-11 ayetlerini okuyun. “Uluslar”, kara ve deniz gibi incelediğimiz bazı öğeleri arayın. Bu ayetlerden gereğinden fazla anlam çıkarmamak için gerekli dikkati göstererek, bu öyküden hangi olası anlamları çıkartabilirsiniz?

Melek, Vahiy 14. bölümdeki üç meleğin ve Vahiy 18. bölümdeki meleğin yaptığı gibi yüksek sesle bağırmaktadır. Bu, “birçok halk, ulus, dil ve kral” (Va. 10:11) adına bakiye kilisesinin işinin başlatıldığı tarihin önemli bir anıdır.

Melek elinde “küçük bir kitap” tutmaktadır –büyük olasılıkla Daniel kitabı (bkz. Dan. 12:4)– ve bu kitap kuşaklar sonra ilk kez açılmıştır. Bir ayağı denizde, diğer ayağı karadadır. Bu, mesajın tüm dünyayı, hem Eski Dünya'yı hem de Yeni Dünya'yı kapsadığı düşüncesine bir gönderme olabilir. Ayrıca bu mesajın tüm uluslar, yani karada yaşayanlar ve denizde yaşayan “diğer uluslar” için olduğu düşüncesine de bir gönderme olabilir.

Dünya en sonunda Tanrı'nın görkemiyle aydınlanacak ve Vahiy 14. bölümdeki son mesajlar *her kişiye* ulaştırılacaktır. İsrail gibi, kilise olarak bizim görevimiz de Müjde'yi “bütün uluslara tanıklık olmak üzere dünyanın her yerinde” (Mat. 24:14) duyurmaktır.

Tanrı insanlık tarihini o muhteşem sonucuna, insan imparatorluklarının sona erip Mesih'in kalıcı olarak tahta çıkışına doğru ilerletmektedir. Daniel 2:34, 35, 44, 45 ayetlerini okuyun. Kutsal Kitap, tüm bu dünyevi krallıkların, onlardan ve bıraktıkları çirkin mirastan hiçbir iz kalmayacak şekilde ortadan kaldırılacağını ve yerlerini günah, acı, hastalık, kötülük ve ölümün bir daha asla ortaya çıkmayacağı Tanrı'nın ebedi krallığının alacağını hiçbir belirsizliğe yer bırakmayacak şekilde açıkça ifade etmektedir.

Daniel 2. ve 7. bölümlerdeki peygamberlik sözlerinin tüm bu dünyevi imparatorlukların yükselişini ve çöküşünü ne kadar doğru bir şekilde bildirdiğine dikkat edin. Daniel kitabının yazıldığı zamanı düşünecek olursanız, çok şaşırtıcı olan bu kesinlik, Tanrı'nın son ve sonsuz krallığının vaadi konusunda O'na güvenmemize neden yardımcı olmalıdır?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa* 1. Ciltten 57-60 sayfaları arasındaki “Diller Değiştiği Zaman” bölümünü okuyun.

“Yeni bir gökle yeni bir yeryüzü gördüm. Çünkü önceki gökle yeryüzü ortadan kalkmıştı.’ Vahiy 21:1. Kötüleri yakıp tüketen ateş, yeryüzünü arındırır. Lanetin tüm izleri silinir. Fidyeyle kurtarılanların gözü önünde, günahın korkunç sonuçlarını gösteren ve sonsuza kadar yanan bir cehennem olmayacaktır.

“Yalnızca tek bir hatıra kalır: Kurtarıcımız sonsuza kadar çarmıha gerilişinin izlerini taşımaya devam edecektir. O’nun başında, böğründe, ellerinde ve ayaklarında bulunan yaralar, günahın neden olduğu zalimce işlerin yegâne kalıntıları olacaktır. Mesih’i yüceliğinde gören peygamber şöyle diyor: ‘Elleri ışık saçıyor. Gücünün gizi ellerinde.’ Habakkuk 3:4. İnsanı Allah’la barıştıran kızılığın aktığı o delinen böğürden, şimdi Kurtarıcı’nın görkemi parlamaktadır, “gücünün gizi” oradadır. Kurban aracılığıyla ‘kurtarmaya gücü olan’dır, bu nedenle Allah’ın merhametini hor görenler üzerinde adaletin gereğini yerine getirmeye muktedir. Ve Kendini alçaltmasının işaretleri, O’nun en büyük şerefidir; Golgota’nın yaraları sonsuz çağlar boyunca O’nun övgüsünü anlatacak ve kudretini ilan edecektir.”—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 679.

Tartışma Soruları:

1. Sonunda, ne kadar büyük olursa olsun, ne kadar yüce olursa olsun, ne kadar hayranlık uyandırıcı ve görkemli olursa olsun, tüm dünyevi başarılar toza, küle dönüşecek ve nihayetinde sonsuza dek ortadan kalkacaktır. Başarmış olabileceğiniz ya da şu anda başarmakta olduğunuz her türlü büyük ve görkemli dünyevi şey de buna dahildir. Bu bakış açısını akılda tutmak neden her zaman önemlidir? Bu bakış açısı önceliklerinizi doğru belirlemenize nasıl yardımcı olmalıdır?

2. Vahiy 13:1-10 ayetlerindeki deniz canavarına dikkatle bakın. Bu canavar hangi açılardan Babil zihniyetinin doğal bir sonucudur? Belli ki Babil’den küçük boynuz gücüne kadar tüm insan “uluslarının” toplamıdır. Her bir imparatorluğun tarih boyunca devam eden hangi özelliklerini fark ettiniz? Örneğin, dünya Babil’in ya da Roma’nın değerlerini hâlâ hangi şekillerde yansıtıyor?

3. Adventistler olarak bizler Rab’bin ardından gitmek ile içinde yaşadığımız ulusun ya da devletin yasalarına itaat etmek arasındaki doğru dengeyi nasıl kurabiliriz? Birine itaat etmek diğerine itaatsizlik anlamına geldiğinde ne olur?

Bölüm 1: Bir Kızın Dini

Yazan: Andrew McChesney

Diana 12 yaşındayken alkol almaya, esrar içmeye ve hard rock müziği dinlemeye başladı. Partinin ortasında düşünceleri Tanrı'ya döndü.

Tanrı, Diana'nın erken çocukluk döneminin pek bir parçası olmamıştı. Babası donanmada bir denizci olarak yurtdışında çok zaman geçirirdi ve aile birçok asker ailesi gibi her iki veya üç yılda bir taşınıyordu. Onlar çok küçükken ve Florida'da yaşarken annesi onu ve kız kardeşlerini Pazar günleri birkaç kez kiliseye götürmüştü.

Diana 10 yaşında Norfolk, Virginia'da yaşarken Yaz Kutsal Kitap Okulu'na gitme şansı buldu. Baptist Kilisesi'nden mahallesine bir otobüs geldi ve onu ve ablasını aldı. Yuhanna 3:16'yı ve Kutsal Kitap'taki kitapları ezberledi. Müjdecilere ve Tanrı'nın değişmez Sözü'ne saygı duymayı öğrendi. Vaftiz edilmeyi seçti. Kilise ona manevi bir temel sağladı. Kilisenin dışında farklı bir hikâye vardı. Diana tacize uğruyordu ve bu travma onu yıllarca etkileyecekti.

Daha sonra aile, o 12 yaşındayken tekrar bu kez Albuquerque, New Mexico'ya taşındı. Mahalledeki çocukların çoğu alkol ve uyuşturucu kullanıyordu ve Diana da onlara katıldı.

Diana, 14 yaşındayken ailesiyle birlikte Monte Vista, Colorado'ya taşındı. Yeni arkadaşlarıyla esrar içerken bazen Tanrı hakkında konuşuyordu. 16 yaşındayken birçok arkadaşının dini dersler alması gerekiyordu. Arkadaşlarıyla daha derin bir ilişki kurmak isteyen Diana, derslere onlarla birlikte katıldı. Bir ders sırasında rahip, kilisenin Tanrı'nın ibadet gününü Kutsal Kitap'taki yedinci gün olan Cumartesi'den ilk gün olan Pazar'a değiştirmiş olması nedeniyle kiliselerinin otoritesinin Tanrı Sözü'nün otoritesinin üzerinde olduğunu açıkladı.

Diana şok olmuştu ve endişeliydi. Tanrı'nın Sözü'nün değiştirilemeyeceğini öğrendiğini hatırladı. Şunu merak etti: "Kutsal Kitap açıkça yedinci gün diyorken insanlar neden ilk günde ibadet ediyorlar?" Diana din derslerini bitirmeye karar verdi ancak kiliseye de gitmemeye karar verdi. İçmeye, uyuşturucu kullanmaya ve hard rock müzik dinlemeye devam etti. Zamanla onun kimliği, hayatı, dini haline geldiler.

Bu hizmet öyküsü, 2021'de On Üçüncü Şabat Sunusu'nu alan ABD merkezli Holbrook Yedinci Gün Adventistleri Kızılderi Okulu'nun geliştirme müdürü Diana Fish'in hayatında Tanrı'nın nasıl mucizevi bir şekilde çalıştığına içeriden bir bakış sunuyor. Bu çeyreğin 28 Haziran'daki On Üçüncü Şabat Sunusu ile müjdenin yayılmasını desteklediğiniz için teşekkür ederiz. Gelecek hafta Diana hakkında daha fazlasını okuyun.

Kurban Kavramını Anlamak

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yşa. 1:2–15, İbr. 10:3–10, Çık. 12:1–11, 1Ko. 5:7, Hag. 2:7–9, Yşa. 6:1–5, Va. 4:7–11.*

HATIRLAMA METNİ: “Yeni bir ezgi söylüyorlardı: ‘Tomarı almaya, mühürlerini açmaya layıksın! Çünkü boğazlandın ve kanınla her oymaktan, her dilden, her halktan, her ulustan insanları Tanrı’ya satın aldın’ ” (*Vahiy 5:9*).

Isa ona doğru gelirken, Vaftizci Yahya şöyle demişti: “İşte, dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu!” (*Yu. 1:29*). Bu, hepsi Mesih’in tüm insanlık yerine vekaleten ölümüne işaret eden hayvan kurbanı kavramına yapılan belirgin bir göndermeydi.

Kutsal Kitap’ta hayvan kurban edilmesi konusunda kaçmamız mümkün değildir; bu konu onun sayfaları boyunca kızıl bir iplik gibi ilerlemekte ve *Vahiy* kitabında Yuhanna’nın Tanrı’nın taht odasına götürüldüğü o muazzam sahnede merkezi bir rol oynamaktadır (*Vahiy 4. ve 5. bölümler*). İsa’nın bu kilit sahnede boğazlanmış bir kuzu gibi görünmesi (*Va. 5:6*), peygamberlik sözünün bu bölümünü bütünüyle anlamak için önemli bir anahtardır.

Bu hafta, taht odası sahnesinin baş kahramanı olan boğazlanmış Kuzu İsa’yı anlamamıza yardımcı olan bazı kurban konularına bakacağız. Başka hiç kimse-nin olmadığı yerde O layık kabul edilmiştir ve O’nun eşsiz liyakati, Rab’bin kur-ban düzeni aracılığıyla ne yaptığı konusunda önemli şeyler söylemektedir. O’nu, bizim ve evrendeki tüm diğer akıllı varlıkların sonsuza dek hayranlıkla bakacağı bir eylem olan mutlak kurbanlığı gerçekleştirmiş sonsuz sevgiye sahip bir Tanrı olarak ortaya koymaktadır.

**10 Mayıs Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

Faydasız Kurbanlar mı?

Bazen iki fikri karşılaştırmak çok bilgilendirici olabilir. Kutsal Kitap'ın bakış açısıyla kurbanın doğası konusunda, Tanrı'nın halkının kurbanlarını gerçekten *reddettiği* zamanlardan çok şey öğrenilebilir.

Yeşaya 1:2-15 ayetlerini Yeşaya 56:6, 7 ve Mezmur 51:17 ayetleriyle karşılaştırın. Burada kurbanla ilgili hangi önemli dersler öğretilmektedir?

İsrail'in tarihindeki bu üzücü olay Tanrı'nın bir kurbanı ilk kez reddedişi değildi; benzer bir olay kurtuluş tarihinin başlangıcında da yaşanmış, Habil'in kurbanı Tanrı tarafından onaylanıp kabul edilirken Kayın'ın kabul edilme-miştir. Bu ilk olay bize kabul edilebilir ve kabul edilemez kurbanları karşılaştırmak için başka bir fırsat vermektedir. (Bkz. *Yar. 4:3-7 ve İbr. 11:4*.)

Yeşaya'nın zamanında İsrail, Tanrı'yı yatıştırmak için pek kendilerini yormadan akıllarınca dinle ilgili maddelerin yanına işaret koyuyor, bir yandan da canları nasıl isterse öyle yaşıyorlardı. Onların kurbanları, tıpkı Kayın'ın gibi, Tanrı'ya teslimiyet ve boyun eğme tutumu içinde değil, kendi benliklerine bağlıydı.

Bu dünyanın kralıklarını harekete geçiren de aynı ruhtur: kendine yeterlilik ruhu. Kayın canının istediği gibi yaşar ve Tanrı'ya sadece kendi istediği şekilde ibadet ederdi. Tanrı'yı bir külfet, kendi yolunu çizmesine bir engel olarak gördüğünü, ancak taleplerini göstermelik olarak yerine getirecek kadar O'ndan korktuğunu varsayabiliriz.

Ancak Habil, Tanrı'nın talep ettiği kurbanı, Tanrı'nın gelecek olan Mesih'le ilgili vaadini (*Yar. 3:15*) gösteren kurbanı, yani Mesih'in Çarmıh'taki kurtarıcı eylemine işaret eden kuzu suyunu sunmuştu.

“Habil kurtuluşun önemli ilkelerini kavramıştı. Kendisinin günahkâr olduğunun farkına varmış, günahın ve onun cezası olan ölümün ise kendi canı ile Tanrı'yla birliktelik arasında durmakta olduğunu görmüştü. Kesilmiş kurbanı, feda edilmiş hayatı getirerek, yasanın gerekliliklerinin çiğnenmiş olduğunu ikrar etti. Dökülen kan aracılığıyla gelecekteki kurbanı, Golgota'daki çarmıh üzerinde ölen Mesih'e baktı ve orada yapılacak olan kefarete itimat ederek, kendisinin doğru olduğuna bir tanığı oldu ve sunusu kabul edildi.”—Ellen White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 72.

Kendimizi “yalnızca göstermelik olarak yapmaktan” korumamız ne kadar önemlidir! Her birimiz tek kurtuluş umudumuz olarak İsa'nın ölümüne bütünüyle güvenmenin ne demek olduğunu nasıl tecrübe edebiliriz?

Boğaların ve Oğlakların Kanı

Bazı kişiler kurban kavramını acımasız, sert ve bir anlamda haksız olduğunu ileri sürerek bütünüyle eleştiriyor. Oysa asıl mesele tam da buradadır. Mesih'in ölümü acımasız, sert ve haksızdı –suçlunun yerine masumun ölmesiydi. Günah sorununu çözmek için bu gerekliydi. Ve tüm bu sert, acımasız ve haksız kurbanların işaret ettiği şey de bu ölüm, Mesih'in ölümüydü.

İbraniler 10:3-10 ayetlerini okuyun. Bu ayetler Tanrı'nın halkının Eski Ahit'te sunduğu kurbanlar hakkında bize ne öğretiyor? Günahkârlar bu kurbanlar sayesinde gerçekten kurtulamayacaklar idiyse, neden bu kurbanları sunuyorlardı?

Kuzular ve diğer kurbanlık hayvanlar, Tanrı Kuzusu'nun kefarete eden kurbanlığına işaret eden simgelerden başka bir şey değildi. Bunlar, günahkârlara gelecek olan Mesih'in işine iman ettiklerini ifade etmeleri için somut bir yöntem sunan iman eylemleriydi. Bu tür simgelerden genellikle *örnek* diye söz ediyoruz; bunlar bir *asıl* tarafından ya da önceden haber verdikleri şey ya da olayın ortaya çıkmasıyla tamamlanmış olurlar. Hatta bazı kişiler bu kurban sunumlarını İsa'nın çarmıhtaki ölümünün "küçük peygamberlikleri" diye tanımlamışlardır.

Kurbanla ilişkili törenler biraz da bir yolculuk için ödeme yapmaya benziyordu. Bir tren bileti, otobüs bileti ya da uçak bileti satın aldığınızda, parasını ödediğiniz yolculuğu hemen elde etmezsiniz. Bunun yerine, size bir bilet veya binış kartı verilmiştir: bu, yapılacak yolculuğun bir simgesi ya da vaadidir. Bu kağıt parçasının üzerinde istediğiniz kadar oturabilirsiniz, ancak sizi herhangi bir varış noktasına ulaştırmayacaktır. Ancak bindikten ve yolculuk başladıktan sonra, parasını ödediğiniz şeyi elde etmiş olursunuz: kağıt bilet artık gereksizdir.

Kurban edilen hayvanlar için de durum böyledi. Önemli bir işlevleri bulunmaktaydı, ancak gerçek kurban verildiğinde anlamsız hale geldiler; bu gerçek, İsa öldüğünde dünyasal tapınakta Kutsal Yer ile En Kutsal Yer'i ayıran perdenin yırtılmasıyla betimlenmiştir. "O anda tapındaki perde yukarıdan aşağıya yırtılarak ikiye bölündü" (Mar. 15:38). Tüm kurbanlık düzeni, tapınak ve hepsi, İsa'nın çarmıhtaki ölümüne işaret ediyordu. İsa çarmıhta vaadini yerine getirip ölüme karşı zafer kazandıktan sonra, örnekler gereksiz hale geldi.

Bir düşünün, günah o kadar kötü olmalı ki, ancak beden almış Söz olan İsa'nın ölümü (bkz. Yu. 1:1-3, 14) onun kefaretinin ödeyebilmiştir. Bu bize günaha karşı nasıl bir tutum içinde olmamız gerektiği konusunda ne söylemelidir?

Fısıh Kuzusu

Vahiy kitabı İsa'dan yaklaşık otuz kez "Kuzu" diye söz etmektedir. Kurtuluş planının ilk günlerinden beri, Tanrı'nın halkı gelecek olan Mesih'in simgesi olarak kuzuları kullanmıştır. Habil "sürüsünde ilk doğan hayvanlardan bazılarını" (Yar. 4:4) sunmuş ve İsrail Mısır'dan vaat edilen ülkeye doğru yola çıkmadan önce, onlara ilk doğan her insan ya da hayvan için fidye olarak bir yaşında bir kuzu kurban etmeleri emredilmiştir (Çık. 12:5).

Mısır'dan Çıkış 12:1-11; Yeşaya 53:7, 8; 1. Korintliler 5:7 ve Vahiy 5:6 ayetlerini okuyun. Bu ayetler Fısıh kurbanı olan İsa hakkında bize ne öğretiyor? Bu her birimiz için ne anlama geliyor?

Mesih'in ölümü, dirilişi ve göğe yükselişinden yıllar sonra Petrus olanları düşündü ve şöyle yazdı, "Biliyorsunuz ki, atalarınızdan kalma boş yaşayışımızdan altın ya da gümüş gibi geçici şeylerle değil, kusursuz ve lekesiz kuzuyu andıran Mesih'in değerli kanının fidesiyle kurtuldunuz" (1Pe. 1:18, 19).

İsa, Kutsal Tanrı'yı memnun eden tek bir insan hayatı yaşamıştır; geri kalanımız günah işledik ve günahkâr hayatlarımızı yaşama şeklimiz Yaratıcımızın doğası hakkında kelimenin tam anlamıyla yalanlar söylemektedir.

Öte yandan İsa "son Adem" oldu (1Ko. 15:45). Bizim başarısız olduğumuz yerde O kusursuz bir yaşam sürdü. O, insanlığında, insan ırkının olması gereken her şeydi. Tanrı'nın yüceliğini kusursuz bir şekilde yansıttı. Filipus'a, "Beni görmüş olan, Baba'yı görmüştür" demişti (Yu. 14:9).

Bu arada İsa, Fısıh Bayramı'nda çarmıha gerildi ve bu da O'nun asıl Kuzu olduğunu bir kez daha gösterdi. Yuhanna 18:19, 20 ayetlerinde İsa, öğretilerini "dünyaya açıkça" söylediğini açıklamıştı. Buna benzer bir şekilde, Mısır'dan Çıkış 12:5, 6 ayetlerinde Fısıh kuzusuyla ilgili olarak, İsrailoğulları'na Fısıh için bir kuzu seçmeleri ve ona "bakmaları" ya da kurbandan önceki günlerde onu göstermeleri emredilmişti. Başkâhin İsa'yı öğretileri konusunda sorguladığında, İsa Kendisinin herkesin görmesi için tapınakta açık bir şekilde sergilendiği gerçeğine atıfta bulundu. Yaşamı, işleri, öğretisi –hepsi O'nun gerçekte kim olduğunu ortaya koyuyordu. O, lekesiz Kuzu, Tanrı'nın doğruluğunun ve yüceliğinin en güçlü ifadesidir.

İsa'nın kusursuz karakterini kendi yaşamlarımızda daha iyi yansıtabilmemizin yolları nelerdir?

İsa Tapınakta

Kurtuluş öyküsünün tamamında baştan sona bir gerginlik bulunmaktadır. Tanrı bir zamanlar O'nunla sahip olduğumuz beraberliği yeniden tesis etmek istemekte ve bize yaklaşmayı arzulamaktadır. Ancak günahkârların O'nun huzuruna getirilmesi onları yok ederdi. "Çünkü sen kötülükten hoşlanan Tanrı değilsin" diyor Davut, "Kötülük senin yanında barınmaz" (Mez. 5:4). Davut aynı zamanda şöyle yazmıştır, "Bense bol sevgin sayesinde kutsal tapınağına gireceğim; Oraya doğru saygıyla eğileceğim" (Mez. 5:7).

Hagay 2:7-9 ayetlerini okuyun. İkinci tapınak inşa edilirken, peygamber Hagay şaşırtıcı bir vaatte bulundu: yeni tapınak bir öncekinden daha görkemli olacaktı. Bu peygamberlik sözüyle ne kastediliyordu?

İlk tapınak Süleyman tarafından adandığında, Şekina'nın görkemi –Kenan ülkesine giderken İsrailoğulları'na refakat eden Tanrı'nın varlığı– tapınağı doldurdu ve bu yüzden kâhinler hizmet işlerini tamamlamak için kalamadılar (1. Krallar 8:10, 11). İkinci tapınak adandığında, Tanrı'nın tahtını temsil eden ahit sandığı kayıptı, çünkü Yeremya onu saklamıştı. Tanrı'nın gerçek varlığı bu kez tapınağı *doldurmamıştı*. Bu yürek parçalayıcıydı. Hagay'ın vaadi nasıl gerçekleşebilirdi?

Tanrı'nın beden almış hali olan İsa, ete kemiğe bürünmüş olarak ikinci tapınakta ortaya çıktı. Tanrı'nın Kendisi bizden biri olmak ve bu parçalanmış dünyada bize katılmak için perdenin arkasından çıktı. Tanrı'nın Oğlu artık İnsanoglu olduğu için, O'nun yüzünü görebiliyor, sesini duyabiliyor ve örneğin kirli kabul edilen bir cüzamıyla dokunup onu iyileştirdiğine tanık olabiliyorduk (Mat. 8:3). Tanrı bizi *Kendisine* doğru çekmek yerine, *bizim* bulunduğumuz yöne doğru hareket ederek bizi Kendisine yaklaştırmış oldu. O şahsen bize indi. Kutsal Kitap'ın İsa hakkındaki şu sözlerine şaşmamalı: "İşte, kız gebe kalıp bir oğul doğuracak; adını İmmanuel koyacaklar." İmmanuel, Tanrı bizimle demektir" (Mat. 1:23). Bunun ne anlama geldiğini düşünün: Kâinatın Yaratıcısı sadece aramızda yaşamaya değil, bizim için ölmeye razı oldu.

Çarmıh, Tanrı'nın sevgisinin açık ara en yüce tezahürüdür. Tanrı'nın sevgisinin gerçekliğini başka hangi yollarla görebilir ve tecrübe edebiliriz?

Çünkü Her Şeyi Sen Yarattın!

Birkaç durumda peygamberler görüm sırasında Tanrı'nın tahtını görmelerine izin verilecek kadar Tanrı'ya yakınlaştırılmışlardır. Hezekiel onu gök kubbenin üzerinde görmüş (*Hez. 1:26*); Yeşaya onu görmek için göksel tapınağı ziyaret etmiş (*Yşa. 6:1*) ve bize verilen en açık tasvirlerden birinde, Vahiy 4. ve 5. bölümlerde Yuhanna bir görümde oraya götürülmüştür. Tapınak hizmetindeki Eski Ahit örnekleri, insanlığın Tanrı'nın huzuruna kabul edilebilmesinin tek bir yolu olduğunu gösteriyordu: Mesih'in kanı. (*Örneğin bkz. Lev. 16:2, 14*).

Yeşaya 6:1-5 ve Vahiy 4:7-11 ayetlerini okuyun. Bu iki görümün hangi özellikleri birbirine benziyor? Olayların sıralamasına dikkat edin: Önce hangi konu sunuluyor? Sonra ne geliyor? Bu görümlerde Tanrı'yla ilgili hangi gerçek vurgulanıyor?

Bu taht odası görümlerinin her birinde ilk gerçekleşen şey, göksel varlıkların Tanrı'nın kutsallığını vurgulamasıdır. Yeşaya'nın görümünde sahne etkileyicidir: tapınak dumanla doludur ve Seraflar Tanrı'nın kutsallığını duyururken "kapı söveleriyle eşikler" sarsılmaktadır. Yuhanna'nın görümünde de Keruvlar aynı duyuruyu yapmaktadır: "Kutsal, kutsal, kutsal". (Yaşayan yaratıkların Keruv diye tanımlandığını görmek için Hezekiel 10:14, 15 ayetlerine bakın). Peygamberlerden her birine Tanrı'nın görkeminin göz kamaştırıcı bir sahnesi gösterilmiştir.

Ardından peygamberlerin bu sahneye verdiği tepki bize gösterilmektedir. Yeşaya kendisinin dudaklarının kirli olduğunu haykırırken (*Yşa. 6:5*), Yuhanna layık kimsenin bulunamadığı acı gerçeğiyle yüzleştiği için ağlamaktadır (*Va. 5:4*). Tanrı'nın yüceliği bize doğrudan gösterildiğinde, sonunda insanlığın içinde bulunduğu durumu anlamaya başlarız: biz son derece *aciziz* ve Mesih'e Kurtarıcımız olarak ihtiyacımız var.

Şeytan, Tanrı'nın keyfiyetçi, bencil ve acımasız olduğunu ileri sürerek O'na karşı birçok suçlamada bulunmuştur, ancak Tanrı'nın taht odasında geçirilen kısa bir an dahi Şeytan'ın yalanlarını ortaya çıkarmaktadır. Mesih'i gerçekte olduğu kişi, yani "Boğazlanmış Kuzu" (*Va. 5:12*) olarak görmek, Baba'yı gerçekte olduğu *Kişi* olarak görmemizi sağlamaktadır. İsa'yı görerek Baba'nın nasıl biri olduğunu gördüğümüzü bilmek ne kadar da teselli edicidir (*Yuhanna 14:9*). Ve Baba'nın nasıl biri olduğunun en büyük ifşaatı İsa'nın çarmıhta bizim için ölmesiyle ortaya konmuştur.

O halde çarmıh bize iki şey göstermelidir: birincisi, Tanrı'nın bizi bizim için bunu yapacak, Kendisini kurban edecek kadar çok seviyor olduğu; ikincisi, ancak çarmıh sayesinde kurtulabilecek seviyede günahkâr ve düşmüş olduğumuz.

EK ÇALIŞMA: Kutsal Yazılar kurtuluşumuzu güvence altına almayı hak eden *tek* Kişinin Mesih olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. O'nun yaşamı biricik günahsız insan yaşamı, Baba'nın yüceliğine kusursuz bir tatmin veren tek yaşam örneği idi. O, Tanrı'nın *lekesiz* Kuzusu'dur ve şimdi bizim ebedi güvencemiz olarak insan ırkının başında durmaktadır. Aynı zamanda, Tanrı'nın kötülüğe verdiği karşılık olan hükmünü yerine getirerek bizim suçumuzu Kendi üzerine almıştır. Yuhanna Tanrı'nın tahtının etrafında toplanmış olan göksel varlıkların bu olağanüstü sahnesine tanıklık ederken, ona ağlamayı kesmesi söylendi, çünkü, "Yahuda oymağından gelen Aslan... galip geldi" (Va. 5:5).

Günahın ne kadar kötü olduğunu ve insan ırkının gerçekten ne kadar düşmüş olduğunu düşünün; öyle ki, günah sorununu çözmek için ancak Tanrı'nın Kendisi olan İsa'nın ölümü yeterli olabilirdi. Kuşkusuz, Tanrı'nın ilahi yönetiminin ilkelerini ihlal etmeden bizi kurtarabileceği başka bir yol olsaydı, O bunu mutlaka yapardı.

"Tanrı'nın yasasının çiğnenmesi, günahkârın can vermesini gerektiriyordu. Tüm evrende, onun gerekliliklerini insanın yararına yerine getirebilecek tek kişi vardı. İlahî yasa da Tanrı'nın Kendisi kadar kutsal olduğundan, onun çiğnenmesine ancak Tanrı'ya eşit biri kefarete edebilirdi. Mesih'ten başka hiç kimse düşkün insanı yasanın lânetinden kurtararak yeniden Gökle uyumlu hale getiremezdi. Mesih günahın suç yükünü ve utancını Kendi üzerine alacaktı; bu günah kutsal olan Tanrı'nın gözünde o kadar iğrençti ki, Baba ile Oğlu'nu ayırmalıydı. Mesih, mahva uğramış nesli kurtarmak için sefaletin derinliklerine uzanacaktı."—*Ellen White, Atalar ve Peygamberler, s. 63.*

Tartışma Soruları:

1. Yuhanna, Kuzu'nun taht odasına "boğazlanmış" gibi görünerek girdiğini görüyor. Vahiy 13:8 ayeti bize İsa'nın dünyanın kuruluşundan beri "boğazlanmış" olduğunu bildirmektedir. Kurtuluş planının biz daha ona ihtiyaç duymadan önce hazır olduğu gerçeğinden yola çıkarak Tanrı hakkında ne öğrenebiliriz?
2. Birçok ateist soğuk ve merhametsiz bir evrende yalnız olduğumuza inanıyor. Buna karşılık Kutsal Kitap sadece Tanrı'dan değil, O'nun dünyayı çok sevdiğinden, öyle ki dünyaya indiğinden ve hatta onun için öldüğünden bahsediyor. Tanrı'ya inanmayanların aksine, dünyaya ve onun içindeki konumumuza ne kadar farklı bakmalıyız? Başka bir deyişle, Çarmıh gerçeği yaptığımız her şeyi nasıl etkilemelidir?
3. Mesih'in yaşamı, ölümü ve dirilişi neden insan ırkının kurtarılması için yegane yöntemdi? Tekrar soruyorum, böyle ağır bir bedel günahın gerçekten ne kadar kötü olduğu konusunda bize ne söylüyor?

Bölüm 2: Yardım İçin Bir Çığlık

Yazan: Andrew McChesney

Diana'nın parti yaşam tarzı, lise mezuniyetinin ardından yaz sonuna doğru ona ağır bir darbe vurmaya başladı. Bir gün Colorado, Monte Vista'da bir parkta tek başına kalan Diana, ağaçların yapraklarına baktı ve güneş ışığının parıltıdığını gördü. O anda bir sesin "Eğer burayı terk etmezsen burada öleceksin" dediğini duydu. Diana sesin, yaşam tarzının erken ölümüne yol açacağını ve yaşamak istiyorsa oradan uzaklaşması gerektiğini söylediğini biliyordu.

Annesiyle gelecek hakkında konuştu ve annesi sordu: "Donanmayı hiç düşündün mü?" Diana aptalca bir soru olduğunu düşündüğü bu soru karşısında sinirlendi ama üç ay sonra Orlando, Florida'da askere alındı ve eğitim gördü. Bundan sonra dünyayı dolaştı. Onu iten birçok şey gördü. Her limanda fuhuş, kumar ve daha kötüsü vardı.

Ardından hızlıca bir denizciyle tanıştı ve evlendi, donanmadan onurlu bir şekilde terhis edildi ve üç erkek çocuk doğurdu. Monte Vista, Colorado'ya taşındılar ama Diana'nın kocası aile hayatından memnun değildi.

Diana depresyona girdi ve ölümü yüceltmeye başladı. İlk başta hastalanıp ölmek istedi. Daha sonra kendi canına kıymayı düşündü. Çaresizlik içinde dua etti, "Tanrım, senin gerçek olduğuna inanıyorum ama nerede olduğunu bilmiyorum."

Garip bir şekilde, sonraki hafta dört farklı inanç grubundan insanlarla sohbet etti. Önce iki genç müjdeci kapısına geldi. Onları içeri aldığında bir müjdeci bir kitap açtı ve koyu tenli insanların lanetlendikleri için en yüksek cennete giremeyeceklerini söyleyen bir metni okudu. Diana gücenmişti. Çocukluğunda, Virginia'da ırk ayrımının ortadan kaldırıldığı dönemde sınıfındaki tek beyaz çocuktuktu. Tanrı'nın herkesi sevdiğini biliyordu ve müjdecilere "Gitmelisiniz" dedi. "Bu metni bana neden okudular?" diye merak etti.

Ertesi gün evine üç kadın geldi. Ziyaretleri sırasında Diana onlara Şabat'ı sordu. Bir kadın, "Her gün Tanrı'ya ibadet ediyoruz" dedi. Diana bunun mantıklı olduğunu düşündü ve onları tekrar görmeyi kabul etti.

Sonra fırtınalı bir cuma gecesi minik, yaşlı bir kadın kapısını çaldı. Bir afet yardımı hayır kurumu için para topluyordu. Ailenin çok az parası olmasına rağmen Diana, Pizza Hut'taki işinden bahşiş kavanozunda biriktirdiği parayı ona verdi. Kadını bir daha hiç görmedi.

Aynı hafta sonu Diana bir arkadaşı tarafından başka bir kiliseye davet edildi. İçeri girdiğinde kötü bir varlık hissetti ve törenden sonra kaçtı.

Bu hizmet öyküsü, 2021'de On Üçüncü Şabat Sunusu'nu alan ABD merkezli Holbrook Yedinci Gün Adventistleri Kızılderili Okulu'nun geliştirme müdürü Diana Fish'in hayatında Tanrı'nın nasıl mucizevi bir şekilde çalıştığına içeriden bir bakış sunuyor. Bu çeyreğin 28 Haziran'daki On Üçüncü Şabat Sunusu ile müjdenin yayılmasını desteklediğiniz için teşekkür ederiz. Gelecek hafta Diana hakkında daha fazlasını okuyun.

Peygamberlik Sözlerinin Temelleri

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Yşa. 6:6-8, Yar. 3:21-24, Hez. 1:4-14, Va. 4:1-11, Say. 2:3-25, Yşa. 14:12-14.*

HATIRLAMA METNİ: “Sonra Rab’bin sesini işittim: ‘Kimi göndereyim? Bizim için kim gidecek?’ diyordu. ‘Ben! Beni gönder’ dedim” (*Yeşaya 6:8*).

Tanrı’nın evrene hükmetme hakkı, O’nun her şeyin Yaratıcısı olma sıfatına (*Va. 4:11*) ve aynı zamanda karakterine dayanmaktadır. Tanrı’nın adil karakterini keşfederek, günahkâr insanların nasıl ve neden Tanrı’nın yüceliğinden mahrum kaldıklarını anlamaya başlayabiliriz (*Rom. 3:23*).

Bu hafta, taht odası görünümünde daha da ilerleyerek, insan ırkının kutsal Tanrı’yla nasıl bir ilişki içinde olduğunu ve Mesih’in kurbanlığının bizi nasıl yenileyip tahta yaklaştırdığını ele alacağız. Tanrı bizi sadece birey olarak değil, aynı zamanda bir ırk olarak da yenilemeyi tasarlamaktadır, böylelikle O’nun yüceliğini Yaratılış’ın geri kalanına bir kez daha göstermiş olacağız. Kutsal Kitap’ın geri kalanını inceleyerek, Tanrı’nın bağışlanmış ve kefaretle kurtarılmış günahkârlardan oluşan bir ırk olan bizlere yaptığı yüce çağırışı anlamamıza ve takdir etmeye başlamamıza yardımcı olacak önemli ipuçları bulabiliriz.

İnsanların isyanı nihayetinde ve ebediyen sona erecektir. Ve dahası, Tanrı’nın sevgi dolu karakteri, O’nun özverili ve fedakâr karakteri, insanlık için ilk tasarımında olduğundan daha da parlak bir şekilde parlayacaktır. Tanrı insanlığın düşmesini hiçbir zaman istememiş olsa da, çarmıh aracılığıyla Tanrı’nın sevgi dolu karakteri çarpıcı bir şekilde sergilenmiştir.

**17 Mayıs Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

Ben! Beni Gönder

Yıllar önce bir kilise, yeni bir sosyal aktiviteler salonu açmak için eskimiş bir bodrum katını tadilatıtan geçirmeye karar verdi. Yaptıkları ilk işlerden biri, mekânı daha güzel göstereceğine inandıkları yeni ışıklar takmak oldu. Ancak ışıklar takıldıktan sonra salon daha da kötü görünmeye başladı, çünkü parlak ışıklar kusurların ortaya çıkmasını sağlıyordu.

Yeşaya'nın çarpıcı bir şekilde Tanrı'nın tahtını görmesi, kendi eksikliklerinin acı verici bir şekilde farkına varmasına yol açmıştı. "Vay başıma!" diye kederlendi, "mahvoldum, çünkü dudakları kirli bir adamım, dudakları kirli bir halkın arasında yaşıyorum. Buna karşın Kral'ı, Her Şeye Egemen RAB'bi gözlerimle gördüm" (Yşa. 6:5). Aniden Rab'in huzuruna çıkarılacak olsak biz de aynı şeyi hissederdik. Işık tüm mazeretlerimizi ortadan kaldıracak kadar parlaktır. Tanrı'nın huzurunda kaybolduğumuzu hissederiz. Yeşaya hayatının şaşkınlığını yaşıyordu.

Yeşaya 6:6-8 ayetlerini okuyun. Yeşaya günahın bizim "mahvolduğumuz" anlamına geldiğini biliyordu. Günahın karşılığı ölümdür. Ancak sevgi dolu Tanrı bizi günahın sonuçlarına terk etmek yerine, Kendisine yaklaştırmıştır. Bu buluşmanın sonucu ne oldu ve bu neden önemlidir?

Bir seraf sunaktan kor alıp onun dudağına dokunduğunda Yeşaya günahlarından arındı. Bu muhtemelen Tanrı'nın halkı tarafından ve onlar için arabuluculuk yapılan buhur sunağıydı (bkz. Va. 8:3, 4). Günahları bağışlanmıştı ve artık Tanrı'nın huzurunda durmaya layık sayılıyordu, fakat dahası, ayrıca dünyaya karşı Tanrı'yı temsil etmekle de görevlendirilmişti.

"Seraf" sözcüğünün "yanan kişi" anlamına gelmesi ilginçtir. Yuhanna 5:35 ayetinde İsa'nın Vaftizci Yahya'nın hizmetini nasıl tarif ettiğine dikkat edin –"Yahya, yanan ve ışık saçan bir çıraydı. Sizler onun ışığında bir süre için coşmak istediniz." Elbette Yahya'nın kendisi de lütf ve kurtuluşa muhtaç bir günahkâr olmasına rağmen, onun hizmeti lütuf ve kurtuluş sağlayabilecek tek Kişi'ye işaret ediyordu.

İsa, Baba'nın yüceliğinin kusursuz bir temsilcisi olarak geldi ve Tanrı, göğün seraflarından birinin görevine benzeyen bir görevi yerine getiren bir peygamberi, bir günahkârı gönderdi.

Yeşaya ancak günahının bağışlandığını anladıktan sonra, Ben! Beni gönder dedi. İsa'nın kanıyla günahlarımızdan arınmış olan bizler de nasıl Yeşaya'nın burada verdiği gibi karşılık verebiliriz?

İki Keruv

İlk anne babamız Bahçe'den kovulur kovulmaz, Tanrı bir umut olarak Mesih'i sundu (Yar. 3:15). Sonra Aden'in kapılarına güçlü bir simge yerleştirdi: aralarında yanıp sönen parlak bir ışık bulunan iki keruv. Bu görüntünün Tanrı'nın tahtının simgesi olan Ahit Sandığı'na ne kadar benzediğini gözden kaçırmamalıyız (Çık. 25:18).

Yaratılış 3:21-24 ayetlerini okuyun. Keruvlar hangi işle görevlendirilmişlerdi ve neden?

Her ne kadar keruvlara günahkârların yaşam ağacına erişmelerini engelleme görevi verilmiş olsa da (Yar. 3:22), onlar aynı zamanda insanların bir gün cennete geri döneceklerine dair bir umut ve vaat simgesiydiler. "Aden Bahçesi, insan onun hoş patikalarından atıldıktan sonra da uzun bir süre yeryüzünde kaldı. Düşkün neslin, girişi yalnızca nöbetçi meleklerce tutulan, masumiyetlerinin yuvasına bakmalarına uzun zaman müsaade edildi. Keruvların koruduğu Cennet kapısında ilahî yücelik açığa vuruldu. Adem ile oğulları Tanrı'ya ibadet etmek için buraya geldiler. İhlâlinin Aden'den sürülmelerine neden olduğu yasaya bağlılık yeminlerini burada yenilediler . . . Ancak 'yeni bir gök ve yeni bir yeryüzü'nün (Vahiy 21:1) olacağı son yenilenme zamanında, başlangıçta olduğundan daha muhteşem bir halde süslenmiş olarak eski yerine getirilecektir."—Ellen White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 62.

Yaratılış 3:24 ayetindeki ifade de ilginçtir: Kutsal Kitap, Tanrı'nın keruvu Aden'in doğusuna "yerleştirdiğini" belirtiyor ve burada kullanılan özgün İbranice sözcük, *Tanrı'nın varlığının halkının arasında yaşadığı kutsal "buluşma çadırı"* (bkz. Çık. 25:9, Say. 3:26) ile aynı kökten gelen şakan sözcüğüdür. Her ne kadar Tanrı'nın varlığı için yaygın olarak kullanılan *Şekina* sözcüğü Kutsal Kitap'ta yer almasa da, o da genellikle "Buluşma Çadırı" diye tercüme edilmiş olan bu sözcüğe dayanmaktadır. Şakan sözcüğünün birebir tercümesi şöyle olabilir: "Tanrı Aden Bahçesi'nin doğusunda keruvlarla birlikte konakladı."

Kutsal Kitap'ta keruvlar Tanrı'nın varlığıyla (bkz. 1Tâ. 13:6, Mez. 80:1 ve Yşa. 37:16), özellikle de O'nun adının duyurulduğu yer olan tahtıyla ilişkilendirilmiştir. Vahiy 4. ve 5. bölümlerde Tanrı'nın tahtına katılan 24 ihtiyarın O'nu öven ilahiler söylediklerini ve her şeyi Yaratan olarak O'nun hükmetme hakkına sahip olduğunu beyan ettiklerini gözden kaçırmamalıyız (Va. 4:11). Bu, taht odası sahnesini ve bağışlanmış günahkârlar olarak Yaratıcımızla olan ilişkimizdeki yerimizi anlamamıza yardımcı olabilir.

Yanan Ateş Korları Gibi

Keruvlar ya canlı varlıklar olarak (*Hez. 10:8*) ya da onların altından heykelleri olarak (*Çık. 25:18*) Eski Ahit'in her yerinde görülmektedir. Genellikle Tanrı'nın tahtının hemen yanında durdukları ve O'nun görkemini evrene yaydıkları tasvir edilmiştir. Keruvlar ayrıca En Kutsal Yer'in girişindeki perdeye de işlenmiştir (*Çıkış 26:1*). Mezmurlar kitabında, Tanrı'nın yaratılış üzerindeki üstün kudreti şiirsel bir dille, O'nun keruvun üzerine binerek uçması şeklinde tasvir edilmiştir (*Mez. 18:10*). Tanrı, ahit sandığının üzerine, kanatlarını birbirine doğru açmış som altından iki keruv konmasını buyurmuştu (*Çık. 25:18-20*).

Hezekiel 1:4-14 ayetlerini okuyun. Bu ayetler ile Yeşaya 6:1-6 ve Vahiy 4:1-11 ayetlerinde tasvir edilen sahneler arasında ne gibi benzerlikler görüyorsunuz?

Hezekiel'e Tanrı'nın kudretinin çarpıcı bir görünümü sunulmuştur. Bu her şeyden önce kafa karıştırıcı bir sahnedir çünkü Tanrı'nın halkının o anda içinde bulunduğu kötü duruma uymaktadır: seçilmiş halk vaat edilmiş ülkede değil, Babil 'de esaret altındadır. Hezekiel önüne serilen sahneyi incelerken yukarı bakar ve her şeyin üzerinde Tanrı'nın tahtının bulunduğunu görür.

Diğer "taht" görümleriyle arasındaki önemli benzerliklere dikkat edin. Hezekiel'in şahit olduğu canlı varlıklar Yuhanna'nın görüşündeki canlı varlıklarla aynı yüzlere sahiptir: bir aslan, bir kartal, bir öküz ve bir insan.

Hezekiel'in ilk tarifinde dört yüzlü gizemli yaratıklara özel bir isim verilmiştir; ancak daha sonra, başka bir taht odası sahnesinde (*bkz. Hez. 10:1-21*), "keruv" diye adlandırılmışlardır ve ayrıca Yeşaya'nın seraf görüşündeki yanan korları de görmekteyiz. Yuhanna'nın görüşünde sözü edilen canlı yaratıkların yüzlerine sahiptirler.

Tanrı'nın tahtını her gördüğümüzde –ister Tanrı'nın Musa'yla görüştüğü yer olan Ahit Sandığı'nda (*Çık. 25:22*), ister peygamberlerin nefes kesici görüşlerinde olsun– keruvlar *her zaman* oradadır. Tanrı'nın tahtıyla yakından ilişkilidirler. Tanrı'nın yarattığı tüm varlıklar, ister O'nun suretinde yaratılmış olan insan ırkından, ister O'nun görkemli tahtının hemen yanına konuşlanmış meleklerden söz ediyor olalım, O'nun görkemini yansıtmak üzere tasarlanmışlardır.

Kutsal, kutsal, kutsaldır, Her Şeye Gücü Yeten Rab Tanrı. Hezekiel'in burada tanıklık ettiği kutsallığa kıyasla siz ne durumdasınız? Yanıtınız müjdeye ne kadar ihtiyaç duyduğunuz konusunda size ne söylüyor?

Tanrı Halkının Arasında

İsraililer, Tanrı'nın buluttaki varlığının yönlendirmesiyle Vaat Edilmiş Ülke'ye yaptıkları yolculukta durur, Buluşma Çadırı'nı kurar ve sonra da her yönde üçer oymak olmak üzere çadırın çevresinde ordugâhlarını kurarlardı. Tanrı'nın Varlığı En Kutsal Yer'e inerek halkının arasında ikamet ederdi.

Buluşma Çadırı'nın dört yönünden her birinde bir baskın oymak bulunurdu. Çölde Sayım 2. bölüme göre, bu dört baskın oymak kimlerdi?

Say. 2:3 (Doğu) _____

Say. 2:10 (Güney) _____

Say. 2:18 (Batı) _____

Say. 2:25 (Kuzey) _____

Her baskın oymağın kendilerini belirtmek için kendi “sancaklarını” ya da özel bayraklarını çektiklerine dikkat edin. Kutsal Yazılar her bir bayrağın üzerinde ne bulunduğunu açıkça belirtmemiş olsa da, Yaratılış 49. bölümde ve Yasa'nın Tekrarı 33. bölümde tarif edilen kabile özelliklerini temel alan ve her dört yöne dört yüzden birini yerleştiren ilginç bir gelenek bulunmaktadır. “Hahamlık geleneklerine göre, Yahuda oymağının sancagında aslan, Ruben oymağının içinde insan ya da insan başının benzeri, Efrayim oymağının içinde öküz ve Dan oymağının içinde kartal simgesi bulunuyordu; böylelikle Hezekiel'in tarif ettiği keruv biçiminde birleşmiş dört canlı yaratık bu dört sancak üzerinde temsil ediliyordu.”—Carl Friedrich Keil ve Franz Delitzsch, *Commentary on the Old Testament [Eski Ahit Yorumu]*, 1. cilt, s. 660.

Elbette geleneğe gereğinden fazla anlam yüklemek mümkündür, ancak yine de bu kadim geleneği Kutsal Kitap'ın Yeni Yeruşalim tasviriyle karşılaştırmak oldukça ilginçtir. Ortaya dikkat çekici bir kalıp çıkmaktadır: kentin dört yönünden her birinde üç kabileyi temsil eden kapılar bulunmaktadır (*Va. 21:12, 13*).

Hem İsrail ordugâhının hem de Yeni Yeruşalim'in betimlemeleri çok önemli bir gerçeğin altını çizmektedir: Tanrı insanlığı tahtına yaklaştırmak istemektedir. Vahiy Kitabı bize öğretmektedir ki, “Her Şeye Gücü Yeten Rab Tanrı ve Kuzu, kentin tapınağıdır” (*Va. 21:22*).

Elbette biz İsrail ordugâhında yaşamıyoruz. Ama şimdi kendi yaşamlarımızda Tanrı'nın huzuruna yaklaşmanın yolları nelerdir?

Lusifer'in Düşüşü

Lusifer'in bir zamanlar Tanrı'nın tahtının yanında bulunan üstün bir mevkii elinde tutan koruyucu keruv konumunda olması akıl almaz görünmektedir. Şüphesiz ki onun varlığı Tanrı'nın yüceliğini evrene göstermeye yardımcı oluyordu. Ama o, bunun yerine Yaratıcısının yüceliğini değil, kendi yüceliğini önemsemeye başladı; daha açık olmak gerekirse, *kendisine* hak ettiği saygının gösterilmediğini düşünmeye başladı.

Hezekiel 28:11-17 ve Yeşaya 14:12-14 ayetlerini okuyun. Lusifer'in düşmesine yol açan neydi? Bu ayetleri Vahiy 14:1-12 ayetleriyle karşılaştırın. Lusifer'in düşüşü ile insanlığın Mesih'teki üstün konumu arasındaki karşıtlık Vahiy 14. bölümde olanları anlamanızı nasıl sağlıyor?

Kurtarılmış olanlar Tanrı Kuzusu'yla birlikte Siyon Dağı'nın üzerinde dururken, Lusifer'in kutsal dağdan nasıl uzaklaştırıldığına dikkat edin. Lusifer'in bir zamanlar Aden bahçesinde olduğu söylenmiştir; insan ırkı da bir zamanlar oradaydı, ancak Şeytan'ın yazgısının tersine, insanlık Mesih sayesinde cennete yeniden döndürülmektedir. (Bkz. Va. 22:1-3.)

Bu bağlamda, Ellen G. White'tan yapılan şu alıntı çok yol göstericidir: “Gök zafer kazanacaktır, çünkü Şeytan ve meleklerinin düşüşüyle gökte meydana gelen boşluklar Rab'bin kurtarılmışları tarafından doldurulacaktır.”—*The Advent Review and Sabbath Herald*, 29 Mayıs 1900.

Ve onlar orada, gökte yalnızca müjde sayesinde bulunmaktadırlar. Aslında müjdenin, kurtuluşun ana fikri Vahiy 4. ve 5. bölümlerdeki taht odasında görsel bir şekilde yer almaktadır. Örneğin melekler şöyle haykırıyor: “Tomarı almaya, mühürlerini açmaya layıksın! Çünkü boğazlandın ve kanınla her oymaktan, her dilden, her halktan, her ulustan insanları Tanrı'ya satın aldın” (Va. 5:9) Müjdenin, yani İsa'nın insanlığın kurtuluşu için ölmesinin ne muazzam bir tasviri!

Kullanılan ifadelerin, “Yeryüzünde yaşayanlara –her ulusa, her oymağa, her dile, her halka” (Va. 14:6) vaaz etmeye çağrıldığımız ilk meleğin mesajındaki sonsuza dek kalıcı müjdeyi nasıl yansıttığına da dikkat edin. Mesih'in dünya için yaptıklarının doluluğunun ne kadar güçlü bir temsili. Yeryüzü tarihinde Mesih'in uğruna ölmediği tek bir insan bile bulunmamaktadır. Onların sadece bunu öğrenmeleri ve kabul etmeyi seçmeleri gerekiyor.

Kilise olarak ve bireysel olarak, insanlara Mesih'in onlar için yaptıklarını anlatma konusunda nasıl bir işleve sahibiz?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Büyük Mücadele* kitabından 667-683 sayfaları arasındaki “Mücadelenin Sonu” bölümünü okuyun.

Bir zamanlar koruyucu bir keruv olan Şeytan, Tanrı'nın tahtına olan güveni yıkmaya çalıştı. Tanrı, evrene kendini yüceltmekten kaynaklanan kötülüğün derinliklerini göstermek için düşmüş meleklerin isyanlarını sürdürmelerine izin verdi ve Şeytan insan ırkını Tanrı'ya karşı savaşına katılmaları için aldatmayı başarırken, Mesih çarmıhta onu mutlak bir şekilde yenilgiye uğrattı ve bir zamanlar düşmüş meleklerin durduğu yerde insanlık için bir yer temin etti. Günahkârlar, Lusifer'in iddialarına Mesih'te açıkça karşı çıkmaktadır. Son senaryoda Tanrı'nın iyiliği ve sevgisi, Lusifer'in düşüşünden önce var olandan çok daha büyük bir şekilde açığa vurulacaktır. Tanrı kötülüğün var olmasını asla buyurmamıştır ve bu ebedi neticeleri olan bir felaket olsa da, her şey sona erdiğinde Tanrı'nın iyiliği ve sevgisi başka türlü asla olamayacağı bir biçimde açığa çıkacaktır.

Mesih “Kendi suretine göre yenilenmiş olan kurtarılanlara bakar, her kalp ilahî olanın mükemmel izini taşımakta, her yüz Kralları'nın benzerliğini yansıtmaktadır. Onlarda canının çektiği eziyetin sonucunu görür ve hoşnut olur. Bundan sonra hem doğruların, hem de kötülerin toplanmış kalabalıklarının duyabileceği bir sesle ilan eder: ‘İşte, kanımla satın aldıklarım! Onlar için acı çektim, onlar için can verdim, öyle ki sonsuz çağlar boyunca Benim huzurumda yaşayabilsinler.’ Bundan sonra tahtın çevresindeki beyaz kaftanlılardan bir övgü ilahisi yükselir: ‘Boğazlanmış Kuzu gücü, zenginliği, bilgeliği, kudreti, saygıyı, yüceliği, övgüyü almaya layıktır.’ Vahiy 5:12.”—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 676, 677.

Tartışma Soruları:

1. Her kusurunuz, karakterinizdeki her bozukluk, her yanlış davranışınız, her yanlış düşünceniz ve her yanlış niyetiniz tamamen ifşa olmuş bir şekilde Tanrı'nın huzurunda bulunduğunuzu hayal edin! Meşru ve adil bir şekilde neyi hak etmiş olurdunuz? O halde sahip olduğunuz yegâne umut nedir? Neden şimdi ve ona en çok ihtiyaç duyduğumuz yargı gününde, Tanrı'nın hiçbir ayırım olmadan “İsa Mesih'e iman yoluyla iman aşamasına varanların tümünü doğruluğa erdirmesine” (Rom. 3:22 TC) sahip olmak zorundayız? Kısacası, müjdeye neden ihtiyacımız var?
2. Gördüğümüz üzere Vaftizci Yahya, yanan ve parlayan bir lamba olan seraf rolünü oynamıştır. (Bkz. Yu.5:35.) O elbette Mesih'in habercisiydi ve Mesih'in ilk gelişini müjdeliyordu. Tanrı'nın son gün halkı da nasıl benzer bir peygamberlik görevine sahiptir?

Bölüm 3: İntihara Teşebbüs

Yazan: Andrew McChesney

Diana'nın kocası, üç kadının dini kitapları çalışmak için evi ziyaret etmekte ısrar etmesi üzerine sinirlendi. Düşün gününde Diana'ya "Beni asla kiliseye gitmeye ikna etmeye çalışma" demişti. Artık üç kadının varlığına karşı çıkmış ve ona verdikleri kitapları çöpe atmıştı.

Kadınlar Diana'yı kiliselerinin akşam toplantılarına davet etti. Ancak Diana, geçimini sağlamak için geceleri Pizza Hut'ta çalışıyordu. Bir kadın, toplantılara gelebilmesi için ona bir gazetede günlük iş bulması konusunda baskı yaptı.

Diana onların dini kitaplarını incelerken kadınların İsa'nın ebedi değil, yaratılmış bir varlık olduğuna inandıklarını öğrendi. Yayınlarını okurken onların İsa'sının, küçük bir kızken Kutsal Kitap'ta öğrendiği İsa'ya benzemediğini gördü.

Daha sonra Diana ve kocası ayrıldı ve o, üç oğluyla birlikte Santa Fe, New Mexico'ya taşındı. Çocuk nafakası, arkadaşları ya da ailesi olmadığından faturaları ödemek ve 1, 3 ve 5 yaşındaki erkek çocuklarına bakmak için tam zamanlı çalışıyordu. İstismarcı bir ilişkiye girdiğinde yeniden intiharı düşünmeye başladı. Bir gün oğullarını kreşe ve okula bıraktıktan sonra bir silah dükkanına giderek bir silah satın aldı. Donanma günlerinden beri onu nasıl kullanacağını biliyordu.

Evdeki kanepesinde oturarak silahını doldurdu, horozunu geri çekti ve silahı göğsüne dayadı. Kafasında çok tanıdık, suçlayıcı bir ses çınladı. "Sen berbat bir insansın" dedi. "Sen berbat bir annesin." Diana tetiği sıkıca tuttu. Kalbinin kafasının içinde çarptığını hissetti. Daha sonra sakinleştirici bir ses sözünü kesti. Peki ya çocuklarınız? dedi. Daha cevap vermeden suçlayıcı ses, "Sensiz daha iyi durumda olacaksınız" diye karşılık verdi.

Sakinleştirici ses, "Sana ihtiyaçları var," diye yalvardı.

Diana ölümünün çocuklarını nasıl etkileyeceğini düşündü. Öfkelendi. Acısına son vermek için bir plan yapmıştı ama şimdi bunu gerçekleştiremezdi. "Bunu artık yapamam! Bu çok zor!" diye bağırdı.

"Gerek yok." dedi sakinleştirici bir ses. "Bunu senin için yapacağım."

Bu sözlerin ardından Diana silahı bıraktı, yere yığıldı ve artık ağlayamayana kadar ağladı. Daha sonra güvendiği bir iş arkadaşını aradı. Silahı ateşlemek için birlikte çöle doğru yola çıktılar. Daha sonra Diana silahı iade etmeye çalıştığında silah dükkanî sahibi "Kullanılmış" diyerek reddetti.

Diana, ona karşılıksız çek verdiğini açıklayarak, "Ama geri almalısın" diye ısrar etti. Sahibi isteksizce silahı geri aldı ve onu polise ihbar etmedi. Diana adamın ne olduğunu anladığını düşündü.

Bu hizmet öyküsü, 2021'de On Üçüncü Şabat Sunusu'nu alan ABD merkezli Holbrook Yedinci Gün Adventistleri Kızılderili Okulu'nun geliştirme müdürü Diana Fish'in hayatında Tanrı'nın nasıl mucizevi bir şekilde çalıştığına içeriden bir bakış sunuyor. Bu çeyreğin 28 Haziran'daki On Üçüncü Şabat Sunu'su ile müjdenin yayılmasını desteklediğiniz için teşekkür ederiz. Gelecek hafta Diana hakkında daha fazlasını okuyun.

Mezmurlar'da:

1. Bölüm

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: İbr. 9:11–15, 122. Mezmur, 15. Mezmur, 24. Mezmur, Çık. 33:18–23, 5. Mezmur, Mez. 51:7–15.

HATIRLAMA METNİ: “Sonra Kuzu’nun Siyon Dağı’nda durduğunu gördüm. O’nunla birlikte 144 000 kişi vardı. Alınlarında kendisinin ve Babası’nın adları yazılıydı” (Vahiy 14:1).

Yedinci Gün Adventistleri olarak, Vahiy kitabındaki simgeleri anlamamıza yardımcı olması için onları Eski Ahit’teki öykülerde aramaya alışınız. Bu öyküler yegane iyi kaynak olmaktan çok uzak olmakla birlikte, Eski Ahit’in her yerinde bulunmaktadır.

Özellikle de zengin bir bilgi kaynağı olan Mezmurlar kitabı, günah ve ıstırap nedeniyle yaşanan umutsuzluktan, O’nun huzurundaki dizginlenemez sevince ve O’nun sürekli yinelediği bağışlama ve kurtuluş vaatlerine kadar pek çok insani tecrübeyi ve aynı zamanda Tanrı’yla olası etkileşimleri ele alan bir kutsal şiir derlemesidir.

Mezmurlar dikkatli bir şekilde okunduğunda Vahiy kitabına, özellikle de Tanrı’nın yeryüzündeki bakiye kilisesinin son işini açıklayan Vahiy 14. bölüme canlılık kazandıran ayrıntılar ortaya çıkmaktadır. Tanrı’nın son gün halkına kadim İsrail ile aynı görev verilmiştir: uluslara ışık olmalı, tüm insanlara Yaratıcılarına tapınmaları ve itaat etmeleri için son bir merhamet çağrısı yapmalıyız.

Tanrı’nın ilahi kitabında yer alan bazı ayrıntılar, yeryüzü tarihinin son anlarındaki işlevimizi anlamamız ve değerlendirmemiz için bize yeni olanaklar sağlayabilir.

**24 Mayıs Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

Başkâhinimiz

Musa Buluşma Çadırı'nın inşasını yönetirken, istediği herhangi bir tasarımı uygulamasına izin verilmemişti. Tanrı ona uyması için bir plan vermişti. “Her şeyi sana dağda gösterilen örneğe göre yapmaya dikkat et” (*Çık. 25:40*). Kullanılan örneğin daha yüksek bir gerçeklik olan göksel tapınak olduğunu İbraniler kitabından öğreniyoruz.

Mesih'in göksel tapınaktaki Başkâhinimiz olmasıyla ilgili İbraniler 9:11-15 ayetlerini okuyun. Bu O'nun bizim için yapıyor olduğu şey hakkında ne öğretiyor?

Yeryüzündeki tapınak, kâhin ve sunulardan mobilyalara ve diğer tasarım ayrıntılarına kadar şaşırtıcı detaylarla İsa'yı müjdeliyordu. *Baştan aşağı* İsa'dan söz ediyordu.

Vahiy kitabı elbette tapınak tasvirleri açısından çok zengindir. İlk ayetlerde tapınak kandilliğinden bahsedilmektedir, dördüncü bölümde açıkça Ahit Sandığı'ndan söz edilmektedir ve tapınakla ilgili sayısız imada bulunmaktadır. Eski Ahit'teki tapınağı anlamadan, Yuhanna'nın görümlerindeki tasvirlerde neyi kastettiğini kavramak imkânsız hale gelmektedir. Pavlus, İsraililerin yaşadıklarıyla ilgili şöyle diyor, “Bu olaylar başkalarına ders olsun diye onların başına geldi; çağların sonuna ulaşmış olan bizleri uyarmak için yazıya geçirildi” (*1Ko. 10:11*).

Tapınağın ayrıntılarını inceleyerek öğrenebileceğimiz pek çok şey bulunmaktadır. Mezmurlar kitabında, bu ayrıntılardan bazılarını anlamak için önemli bir öge buluyoruz: Tanrı'nın halkının tapınakla nasıl bireysel olarak ilgilendiği. Davut'un tapınakla ve tapınak hizmetleriyle nasıl ilgilendiğine dair ipuçları yakalıyoruz ve Tanrı'nın halkının Mesih'in onlar için yapacaklarına yürekten verdiği karşılığı görüyoruz. İsa'yı anlamamıza yardımcı olan sadece örnekler değildir; Tanrı'nın tapınak aracılığıyla bize öğrettiği şeyleri anlayanların kişisel tecrübelerini de araştırıp, kendimiz ve Tanrı'yla ilgili tecrübelerimiz için dersler çıkarabiliriz.

122. Mezmuru okuyun. Yeryüzündeki “RAB'bin evine” (orada değildir ve aynı yerde bir tane inşa edilse bile anlamsız olacaktır) gerçek anlamda gidemesek de, bu Mezmur'da Mesih'in bizim için yaptıkları konusunda bizi cesaretlendirebilecek hangi unsurlar bulunmaktadır? Esenlik, güven, övgü ve yargı konularına dikkat edin.

Siyon Dağı'nda

Vahiy 14. bölümde Tanrı'nın halkının Siyon Dağı'nda olduğunu görüyoruz. Asıl Siyon Dağı, eski Yeruşalim kentinin hemen batısında yer alıyordu ve Tanrı'nın tahtının ya da halkının arasındaki varlığının bulunduğu yer olduğu düşünülüyordu. Zamanla Moriya Dağı'nda bulunan tapınak dağı da Siyon Dağı ile özdeşleştirilmeye başlandı.

Diğer bir deyişle, Tanrı'nın son gün bakiyesinin bu önemli tasviri, Vahiy kitabındaki anahtar sahnelerin çoğunda olduğu gibi, tapınak dilinde anlatılmıştır. Kuzu'ya şükürler olsun ki, Tanrı'nın halkı O'nun kutsal dağındadır!

Davut'un çok önemli şu soruyu sorduğu Mezmurlar 15. ve 24. bölümleri okuyun: "Kutsal dağında kim oturabilir?" Bu Mezmurlarda verdiği yanıt Vahiy 14:1-5 ayetlerinde Siyon dağında bulunan halkın tasviriyle karşılaştırm. Ne gibi benzerlikler görüyorsunuz? İnsan bu topluluğa nasıl katılabilir? Alınlarına Baba'nın adının yazılmış olması ne anlama gelmektedir? (Va. 14:1).

Davut'un Mezmuru'nda Tanrı'nın huzuruna kabul edilenlerin tarifi, sıradan günahkârlar için yerine getirilmesi oldukça güç bir görevdir. Aramızda her zaman kusursuz bir yaşam sürdüğümüzü samimi bir şekilde söyleyebilecek olan var mı? Ya da her zaman yürekte gerçeği söylediğimizi (*Mez. 15:2*)? Hiçbirimiz "asla sarsılmayacağımızı" söyleyemeyiz (*Mez. 15:5*). Eğer hiç günah işlemediğimizi söylüyorsak, Kutsal Kitap'a göre içimizde gerçek yoktur (*1Yu. 1:8*).

Bizim Siyon dağının üzerinde durmamızı sağlayanın Kuzu olduğundan başka bir sonuca varamayız. Davut'un Mezmuru'nda Kuzu'dan söz edilmemektedir, ancak O Vahiy 14. bölümde yer alan açıklamada birdenbire ortaya çıkmaktadır. Vahiy 14. bölüm sanki Davut'un sorusunu yanıtlıyor gibidir. Tanrı Kuzusu artık Siyon Dağı'na, tapınağa yerleştiğine göre, O'nun iman yoluyla bize aktarılan kusursuz doğruluğu sayesinde biz de orada bulunabiliriz. "İsa'nın kanı sayesinde perdede, yani kendi bedeninde bize açtığı yeni ve diri yoldan kutsal yere girmeye cesaretimiz vardır." (*İbr. 10:19, 20*). O'nun kanı olmasaydı, hangi umuda sahip olurduk? Doğrusu hiç umudumuz olmazdı.

Kutsal Kitap'taki tüm günah karşısında zafer vaatlerini düşünün. Bu vaatlere rağmen neden hâlâ kendimizi İsa'nın bizim için oluşturduğu kusursuz örneğin gerisinde buluyoruz ve neden O'nun kusursuz yaşamının bize vekâlet etmesine ihtiyaç duyuyoruz?

Yüreklrimizdeki Yasa

Siyon dağında toplanan bakiyenin alınlarına bir ad yazılmıştır: Baba'nın ve Kuzu'nun adı. (Bunun iki farklı ad olup olmadığı şüphelidir; İsa Baba'nın suretinin ta Kendisidir!) Kutsal Yazılar'da "ad" insanların birbirlerine hitap ederken kullandıkları bir işaretten çok daha fazlasını, bir *karakteri* ifade etmektedir. Günümüzde de pek çok toplumda insanlar bir kişinin karakteri hakkında iyi şeyler düşünüyorlarsa onun "iyi bir adı" olduğunu söylerler.

Mısır'dan Çıkış 33:18-23; Mısır'dan Çıkış 34:1-7 ve Mezmurlar 119:55 ayetlerini okuyun. Musa Tanrı'nın yüceliğini görmeyi istediğinde, Tanrı ona neyi göstereceğini vaat etti? Daha sonra Tanrı Musa'ya adını duyurduğunda (Çık. 34:5), bunun ardından ne oldu?

Bazı kişiler Tanrı'nın yüceliğini ulaşmaz, parlak bir ışık şeklinde tasvir ederler ki bu kesinlikle yerinde bir tanımlamadır. Ancak Tanrı'nın yüceliği sadece görsel bir ifadeden daha fazlasıdır; O'nun yüceliği karakteridir. Aynı şey Tanrı'nın adı için de geçerlidir.

Kutsal Kitap'ta alınlarında Tanrı'nın adı yazılı olan bir bakiye halk tarif edilirken, buradaki mesele gerçek harflerle oraya bir şeyler yazılmış olması değildir; Tanrı'nın karakterinin zihnimize, yüreğinize kazınmış olması meselesidir ve bu sayede artık yaşamlarımızda Tanrı'nın sevgisini ve karakterini yansıtıyoruz. Tanrı'ya yaklaşıldınız ve O'nu Kendisi olduğu ve sizin için yaptıklarından dolayı seviyorsunuz.

Ne kadar ilginçtir ki, Tanrı Kendisi'ni Musa'ya tanımlarken, aynı zamanda On Emir'i ona bir daha yazdırdı ki On Emir O'nun karakterinin bir açıklamasıdır. Benzer şekilde, Vahiy 14. bölümde Tanrı'nın "adına" sahip olan halk, "Tanrı'nın buyruklarını yerine getirenler" diye tanımlanmaktadır. O halde İbraniler kitabındaki sözlere dikkat edin: "Rab, 'O günlerden sonra onlarla yapacağım antlaşma şudur: Yasalarımı yüreklerine koyacağım, zihinlerine yazacağım' diyor. Sonra şunu ekliyor: 'Onların günahlarını ve suçlarını artık anmayacağım' " (İbr. 10:16, 17). Müjde'nin ne güzel bir ifadesi: Tanrı'nın yasası yaşamlarımızda yansıyor olsa da, hâlâ günahlarımızın "artık" anılmamasına ihtiyacımız bulunmaktadır.

Tanrı'nın adı O'nun karakteridir. O'nun ahlaki yasası, karakterinin bir açıklamasıdır. Ve son günlerde Tanrı'nın kutsal dağında toplananlar Tanrı sevgisiyle aşılannışlardır; bu sevgi O'nun yasasına itaat etmekle kendisini göstermektedir.

Yasayla değil de imanla kurtuluyorsak, o zaman Tanrı'nın yasası ne önem taşımaktadır? (Bkz. 1Yu.5:3.)

5. Mezmur

5. Mezmuru okuyun. Davut bu yapıtında kayıp olanlar ile kurtarılmış olanlar arasında çarpıcı karşıtlıklar çiziyor. Bu Mezmuru Vahiy 14:1-12 ayetlerindeki ifadelerle karşılaştırın. Ne gibi benzerlikler görüyorsunuz ve bu, Tanrı'nın son gün bakiye hareketinin bir parçası olmanın ne anlama geldiğini anlamanızı nasıl sağlıyor?

Davut'un kötülüğün Tanrı'nın yanında "barınmayacağı" konusunda ısrarcı olması öğreticidir (Mez. 5:4). Buluşma Çadırı'nın anlamı Tanrı'nın halkının arasında ikamet edebilmesiydi ve Mesih'in krallığında da aynı şey geçerli olacaktır (bkz. Va. 21:3). Tanrı'nın tahtına erişecek olanlar *kurtarılmış* olmalıdır.

Davut'un Mezmur 5:7 ayetinde, büyük mücadeledeki mevzubahis temel mesele olan tapınma davranışını anlatması da dikkat çekicidir. Vahiy 13. bölümde altı kez "tapınmadan" söz edilmektedir ve üç meleğin mesajı dünyayı "Yaratan'a tapınmaya" çağırmaktadır. Davut bize Tanrı'dan "korktuğunu" söylüyor ve bakiye kilisenin mesajı dünyayı Tanrı'dan korkmaya, O'na yücelik vermeye çağırıyor, "çünkü O'nun yargı saati geldi" (Va. 14:7).

Ayrıca Vahiy 14. bölümde kurtarılmışlarının ağızlarından yalan çıkmamış olduğuna dikkat edin (Va. 14:5); onlar gerçeği söyleyenlerdir, sözleri ve davranışları Tanrı'nın adil karakterini yansıtmaktadır. Davut'a göre kötülerin "sözüne güvenilmez" (Mez. 5:9).

Yuhanna'nın Vahiy kitabının bu kilit noktasında anlattığı şaşırtıcı bir sahnedir: sıradan günahkârlar ölümden döndürülmüş ve Tanrı'nın huzurunda bulunma ayrıcalığına sahip olmuşlardır. Bu hakkı kazanmamışlardır; bu hak onlara Tanrı Kuzusu'nun –adil İnsanoğlu'nun– orada onlarla birlikte bulunması sayesinde bahşedilmiştir. Bağışlanmışlardır, kurtarılmışlardır; artık kendi suçlarını yüklenmek zorunda değildirler (Mez. 5:10 ile karşılaştırın), çünkü Tanrı Kuzusu suçu onlar için yüklenmiştir (Yşa. 53:12 ve 2Ko. 5:21 ile karşılaştırın).

Tanrı'nın adı yüreğinize kazındıktan sonra sessiz kalmak kolay değildir. Tanrı'nın halkı "yüksek sesle" (Va.14:7) son bir merhamet çağrısı yapmaktadır. "Sevinsin sana sığınan herkes, sevinç çığlıkları atsin sürekli, kanat ger üzerlerine; sevinçle coşsun adını sevenler sende" (Mez. 5:11).

Yargılama sırasında kutsal ve kusursuz Tanrı'nın huzurunda olduğunuzu ve yaptığınız her eylemin O'nun huzurunda tamamen ortaya döküldüğünü hayal edin. Bu manzara Mesih'in doğruluğuna olan ihtiyacınız konusunda size ne söylüyor?

Yoldan Çıkanlara Kendi Yolunuzu Öğretin

RAB Yeşaya 6:1-8 ayetlerindeki taht odası sahnesinde Yeşaya'ya göründükten ve Yeşaya'ya suçunun silindiği, günahının bağışlandığı söylendikten sonra, Yeşaya Tanrı'nın çağrısına "Ben! Beni gönder" (Ysa. 6:8) diye yanıt vermiştir. Yani, Tanrı'yla hesaplaştıktan sonra ve yanlışlarını bildiği halde, Rab için çalışmaya hazırды.

Bizim için de aynı durum geçerli değil mi? Kendimiz kurtuluşa sahip değilsek, onu başkalarına nasıl duyurabiliriz? İsa'ya ve O'nun bizim için yaptıklarına iman ederek buna sahip olabiliriz.

Mezmurlar 51:7-15 ayetlerini okuyun. Davut bağışlandıktan ve günahlarından arındıktan sonra ne yapacağına söz veriyor?

Tanrı'nın huzuruna çağrılmak, nihayetinde tekrar geri gönderilmektir. Tanrı bilgeliğiyle, kurtarılmış olanları, düşmüş dünyaya O'nun öncelikli sesi olarak hizmet etmeleri için görevlendirmiştir. Bir noktada, O'nun halkının yeryüzündeki etkisi güçlü bir şekilde hissedilecektir. Vahiy 18:1 ayeti bize O'nun düşmüş gezegene son seslenişinin tüm dünyayı aydınlatacağını söylüyor.

"Bir kimse Mesih'e gelir gelmez, kalpte onun İsa'da bulduğu değerli arkadaş paylaşma ihtiyacı doğar; kurtarıcı ve kutsallaştırıcı gerçek, kalbe hapsedilemez. Mesih'in doğruluğunu giymişsek ve O'nun içimizde yaşayan Ruhu'nun neşesiyle dolduysak, sessiz duramayız. Rabb'in iyiliğini tadıp görmüşsek söyleyeceğimiz bir şey vardır. Filipus'un Kurtarıcı'yı bulduğundaki gibi biz de başkalarını O'nun huzuruna davet edeceğiz."—Ellen G. White, *Yol, Gerçek ve Yaşam*, s. 51.

Vahiy 14. bölümde, üç meleğin mesajı "sonsuz dek kalıcı müjde" (Va. 14:6) üzerine bina edilmiştir. Yani, "göğü, yeri, denizi, su pınarlarını yaratana" (Va. 14:7) tapınma ya da Babil'in yıkılışı (Va. 14:8) veya "canavara ve heykeline" (Va. 14:9) tapınma konusundaki duyurular yapılmadan önce dahi, müjdenin dayanağı, İsa'daki kurtuluş duyurulmaktadır. Çünkü bu mesajları duyuran kişilerin İsa'da ve O'nun kendileri için yapmış olduğu şeyde sahip oldukları umut ve vaat olmasa, bu uyarılar ve üç meleğin mesajı hiçbir şey ifade etmez. "Sonsuz dek kalıcı müjde" olmasa gerçekten de dünyaya söyleyecek değerli hiçbir şeyimiz bulunmamaktadır.

Üç meleğin mesajının duyurulması başlamadan önce dahi, "sonsuz dek kalıcı müjdeye" yönlendirildiğimiz gerçeği üzerinde biraz daha düşünün. Bu durum, bu gerçeğin inandığımız her şey için ne kadar temel olduğu konusunda bize ne söylemelidir?

EK ÇALIŞMA: “Davut’un mezmurları çok geniş bir yelpazedeki tecrübeleri yansıtır; vicdandaki suçluluk duygusunun ve kendi kendini mahkûm edişin derinliklerinden, en büyük imana ve Tanrı’yla en yüce birlikteliğe kadar. Onun hayat hikâyesi günahın yalnızca utanç ve keder getirdiğini, fakat Tanrı’nın sevgisi ve merhametinin en derinlere ulaşabileceğini ve imanın tövbe eden canı yükselterek Tanrı’nın oğullarıyla birlikte evlatlığı paylaşmasını sağlayacağını ilân eder. Tanrı’nın sözünün içerdiği tüm güvenceler içinde, O’nun sadakatine, adaletine ve taahhüt edilmiş merhametine dair en güçlü tanıklıklardan biridir. . . .

“Kulum Davut’a şöyle ant içtim. . . Elim ona destek olacak, kolum güç verecek . . . Sadakatim, sevgim ona destek olacak, Benim adımla gücü yükselecek. Sağ elini denizin, ırmakların üzerine egemen kılacağım. Babam sensin’ diye seslenecek Bana, ‘Tanrım, kurtuluşumun Kayası.’ Ben de onu ilk oğlum, dünyadaki kralların en yücesi kılacağım. Sonsuza dek ona sevgi göstereceğim, onunla yaptığım antlaşma hiç bozulmayacak.’ Mezmur 89:3-28.”—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler* s. 754, 755.

Tartışma Soruları:

1. İnsan ırkı Tanrı’nın bizimle yaptığı antlaşmalarda üzerimize düşeni yerine getirme konusunda son derece başarısız olmuştur. Bazı önemli hatalarına rağmen Rab’bin “gönlüne uygun biri” olan Davut, bize kurtuluşumuzun gereklerini bildirmek için yine de etkili bir şekilde kullanıldı. Davut hangi anlamda Tanrı’nın antlaşmasını bizim yerimize kusursuz bir şekilde yerine getirmiş olan İsa’nın habercisidir? Ve İsa’nın bizim adımıza yaptığı şey neden bizim yegâne umudumuzdur?
2. Mezmurlar’daki hangi bölümleri, sizin de şahsen yaşadığınız türden tecrübeleri yansıtmaları bakımından özellikle yararlı ya da anlamlı buluyorsunuz?
3. Mezmurlar neden bu kadar sıklıkla tapınağa gönderme yapmaktadır? Davut’un tapınağa olan sevgisinden ne öğrenebiliriz? Bu, Tanrı’nın sağında olup bizim için aracılık eden göksel başkâhinimiz İsa’da sahip olduklarımızı takdir etmemize nasıl yardımcı olabilir? (Rom. 8:34.) Kurtarılmış bir halk olarak dahi, neden Mesih’in gökte bizim için arabuluculuk etmesine ihtiyaç duyuyoruz?
4. Yukarıdaki Ellen G. White alıntısına dayanarak, günahın “utanç ve kederinden” sonra, Tanrı’nın “tövbe eden canınızı Tanrı’nın oğullarıyla birlikte evlatlığı paylaşmak” üzere nasıl yükselttiğine dair kişisel deneyiminiz ne oldu?

Bölüm 4: Eski Adventist Erkek Arkadaş

Yazan: Andrew McChesney

Sakinleştirici sesin onu intihar etmekten alıkoymasının ardından Diana'nın düşünceleri Tanrı'ya döndü. O Pazar, üç çocuğunu New Mexico, Santa Fe'deki küçük bir kiliseye götürdü. Kilise müzisyenleri çalmaya başlayınca kadar sıralarda oturdular. Platformdan gelen müziği beğenmedi. Bu ona hayatının kötü bir bölümünü hatırlattı. Çocuklarıyla birlikte kiliseden çıktı.

Diana'nın hayatı kötüden daha da kötüye gidiyor gibiydi. Hırsızlar evine girdi ve elindeki azıcık şeyi aldı. Kendisine kötü davranan erkek arkadaşından hamile kaldı ve adamın tek tepkisi "Kürtajın parasını ödeyeceğim" oldu. Bir gece çocuklar yatakta uyuduktan sonra, utanç ve kendinden nefret eder bir durumda oturma odasında karanlıkta oturdu. Öfkeyle Tanrı'ya bağırdı: "Beni bunun için mi kurtardın?" Yıllar süren mücadelelerini hatırladığında öfkesi hıçkırmaya dönüştü. "Tanrım," diye yalvardı. "Sana ihtiyacım var." Bir anda yoğun bir enerji akışının içini doldurduğunu hissetti. Oda zifiri karanlıktı ama sanki ışıkla dolu gibiydi. Sanki cennetten Tanrı tarafından kucaklanıyormuş gibiydi. Tüm varlığını ezici bir neşe, huzur ve sevgi duygusu kapladı. Kısa bir süre sonra derin, huzurlu bir uykuya daldı. Sabah olduğunda yoğun duygular kaybolmuştu ama bir şeylerin farklı olduğunu hissetti.

Birkaç ay sonra gripve tuhaf bir insanla tanıştı. Loren Fish dördüncü nesil bir Yedinci Gün Adventistiydi. Babası bir pastör ve kilise kurucusuydu. Ancak Loren üniversitenin ilk yılında Tanrı'dan uzaklaşmış, içki içmeye başlamış ve sonunda okulu bırakmıştı. Diana ile Santa Fe, New Mexico'daki bir dans kulübünde tanıştı ve onu eve bırakmasını istedi. Diana yabancıyı sinir bozucu buldu ama onu evine bıraktı. Bundan sonra Loren onu yalnız bırakmayacaktı. Nerede çalıştığını öğrendi ve onu orada ziyaret etti. Diana başka bir ilişkiye girmekle ilgilenmiyordu. İçinde bulunduğu kötü ilişkiden henüz ayrılmamıştı. Üstelik Loren ondan 4,5 yaş küçüktü ve saf ve olgunlaşmamış görünüyordu. Gerçekte onun ne kadar berbat durumda olduğunu bilmesini ve tekrar incinmeyi istemiyordu. Bu yüzden onu uzaklaştırdı. Loren, Santa Fe'den ayrıldı ve Chicago yakınlarına yerleşti.

Sonra bir gece, Diana'nın erkek arkadaşının şiddete başvurması, arabasının lastiklerini kesmesi ve her ikisinin de çalıştığı gazetenin otoparkında ona saldırmasının ardından Loren aradı. Diana onun sesini duyduğuna sevinmişti ve onun yanında kendini güvende hissettiğini hatırladı. "Ne zaman istersen beni ziyarete gelebilirsin" dedi. Loren o hafta sonu geldi ve bir daha hiç ayrılmadı.

Bu hizmet öyküsü, 2021'de On Üçüncü Şabat Sunusunu alan ABD merkezli Holbrook Yedinci Gün Adventistleri Kızılderili Okulu'nun geliştirme müdürü Diana Fish'in hayatında Tanrı'nın nasıl mucizevi bir şekilde çalıştığına içeriden bir bakış sunuyor. Bu çeyreğin 28 Haziran'daki On Üçüncü Şabat Sunu'su ile müjdenin yayılmasını desteklediğiniz için teşekkür ederiz. Gelecek hafta Diana hakkında daha fazlasını okuyun.

Mezmurlar'da:

2. Bölüm

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: 46. Mezmur, Yer. 4:23–26, Mez. 47:1–4, 1Se. 4:13–17, 75. Mezmur, Va. 14:6–12.

HATIRLAMA METNİ: “Halklar sana şükretsin, ey Tanrı, bütün halklar sana şükretsin! Uluslar sevin sin, sevinçten çılgık at sin, çünkü sen halkları adaletle yargı lar s in, yeryüzündeki uluslara yol gösterir sin. Sela” (Mezmurlar 67:3, 4).

Son gün olaylarını düşünürken, Vahiy kitabındaki canavarlara ve güçlere odaklanma eğiliminde oluyoruz. Elbette onlar da büyük ve önemli bir işleve sahipler. Öyle olmasaydı, Tanrı onları anlamamız için Kutsal Kitap’a koymazdı (bkz. Va. 1:3).

Bununla birlikte, peygamberlik sözleri aynı zamanda günah ve acı, yargılama, iyi ve kötü arasındaki savaş, adalet ve adaletsizliğin doğası, zulüm ve daha birçok şeyle ilgili anahtar konularla da ilgilenmektedir.

Mezmurlar da bu konuları derinlemesine ele almakta, karanlık bir umutsuzluktan dizginlenemez bir sevince kadar neredeyse mümkün olan her insani duyguyu işlemektedir. İsrail’in karanlığın güçlerine karşı savaşa hazırlandığını görüyoruz. Tanrı’nın kötülüğü neden doğrudan ve derhal önlemediği sorusuyla mücadele eden kişiler olduğunu okuyoruz ki bu soruyu şüphesiz hepimiz sormuşuzdur. Cevaplar almak üzere tapınağa yönlendiriliyoruz ve ayrıca Tanrı’nın Yaratıcı olarak konumuna tekrar tekrar başvuruluyor. Bunlar bizim de bugün içinde bulunduğumuz koşullarda mücadele ettiğimiz konular ve meseleler değil midir?

Elbette öyle –işte bu yüzden bu hayati gerçekler hakkında daha fazla bilgi edinmek amacıyla Mezmurlar’ı çözümlemeye devam edeceğiz.

**31 Mayıs Sebt Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

Sıkıntı Zamanında Çok Değerli Bir Yardım

6. Mezmuru okuyun. Günümüz yaşamının çalkantıları ve son günlerde büyük mücadele burada gerçekleşirken yeryüzüne geleceğini bildiğimiz şeylerin içindeyken, bundan nasıl bir umut mesajı çıkarabiliriz?

46. Mezmur'un, İbraniler kitabında gördüğümüz bir konuya değindiği anlaşıyor: *daha iyisi konusu*. İsa dünyevi Başkâhinden daha *iyidir*, O'nun kurbanlığı tüm hayvan kurbanlarından daha *iyidir* ve göksel tapınak yeryüzünde var olan örneklerden daha *iyidir*.

Ne var ki bu Mezmur farklı bir yaklaşım benimsemektedir. Yazar iyi şeyleri ele alıp onları daha iyi olanlarla karşılaştırmıyor; isyan halindeki bir dünyayı – ve bunun yol açtığı korkunç sonuçları– Tanrı'nın bizim için planladığı daha iyi şeylerin vaadiyle karşılaştırıyor.

Gerçekten de, bu Mezmur, karşılaştığımız yalnızlık, denemeler, acılar ve savaşların ortasında dahi, sonuç olarak sakin olmamız ve O'nun Tanrı olduğunu bilmemiz, bir gün tüm bunların sona ereceği ve Tanrı'nın yeryüzünde yüceleceği güvencesine sığınmamız gerektiğine dair umut ve vaatle doludur (*bkz. Mez. 46:10*).

Burada yazarlara da dikkat edin. “Bu yüzden korkmayız yeryüzü altüst olsa, dağlar denizlerin bağrına devrilse” bile (*Mez. 46:2*).

İnsan İkinci Geliş'te yaşanacak sahneleri anımsamadan edemiyor: “Gökyüzü dürülen bir tomar gibi ortadan kalktı. Her dağ, her ada yerinden sökülüp alındı” (*Va. 6:14*). Ve bu: “Tanrı'nın gününü bekleyip o günün gelişini çabuklaştırarak kutsallık içinde yaşamalı, Tanrı yolunu izlemelisiniz. O gün gökler yanarak yok olacak, maddesel öğeler şiddetli ateşte eriyip gidecek” (*2Pe. 3:12*). Tüm kötülükleriyle birlikte bugünkü dünyamız sonsuza dek varlığını sürdüremeyecek ve sonrasında gerçekleşecek olanlar bize şu anda aklımızın zar zor idrak edebileceği şeyler vaat ediyor. Ancak şimdilik, imanımızı koruyarak ve elimizdeki Tanrı'nın vahyine, özellikle de çarmıhtaki İsa'ya tutunarak dayanmamız gerekmektedir.

Bu dünyada işler ne kadar kötü olursa olsun (ve daha da kötü olacağını biliyoruz), Tanrı'nın iyiliği, gücü ve karakteri hakkındaki bilgilerinizden nasıl bir umut çıkarmalısınız (çarmıhı düşünün)?

Karışıklık İçindeyken Umut

Mezmurlar kitabında kullanılan ifadelerin büyük bir kısmı simgeseldir, ancak konu gezegenimizin sonunda ilk haline döndürülmesine işaret eden ifadelere geldiğinde, bunların *yalnızca* simgesel olduğuna inanmak için çok az nedenimiz bulunmaktadır. 46. Mezmur bize fiziki dünyanın Mesih'in dönüşüyle birlikte derinden etkileneceğini hatırlatmaktadır. Ancak etkilenecek olan yalnızca kayalar ve okyanuslar değildir; yeryüzü tarihinin o yüce zirvesi, dünyevi krallıkların –binlerce yıldır çok fazla acıya neden olmuş olan zavallı insani yönetim düzenlerinin– yıkılması anlamına gelecektir.

Sonunda tüm bu güçler ve insanlığa yaşattıkları tüm kötülük ve acılar tamamen son bulacaktır

Yeremya 4:23-26 ayetlerini okuyun. Bu, en azından “yeni bir gökle yeni bir yeryüzü” (Va. 21:1) kuruluncaya kadar, bu dünyanın kaderi hakkında bize ne söylüyor?

Kutsal Kitap'taki peygamberlik sözleri bize bu dünyaya ne olacağını göstermektedir. Örneğin Daniel 7. bölümdeki görüm bize dünyadaki ulusların ortaya çıktığı fırtınalı bir denizi göstermektedir. Çekişme ve savaş rüzgârları Uluslar'ın denizi (yeryüzü) üzerinde eserek birbiri ardına dünyevi krallıklar üretmekte ancak bunların hiçbirisi insan ırkını tehdit eden gerçek sorunları çözmemektedir. Güvenmeye kalkıştığımız dünyevi önderler hemen her zaman en az bizler kadar günahkâr ve bencil olduklarını kanıtlamaktadırlar.

Daniel'e gösterilen krallıkların hiçbirisi Tanrı'nın halkı için güvenli bir yurt olamadı (gerçi bazıları diğerlerinden daha iyiydi). Ancak Tanrı'nın krallığının vatandaşları olduğumuzu biliyoruz (*Flp. 3:20*) ve bu gezegenin karmaşasının çok üzerinde yerinden oynatılamayacak bir taht bulunmaktadır (*bkz. Hez. 1:26*). İsa, Mesih'in dönüş zamanına yaklaşıldıkça dünyanın daha da büyük bir kargaşaya sürükleneceğini öğretmişti (*Matta 24*), ancak gezegenimizdeki koşullar ne olursa olsun, Tanrı'nın denetimi kaybetmediğini ve vaatlerini yerine getireceğini bildiğimiz için imanımıza sınıksız sarılabılıriz: “Uluslar kükrüyor, krallıklar sarsılıyor, Tanrı gürlüyince yeryüzü eriyip gidiyor. Her Şeye Egemen RAB bizimledir, Yakup'un Tanrısı kalemizdir” (*Mez. 46:6, 7*). Kısa vadede işler pek iyi gitmiyor ve gitmeyecek de. Peki ya uzun vadede? Bu –İsa sayesinde– tamamen başka bir konudur.

Şüphesizdir ki dünyamız karmakarışık ve denetimden çıkmış görünüyor. Örneğin Daniel 7. bölümdeki peygamberlik sözü, imanımızı koruduğumuz takdirde sonuçta işlerin bizim için iyi gideceğini görmemize nasıl yardımcı olabilir?

Ayaklarının Dibine

Mezmurlar 47:1-4 ayetlerini okuyun. Nihai olarak Mesih'in krallığındaki yerimiz hakkında ne söylüyor?

Uzun vadede gelecek parlak. O zamana kadar, insanlık gezegen üzerindeki egemenliğini Lusifer'e devretmiştir ve Şeytan Eyüp kitabındaki göksel mecliste ortaya çıktığında, bu yeryüzünün kendisine ait olduğunu söyleyerek övünmüştür. "RAB Şeytan'a, 'Nereden geliyorsun?' dedi. Şeytan, 'Dünyada gezip dolaşmaktan' diye yanıtladı" (Eyüp 1:7).

Şeytan *sahipliğini* ilan ediyordu; ayak eski zamanlarda sahipliği temsil etmek için kullanılırdı. Tanrı İbrahim'e "Kalk, sana vereceğim toprakları boydan boya dolaş" demişti (Yar. 13:17).

1. Selanikliler 4:13-17 ve Zekeriya 14:4 ayetlerini karşılaştırın ve Mesih'in ayaklarına dikkat edin. Bu ayetler arasında ne gibi farklılıklar görüyorsunuz ve Mesih'in bu dünya üzerindeki mutlak egemenliğinin (birbiriyle ilişkili olsa da) bu iki farklı özelliği hakkında bize ne öğretiyorlar?

Ellen G. White, Mesih'in bin yıl sona erdiğinde ne yapacağından bahsederken şöyle yazmıştır: "Mesih, dirilişinden sonra göğe yükseldiği ve meleklerin O'nun dönüşüne dair vaadi tekrarladığı Zeytin Dağı'na iner. Peygamber şöyle diyor: 'O zaman Tanrım RAB bütün kutsallarla birlikte gelecek!' 'O gün O'nun ayakları Yeruşalim'in doğusundaki Zeytin Dağı'nın üzerinde duracak. Zeytin Dağı . . . ortadan yarılıp çok büyük bir vadi oluşturacak.' 'RAB bütün dünyanın kralı olacak. O gün yalnız RAB, yalnız O'nun adı kalacak.' Zekeriya 14:5, 4, 9. Yeni Yeruşalim göz kamaştırıcı ihtişamı ile gökten iner, artılan ve üzerine konması için hazırlanan yere yerleşir, ve Mesih, halkı ve melekleri ile birlikte, Kutsal Kent'e girer."—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 667, 668.

İsa'da bize verilen umuda bakın. Ölümle birlikte her şeyin ebediyen son bulması durumunda yaşamın ne kadar zor olacağını bir düşünün. Her şey boşuna olurdu, değil mi?

Şarap ve Kan

75. Mezmuru okuyun. Aynı zamanda Matta 26:26-29 ve Vahiy 14:9-12 ayetlerini de okuyun. Bu Mezmur yargılama sırasında mevzubahis olan bazı konular hakkında ne söylüyor ve bu diğer ayetler bu konuları anlamamıza nasıl yardımcı olabilir?

Bu Mezmur'un Sanherib'in ordusunun mucizevi bir şekilde yok edilmesi (2Ta. 32, 2Kr. 19) üzerine söylenmiş olabileceğine dair bazı görüşler bulunmaktadır –bu öykü Vahiy 20. bölümde kötülerin son yıkımına işaret ediyor gibi görünmektedir. Kötülüğün orduları gelip onları çevrelediğinde, Tanrı'nın halkı adil krallarıyla birlikte Kutsal Kent'in içindedir ve sonrasında kötülüğün orduları Bizzat Tanrı tarafından yok edilmektedir.

Tanrı'nın yargılamada düzelttiği şeylerden biri, düşmüş dünyamızda yaşanmış olan gücün kötüye kullanımıdır. Düşmüş insanlar artık başkaları için ya da Tanrı'nın yüceliği için değil, kendileri için yaşamaktadırlar. Bugün pek çok açıdan, evrende hiçbir anlam ya da tarafsız bir ahlak standardı olmadığına inanmayı seçmenin sonuçlarını yaşıyoruz. Filozof Friedrich Nietzsche, eğer bir anlam olması gerekiyorsa, bunu kendimiz için oluşturmamız ve sanki evren bizim iyiliğimiz için varmış gibi davranmamız gerektiği konusunda ısrar etmiştir. Aslında her kişi, kendisi bir tanrıymış gibi davranmaktadır.

(Haklı olarak şu sorulabilir: *Bu anlayış Nietzsche'nin kendisi için ne kadar başarırlı oldu?* Aslında pek de iyi olmadı. Adamın birinin atına vurmasını engellemeye çalıştıktan sonra İtalya'da bir sokakta yere yığılıp delirdi. Daha sonra 1900 yılındaki ölümüne kadar hayatının sonraki 11 yılını yarı katatonik bir halde geçirdi).

Sorunlar her ne kadar vahim olsa da, inananlar olarak bize umutla yaşamamız ve geleceği mevcut olaylara göre değerlendirmememiz hatırlatılmaktadır. Medeniyetin temellerinin, Tanrı'ya inananların ya da Tanrı'ya ilişkin Kutsal Kitap'ta yer almayan görüşlere sahip olanların yürekleri ve zihinleri tarafından durmaksızın aşındırıldığını gördükçe umutsuzluğa kapılmamak kolay değil. Şu anda, en azından dünyanın bazı yerlerinde, ahlaki değerlerin, hatta insanın cinsiyeti, erkek ve kadın gibi temel kavramların dahi saldırı altında olduğu bir dönemde yaşıyoruz. Birçok insanın hakkında gizli gizli konuşmaktan bile utanacağı bazı ahlaksızlık türleri artık alenen övülüyor ve alkışlanıyor. İşler işte bu kadar kötüye gidiyor.

Hayatı başka insanlar için daha iyi hale getirmeye çalışmak amacıyla şu anda üzerimize düşeni yapmamız gerekiyor olsa da, her şey sonunda düzeltilmeden önce bu mevcut dünyanın tümüyle yok edilmesi ve doğaüstü bir şekilde yeniden yaratılması gerekeceğini unutmamak neden her zaman önemlidir?

Kurtarıcı Gücün Bilinsin

67. Mezmuru okuyun. Bu övgü ilahisi Tanrı'nın halkının Vahiy 14:6-12 ayetlerindeki işlevini anlamanızı nasıl sağlıyor?

Massachusetts Teknoloji Enstitüsü'ndeki (MIT) mühendisler, onunla boyanmış nesneleri neredeyse görünmez hale getiren yeni bir siyah malzeme geliştirdiler. Nanotüplerden üretilen bu kaplama, daha önce üretilen tüm siyah malzemelerden kat kat daha karanlık. Bu yeni madde tüm görünür ışığın yüzde 99,995'ini soğurabiliyor. En parlak ışık bile bu maddeyle kaplanmış nesneleri görünür kılamıyor.

67. Mezmur Tanrı'ya "yüzünün ışığı üzerimize parlasmı öyle ki, yeryüzünde yolun... bilinsin" (Mez. 67:1, 2) çağrısıyla başlıyor. Kurtuluş tasarısında Tanrı, günahkârların O'nun görkemi tarafından yok edilmeden, O'nun doğrudan, yüce huzuruna yeniden kabul edilmeleri için bir yol sunmuştur; ve şimdi bile, bu yaşamda, Mesih'in çarmılı Tanrı'nın yüzünün üzerimizde parlamasını mümkün kılmaktadır.

Fakat dahası da var: Tanrı, O'nun ışığını dünyanın geri kalanına yansıtmamızı amaçlamaktadır. İsrail'e verilen görev buydu: tapınak tüm uluslar için bir dua evi olmalıydı: "Kutsal dağıma getirip dua evimde sevindireceğim. Yakmalık sunularıyla kurbanları sunağında kabul edilecek, çünkü evime 'Bütün ulusların dua evi' denecek" (Yşa. 56:7).

Bu Mezmur'da, Davut Tanrı'nın yeryüzünde yolunun, bütün uluslar arasında kurtarıcı gücünün bilinmesini istediğini bize hatırlatıyor (Mez. 67:2). Ne yazık ki, Tanrı'nın halkı bu görevi yerine getirmekte çoğu kez başarısız olmuştur. Eski Ahit'te yer alan İsrail'in sicili, son iki bin yıl boyunca Hristiyan kilisesinin sicili gibi bazı karanlık sayfalar içermektedir. Sanki yüreklerimizi son derece karanlık bir maddeyle boyamışız da, Tanrı'nın ışığını yansıtmadan emmeye çalışıyoruz gibi.

Bazen Tanrı'nın son gün hareketini, sık uçan maneviyat yolcuları için ayrılmış bir tür ayrıcalıklı kalkış salonu gibi görüyor ve dünyanın geri kalanının onları bekleyen yolculuğa hazırlıksız bir şekilde gürültülü ve rahatsız giriş salonunda bekliyor olmasından oldukça memnun görünüyoruz. Oysa Vahiy 14. bölümdeki bakiye kilise Mesih'le birlikte Siyon Dağı üzerinde durup O'nun varlığının tadını çıkarmakla yetinmemektedir. Aksine, yeryüzünün dört bir yanına dağılarak dünyayı Tanrı'nın kutsal dağında kendilerine katılmaya davet etmektedirler.

Kilise olarak ve bireysel olarak, çok sevdiğimiz bu gerçekleri başkalarına öğretme konusunda nasıl bir sorumluluk hissetmeliyiz?

EK ÇALIŞMA: 133. Mezmur'u; Elçilerin İşleri 1:4-9 ve Vahiy 5:4-7 ayetlerini okuyun.

“Ataların döneminde Kutsal Ruh’un etkisi çoğunlukla belirgin bir biçimde ifşa edilmişti, ancak hiçbir zaman tümüyle açığa vurulmamıştı. Şimdi, Kurtarıcı’nın sözüne itaat eden öğrenciler, bu armağan için dualarını sunuyorlar, gökte de Mesih Kendi arabuluculuğunu ekliyordu. Halkı üzerine dökebilmesi için, Ruh armağanını talep etti.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s.33.

Öğrencilere, “dünyanın dört bucağında” (*Elç. 1:8*) Mesih’e tanıklık etmeleri talimatı verilmişti, bu iş Mesih’in dönüşünü müjdeleyecekti (*Mat. 24:14*). Biz de onların başlattığı işi sürdürmeliyiz.

Mesih bize müjdeyi dünyaya yaymamızı söylediğinde, bunun nasıl gerçekleşeceğini çözmemiz için bizi yalnız bırakmadı. Bu iş göksel tapınaktan yönetilmektedir. İşimiz Mesih’e yakından bağlanmıştır: Bize rehberlik eden ve güç veren O’dur. Bu O’nun işidir, bizim değil: bizden istenen O’nun yönlendirmesini izlememizdir. İsrail’le de işlerin bu şekilde yürüdüğünü fark edeceksiniz: Tanrı onlardan O’nun talimatlarını yerine getirmelerini istedi ve sonra da imkânsız olanı gerçek kıldı. Kutsal Ruh komşularımızın yüreklerinde şimdiden çalışmaktadır; bizden, karar anı geldiğinde orada olmamız istenmektedir, böylece onları Siyon Dağı’nda Kuzu’nun yanında duran Tanrı’nın halkına katılmaya davet edebiliriz. Yeni araçlar ve yöntemler bulmak zorunda değiliz, çünkü bu işin sorumlusu hiçbir zaman biz olmadık.

Tartışma Soruları:

1. Üç meleğin mesajı dünyanın dört bir yanına gitmiş olsa da, hâlâ ulaşılmamış olan pek çok insan bulunmaktadır. Bir kilise olarak Mesih’in bizi yerine getirmemiz için kullanmakta olduğu görevi nasıl daha iyi yapabileceğimizi sınıfta tartışın. Hâlâ bu kadar çok insanın son günlere ilişkin bu gerçekleri duymamış olduğu doğrudurken umutsuzluğa kapılmamayı nasıl öğrenebiliriz?
2. Vahiy 5. bölümde Yuhanna mühürlenmiş tomarın Kuzu’ya verildiğine çünkü O’nun buna layık olduğuna tanıklık ediyor. Vahiy 6. bölümde tomarın üzerindeki mühürler açıldığında, Yeni Ahit kilisesinin tarihinin, zamanın sonuna kadar açık bir şekilde önceden belirlendiğini görüyoruz. Bu tanımlamadan, Tanrı’nın işi tamamlamak için izlediği yöntem hakkında ne gibi dersler öğrenebiliriz?
3. Bugün dünyada tanık olduğumuz olaylardan hangileri Vahiy 13. ve 14. bölümlerde anlatılan, yaklaşmakta olduğunu bildiğimiz şeylere kolayca yol açabilir? Geriye hangi engeller kalmıştır?

Bölüm 5: Aşk ve Evlilik

Yazan: Andrew McChesney

Diana ve Loren, New Mexico, Santa Fe'de bebek beklediklerini öğrendiklerinde evlenmeyi planlıyorlardı. Diana evliliğin bebek sebebiyle olmasını istemediği için düğünü erteledi.

Bebek doğduktan sonra çift, Diana'nın ailesinin yaşadığı Salt Lake City, Utah'a taşındı. Santa Fe'deki hayatlarından bıkmışlardı.

Diana ve Loren Hristiyan olarak yaşamıyor olsalar da Loren bir kilisede evlenmek istiyordu. Bir Adventist kilisesi seçti ve pastörüyle temasa geçti. Ayrıca Şikago yakınlarında yaşayan ve Adventist bir pastör olan babasından da evlilik törenini gerçekleştirmesini istedi. Bu durum her iki pastör için de bir ikilem yarattı çünkü Diana kiliseye üye değildi ve çift Hristiyan bir hayat sürmüyordu. Ancak çok dua ettikten sonra "sevgiden yana hata yapma" düşüncesi baskın geldi. Loren'in babası telefonda evlilik öncesi danışmanlık verdi.

Diana, düğün gününde tanımadığı kilise üyelerinin de orada olduğunu görünce şaşırdı. "Yabancıların düğününe kim katılır?" diye düşündü. Kilise üyelerinin onlara hediyeler vermesiyle şaşkınlığı daha da arttı.

Diana evde bavulunu açarken Mutluluk Özeti (Happiness Digest) adlı küçük bir kitapla karşılaştı. Bunun, kendisini Colorado'da ziyaret eden üç ısrarcı kadının kitabı olduğunu düşündü. Okumaya başladı ve elinden bırakamadı. Loren işten eve geldiğinde heyecanla "Bu gerçek!" dedi. "Ah, bu Ellen White adında bir peygamber tarafından yazılan Yol, Gerçek ve Yaşam" dedi. Peygamber fikri Diana'nın kafasını karıştırdı ama yüreğinde Adventist kilisesini ziyaret etme ve okudukları hakkında daha fazla bilgi edinme arzusu filizlendi.

Diana kiliseye geldiğinde üyeler ona tek kelime etmedi. Onu olduğu gibi kabul ettiler ve hatta dinleyebilsin diye çocuklarıyla ilgilendiler. Baş ihtiyarın Kutsal Kitap araştırmaları hakkında konuştuğunu duyduğunda ona "Çalışmak istiyorum" dedi. Loren onun sözünü kesti: "Bilmek istediğin her şeyi sana söyleyebilirim." Onunla ders çalışmadığı için utanıyordu. "Hayır, Kutsal Kitap'ı kendim incelemek istiyorum" dedi.

Kilisenin ihtiyarı Lorell Herold ve eşi Carol, 28 hafta boyunca her hafta evlerine geldiler. Diana okudukça dünyevi görünümünü değiştirmeye başladı. Kimse onunla bu konu hakkında konuşmadı. Kimse bu konuda vaaz vermedi. Kilise üyeleri onu sevdikçe dünyevi şeylere olan ilgisini kaybetti ve Tanrı'nın İsa'nın yaşamı, ölümü ve dirilişi üzerine dökülen sevgisini öğrendi.

Onun Kutsal Kitap'a olan tutkusu Loren'i şaşırttı. Büyürken neyi kaçırdığını merak etti ve Kutsal Kitap'ı kendi başına incelemeye başladı. İkisi birlikte vaftiz olmaya karar verdiler.

Bu hizmet öyküsü, 2021'de On Üçüncü Şabat Sunusu'nu alan ABD merkezli Holbrook Yedinci Gün Adventistleri Kızılderili Okulu'nun geliştirme müdürü Diana Fish'in hayatında Tanrı'nın nasıl mucizevi bir şekilde çalıştığına içeriden bir bakış sunuyor. Bu çeyreğin 28 Haziran'daki On Üçüncü Şabat Sunusu ile müjdenin yayılmasını desteklediğiniz için teşekkür ederiz. Gelecek hafta Diana hakkında daha fazlasını okuyun.

Çağların Sonuna Ulaşmış Olan Bizler

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Va. 6:12–17; Mat. 24:36–44; Yâr. 6:1–8; 2Pe. 2:4–11; Yâr. 18:17–32; Dan. 7:9, 10.

HATIRLAMA METNİ: “Bu olaylar başkalarına ders olsun diye onların başına geldi; çağların sonuna ulaşmış olan bizleri uyarmak için yazıya geçirildi. Onun için, ayakta sağlam durduğunu sanan dikkat etsin, düşmesin!” (1. Korintliler 10:11, 12).

Kutsal Kitap, Tanrı’nın halkının gelecekteki olaylara işaret eden ve “mevcut gerçeği” anlamamıza yardımcı olacak anahtarlar içeren öyküleriyle doludur. Aslında bu öykülerden bazıları son gün olaylarını şaşırtıcı ayrıntılarla önceden haber vermekte, Daniel ve Vahiy kitaplarındaki peygamberlik sözlerini açık bir şekilde anlamamız için bize daha kapsamlı bir altyapı sağlamaktadır.

Tanrı, kişilerin vicdan özgürlüğünü ihlal etmeden, olayları peygamberlerin son günlerde gerçekleşeceğini önceden bildirdikleri şeylere tam olarak uyacak şekilde yönlendirmeyi başarmıştır. Bu önemli öykülerden bazıları oldukça belirgindir, çünkü Yeni Ahit son gün olaylarını açıklarken bunlardan, Sodom ve Gomora’dan, Tufan’dan ve diğerlerinden özellikle söz etmektedir. Diğerleri ise, Tanrı’nın Sözü’nde bize verilen gerçekleri onlardan çıkartabilmek için dikkatli bir şekilde düşünmeyi ve araştırmayı gerekli kılmaktadır.

Önümüzdeki iki hafta boyunca, İkinci Geliş, araştırmacı yargılama, nihai kriz ve daha başka olaylar hakkında ne söyleyeceklerini görmek için bir dizi önemli öyküyü ele alacağız. Ve hepsinde Mesih’in merkezde olduğunu göreceğiz, çünkü O tüm peygamberlik sözü uğraşlarımızın hem dayanağı hem de nihai hedefi olmalıdır.

**7 Haziran Sebt Gününe hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

Kuzu'nun Gazabı

Vahiy 6:12-17 ayetlerini okuyun. Son gün olaylarının aniden gerçekleştiğini gören bu insanların tepkilerinin ayrıntılarını düşünün. Verdikleri tepkide dikkat çekici olan nedir?

Kaybedilenlerin “Ne oluyor?” ya da “Bunu kim yapıyor?” diye feryat etmiyor olmaları ilginçtir. Neler olduğunu *biliyor* gibi görünüyorlar. İsa’dan “Kuzu” diye söz ediyorlar ki bu da Mesih’in öyküsüyle ilgili bir şeyler bilmelerini gerektiriyor. Ayrıca O’nun “gazabının büyük” gününün geldiğinin ve umutsuz bir durumda olduklarının da farkında görünüyorlar: “Buna kim dayanabilir?”

Son gelmeden önce, müjde yeryüzündeki her ulusa ulaştırılmış (*Mat. 24:14*) ve üç meleğin mesajı tüm gezegene iletilmiştir. Ancak yine de, hazırlıksız yakalanan insanlar olacaktır –bu bilgi eksikliğinden değil, inanmayı ve itaat etmeyi reddetmiş olmalarından kaynaklanmaktadır. Son günlerde bu insanların kaybedilmesinin nedeni bu olacaktır.

Matta 24:36-44 ayetlerini okuyun. İsa bize Nuh’un öyküsünden ne gibi dersler çıkarmamız gerektiğini söylüyor?

İsa, ikinci gelişinin pek çok kişi için şaşırtıcı olacağı konusunda bizi uyarmak için Tufan öyküsüne işaret ediyor. İkinci Geliş’te olduğu gibi, Tufan’da da dünyanın şaşkınlığa uğramasının nedeni bilgi eksikliği değildir. Nuh 120 yıl boyunca inanmayı reddeden bir dünyaya duyurularda bulunmuştu. Onlara ne olacağı söylenmişti. Ama onlar inanmadılar.

Bu arada, pek çok kişi uzun zaman sürelerinin geçmesinin peygamberlik sözlerinin yanlış olduğu anlamına geldiğini düşünüyor. Petrus, Tufan öyküsünü bir örnek olarak kullanıp şöyle yazmıştı, “Dünyanın son günlerinde kendi tutkularının ardından giden alaycı kişiler türeyecek. Bunlar, ‘Rab’bin gelişiyi ilgili vaat ne oldu? Atalarımızın ölümünden beri her şey yaratılışın başlangıcında olduğu gibi duruyor’ diyerek alay edecekler” (*2Pe. 3:3, 4*). Her geçen yıl, bu tavır daha da büyüyecektir.

Her kişinin kendi tecrübesine göre, İsa’nın ikinci gelişi (ya da bazı durumlarda üçüncü gelişi) ölümünden sonraki bir andan daha fazlası değildir ve hepimiz hayatın ne kadar çabuk akıp gittiğini biliyoruz. Bu bakış açısı, “gecikme” ile başa çıkmamıza nasıl yardımcı olabilir?

Nuh'un Müjdeciliği

Petrus bize birçok kişinin Mesih'in dönüşünde hazırlıksız olacağını, çünkü Tufan'da olanları "bile bile" (2Pe. 3:5) unuttuklarını hatırlatıyor. Bugün, dünya büyük bir tufanın yaşandığına dair ortak bir hafızaya sahip olsa da (kadim Greklerden Mayalara kadar dünyanın pek çok kültüründe korkunç bir tufandan söz edilmektedir), Nuh'un öyküsü belki de Kutsal Kitap'ta anlatılanlar arasında en çok alay konusu olan öykülerden birisidir. Önceden haber verildiği üzere, Eski Ahit'te çok açık ve belirgin bir biçimde tasvir edilmesine ve Yeni Ahit'te defalarca atıfta bulunulmasına rağmen, dünya bu öyküye kasıtlı olarak bir efsane gözüyle bakmakta ve bir kenara itmektedir.

Matta 24:37-39 ayetlerinde İsa dünyanın durumunun "Nuh'un günlerinde" olanlara benzeyeceğini söylemişti. Bu ayetleri Yaratılış 6:1-8 ayetleriyle karşılaştırın. Tufan'a yol açan ahlaki koşullar nelerdi? Bu iki dönem arasında ne gibi benzerlikler bulunmaktadır?

Tanrı'nın son gün bakiye halkı için dikkatli bir çalışmayla ortaya çıkan bir başka önemli ders daha bulunmaktadır. İbraniler 11:7 ayeti bize şöyle diyor, Nuh "ev halkının kurtuluşu için bir gemi yaptı. Bununla dünyayı yargıladı ve imana dayanan doğruluğun mirasçısı oldu."

Bir yüzyıldan fazla bir süre boyunca vaaz verdiğiniz ve sonunda gemide kendi ailenizden başka kimseyi göremediğinizi düşünün. Nuh günümüzün müjdecilerinden biri olsaydı, onun başarısız olduğunu düşünebilirdik; onlarca yıl boyunca vaaz vermişti ve görünürde *hiçbir sonuç* elde edememişti.

Çok şükür ki, şu anda dünyanın pek çok yerinde üç meleğin mesajına *büyük* bir ilgi gösterilmektedir. Müjdelemeye yönelik mesaj iletme –bizim benzersiz bakiye mesajımızın duyurulması– pek çok bölgede inanılmaz derecede etkili oluyor ve pek çok kişi Rab'bi tanımaya geliyor. Henüz hiçbir sonuç alamadığımız noktaya ulaşmadık, ancak deneme süresinin sona ereceği ve merhamet kapısının kapatılacağı o anın yaklaşmakta olduğu bize söylendi. "Böylece, 'Hazırlıklı olanlar, onunla birlikte düğün şölenine girdiler ve kapı kapandı' şeklindeki kısa bir ifade ile Kurtarıcı'nın son hizmeti ile, insanlığın kurtuluşuna ilişkin muazzam işin tamamlanacağı zamana taşınırız."—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 432.

O zamana kadar kilise olarak yapmamız gereken işler bulunuyor.

Kişisel müjdeleme çalışmalarımız şimdilik pek sonuç vermiyor gibi görünüyorsa, cesaretimizi kaybetmemeyi nasıl öğrenebiliriz? Neden çalışmalarımıza devam etmeliyiz? (Bkz. Yuhanna 4:37.)

Sodom ve Gomora'nın Öyküsü

Petrus'un son gün olaylarını açıklarken doğrudan atıfta bulunduğu bir başka önemli Eski Ahit öyküsü daha bulunmaktadır: Sodom ve Gomora'nın yıkılması. Ova kentleri yaptıkları kötülüklerle efsaneleşmiş ve gökten gelen ateşle yerle bir edilen ilk yerleşim merkezi örneği olmuşlardır.

2. Petrus 2:4-11, Yahuda 5-8 ve Hezekiel 16:46-50 ayetlerini okuyun ve tüm ayrıntılara dikkat edin. Bu kentlerin yıkımına yol açan ahlaki koşullar neydi ve günümüzde ne gibi benzerlikler mevcuttur?

Sodom ve Gomora'nın öyküsü aracılığıyla bu gezegenin son gün halklarına sunulan uyarı çok açıktır: Vahiy 20. bölümde çok çarpıcı bir şekilde tasvir edildiği üzere, kötüler önünde sonunda ateşle yok edilecektir. Günah son derece aldattıcıdır öyle ki, başkalarının işlediği kötülükler çoğu zaman bizim için apaçık ortadayken, günahlarımızı kendimizi onayladığımız bir katmanın altına gizleyerek kendi kalbimizin durumunu görmemizi engeller. Tanrı, ulusunun üzerine ne kadar çok sevgi yağdırdığından bahsettiği aynı bölümde, aynı günahları işlememiş olsalar da (*Hez. 16:47*), aslında Sodom'dan daha büyük kötülük ettikleri konusunda ulusu uyarmak zorundadır.

İsrail fahişelik yapıyor, ruhsal zina işliyordu (*Hez. 16:41*). Tanrı'nın halkının, kötülükleriyle dillere destan olmuş bir halktan *daha büyük kötülük* ettiklerini öğrendiklerinde ne kadar şaşırdıklarını bir düşünün.

Bu sadece eski İsrail için değil, tüm insanlık için de yeni bir durum değildir. Romalılar 1:18-32 ayetlerinde Pavlus insanların kötülüklerinin uzun bir listesini sunmaktadır ki bu liste bugünün gazetelerine dayanılarak yazılmış olabilirdi. Pavlus'un diğer uluslardan olanların günahlarını anlatmasının amacı Yahudiler içinde bir üstünlük hissiyatı oluşturmak değil, Tanrı'nın halkının sonunda kendi günahlarının ne kadar ciddi olduğunu anlamalarını sağlamaktı. Natan da Davut'la konuştuğunda aynı şeyi yapmış, yoksul bir adamdan bir kuzu çalan zengin adamın öyküsünü anlatmıştı. Bu öykü büyük ölçüde Davut'un öfkesini uyandırdı (*2Sa.12:5*), çünkü adaletsizlik apaçık ortadaydı; buna rağmen Davut'un öyküdeki adamın kendisi olduğunu görmesi için Natan'ın "O adam sensin!" demesi gerekmişti. (*2Sa. 12:7*).

Kutsal Kitap'ın öncelikli olarak dış dünyaya değil, Tanrı'nın kendi halkına hitap ettiğini unutmamak çok önemlidir. Vahiy 13. ya da 17. bölümdeki gibi bir yerde diğer insanların iğrenç günahlarının anlatıldığını gördüğümüzde, bu bizim de aynı tuzağa düşebileceğimize dair bir uyarıdır.

Tüm Yeryüzünün Yargıcı

Sodom'un yıkımından hemen önce, Mamre ovalarında yaşanan ilginç bir öykü bulunmaktadır. Tanrı, iki melek eşliğinde İbrahim'e görünür. İbrahim onları gördüğünde, göksel ziyaretçileri yemeğe davet eder ve bu esnada Tanrı, İbrahim ve Sara'ya Mesih'in soyunu oluşturacak bir oğulları olacağını vaat eder. İsa gerçekten de İbrahim'in soyundan gelmiştir (*Gal. 3:16 ile karşılaştırın*). Sonra öykü birdenbire ovadaki kötü kentler konusuna döner.

Yaratılış 18:17-32 ayetlerini okuyun. Bu ayetlerden Tanrı'nın karakteri ve nihayetinde gezegenimizdeki kötülükle nasıl başa çıkmayı tasarladığı konusunda ne öğreniyoruz?

Tanrı bize bir açıklama borçlu değildir, ancak O nedenlerini ve tasarılarını insan ırkından gizlememeyi seçmiştir. "Gerçek şu ki, Egemen RAB kulu peygamberlere sırrını açmadıkça bir şey yapmaz" (*Amos 3:7*).

Tanrı Sodom ve Gomora'yı yerle bir etmeden önce, yapılacak tek doğru şeyin İbrahim'i yakında neler olacağı ve çok yakında nelere tanıklık edebileceği konusunda bilgilendirmek olduğunu beyan etmiştir.

İki melek uyarılarını dikkate alacak kişilere çağrıda bulunmak üzere o uğursuz kente giderken, Tanrı İbrahim'le birlikte kalır. İnsan, son günlerde aynı görevi yerine getiren ve peygamberlik sözündeki, Tanrı'nın halkından olup Babil'de yaşayanları oradan çıkmaya çağıran melekleri düşünmeden edemiyor (*Va. 14:6-12, Va. 18:1-4*). Son uyarı yayınlanırken, Tanrı İbrahim'le birazdan gerçekleşecek olan şeyleri tartışmakta ve gönüllü olarak Kendisini atanın sorularına muhatap kılmaktadır.

İbrahim şöyle der, "Senden uzak olsun bu. Haklıyı, haksızı aynı kefeye koyarak haksızın yanında haklıyı da öldürmek senden uzak olsun. Bütün dünyayı yargılayan adil olmalı" (*Yar. 18:25*). İbrahim sadece Sodom'un durumunu sorgulamakla kalmayıp, aynı zamanda *Tanrı'nın karakterini de sorgulamaktadır*. Aynı şekilde, son gerçekleşmeden önce, Tanrı göğün kitaplarını açarak (*Va. 20:4, 11-15*), en sonunda yeryüzüne ateşi getirmeden önce kanıtları incelememize izin verecektir. Yani, henüz yanıtlanmamış olan pek çok sorunun yanıtını almak için bin yılımız olacak.

Rab kaybedilenlerin üzerine nihai hükmünü vermeden önce, kime ne olacağını ve neden olacağını anlamamız için bize bin yıl veriyor. Bu, O'nun karakteri ve yaratılmış varlıkların –varlıkları tamamen O'na bağlı olan ve özünde bunları bilme hakkına sahip olmayan varlıkların– O'nu incelemesine ne kadar açık olduğu konusunda bize ne anlatıyor?

Geliş Öncesi Yargılama

Daniel 7. bölümde yer alan yargılama tasviri perdenin arkasına bir bakış atmamızı sağlıyor –bu, Tanrı’nın günah sorununu nasıl çözdüğünü ve aynı zamanda O’nunla bir antlaşma ilişkisi içinde yaşamak isteyenleri nasıl kurtardığını görmek için hayranlık uyandıran bir fırsat sunmaktadır.

Daniel 7:9, 10, 13, 14, 22, 26 ve 27 ayetlerinde yer alan araştırmacı yargılama tariflerini okuyun. Bu yargılamanın öncelikli odağı nedir? Sürecin sonunda hangi karar veriliyor? Bu, kurtuluş tasarısı hakkında bize ne söylüyor?

İnsan ırkının Tanrı tarafından yargılanacağı konusunda pek şüphe bulunmamaktadır. Vaiz 12:14 ayeti Tanrı’nın her işi yargılayacağı konusunda bize güvence verirken, Pavlus da birbirimizi yargılamamamız gerektiğini, çünkü hepimizin “Tanrı’nın yargı kürsüsü önüne” çıkacağımızı hatırlatıyor (*Rom. 14:10*). Elbette Tanrı’nın kimin kurtarıldığını ya da kaybedildiğini bilmek için kayıtlara ihtiyacı bulunmamaktadır, ancak başından beri kurtuluş tasarısını incelemekte olan meleklerin (*1Pe. 1:12*) doğal olarak soruları olacaktır. Onlar Şeytan’ın isyanına tanık oldular ve gökteki meleklerin üçte birinin gökten kovulduğunu gördüler (*Va. 12:4*) –ve şimdi de Tanrı *bizi* huzuruna çıkarıyor. Tanrı kitapları açar ve kutsalların her şeyi görmesine izin verir.

İbrahim’in Sodom ve Gomora için yalvarmasının öyküsü –yargılamanın bir örneği– yargılama konusunda bize bazı önemli anlayışlar sağlamaktadır. Sodom’un günahları kesinlikle soruşturuluyordu; Tanrı kentin kötülüğünün ona büyük bir kötü ün kazandırdığından, büyük suçlama altında olduğundan söz ediyor (*Yar.18:20*). Ancak yıkımlarından önce soruşturulan sadece Sodom ve Gomora değildi. Tanrı, aynı zamanda, Kendisinin kötülükleri yok etme kararında adil davranıp davranmadığını araştırması için İbrahim’e kapıyı açmıştı.

Bu arada, Daniel 7. bölümde göksel yargılamanın ortasında görünen kişi, Yüceler Yücesi’nin “kutsallarının lehine yargı” (*Dan. 7:22*) verilmesinin tek nedeni olan “İnsanoğlu” (*Dan. 7:13, ayrıca bkz. Mat. 20:28*) İsa’dan başkası değildir. Yalnızca O’nun kusursuz doğruluğu halkını yargılamadan kurtarabilir.

Kutsal Tanrımızın huzurunda tüm sırlarınız açığa çıkmış olarak yargılandığınızı hayal edin. O yargılama anında tek umudunuz nedir? (Cuma gününe bakın.)

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa 1. Cilt'ten 43-50 sayfaları arasındaki "Dünya Suyla Mahvolduğu Zaman" bölümünü okuyun.*

“Başkâhin kendisini ya da halkını Şeytan'ın suçlamalarına karşı savunamazdı. İsrail'in hatasız olduğunu iddia etmez. Halkın günahlarını simgeleyen çok kirli giysiler içinde, bu günahları onların temsilcisi olarak taşıyarak, Melek'in huzurunda durur ve onların suçlarını itiraf eder, öte yandan tövbelerine ve kendilerini alçaltmalarına işaret ederek, günahları affeden Kurtarıcı'nın merhametine güvenir. Tanrı'nın vaatlerini imanla talep eder . . .

“Şeytanın Rab'bi arayanlara yönelttiği suçlamalar, onların günahlarından hoşnutsuzluğun sonucu değildir. O onların kusurlu karakterlerinden ötürü sevinir; zira onları yalnızca Tanrı'nın yasasını çiğnediklerinde tahakküm altına alabileceğini bilir. Suçlamaları yalnızca Mesih'e düşmanlığından kaynaklanmaktadır. İsa, kurtuluş tasarısı aracılığıyla Şeytan'ın insanlık ailesi üzerindeki egemenliğini kırıyor ve canları O'nun tahakkümünden kurtarıyor. . . .

“İnsan kendi gücüyle düşmanın saldırılarına karşı koyamaz. Günahla lekelmiş giysilerle, suçunu itiraf ederek Tanrı'nın huzurunda durur. Fakat Savunucumuz İsa, iman ve tövbeyle canlarını Kendisine emanet etmiş olan herkes adına etkin bir savunma sunar. Onları müdafaa eder ve Golgota'nın güçlü tezleriyle onları suçlayıcı saf dışı bırakır. Tanrı'nın yasasına kusursuz itaati nedeniyle gökteki ve yeryüzündeki tüm yetki O'na verilmiştir, O da suçu insan yararına Babası'nın merhametini ve O'nunla uzlaşmayı talep etmektedir.”— Ellen G. White, *Peygamberler ve Krallar*, s. 583-586.

Tartışma Soruları:

1. İsa öğrencilerine dünyada olduklarını ama dünyadan olmadıklarını söylemişti. (Bkz. Yu. 15:19, Yu. 17:14-16.) Dünyayı kazanma sorumluluğumuzla kendimizi “dünyanın lekelemesinden” (Yak. 1:27) uzak tutma gerekliliğini nasıl dengeleyebiliriz?
2. Nuh'un Tufan'dan önce halka yönelik hizmeti bize büyük mücadelenin nasıl işlediği konusunda ne öğretiyor? Bizler de bugün hangi şekilde aynı rolü oynuyoruz?
3. Tanrı kötülerini (Sodom'a yaptığı gibi) gökten gelen ateşle yok etmeden önce, onları ölümden diriltir ve Şeytan'ın kısa bir süre için onlarla çalışmasına izin verir (Va. 20:7-9). Tanrı her şeyi yoluna koymadan önce bunun gerekli bir son aşama olduğu konusunda aklınıza ne gibi gerekçeler geliyor?
4. Bu hafta boyunca ele aldığımız öyküleri düşündüğünüzde, kendi yaşamınız için ne gibi uyarılar buluyorsunuz? Bu öyküler Mesih'teki umudunuz hakkında size ne öğretiyor?

Bölüm 6: Alkolü Bırakış

Yazan: Andrew McChesney

Diana, son alkolli içkisini ABD Bağımsızlık Günü'nde aldı. Bir kutu bira açarak arkadaşlarına şunları söyledi: "Sıcak bir yaz gününde buz gibi bir biradan daha iyi bir şey olamaz." Sonra büyük bir yudum aldı ve neredeyse tükürecekti. Biranın bozulduğunu düşündü ve soğutucudan farklı bir marka bira çıkardı. O biranın tadı da berhattı. Ancak bir arkadaşı her iki biranın da tadının güzel olduğunu söyledi.

O gün Diana içkiyi bıraktı. Bunun nedeni Kutsal Kitap'ın biranın kötü olduğunu söylemesi değildi, Kutsal Ruh'un onun alkole olan arzusunu değiştirmesiydi.

Kısa bir süre sonra Diana ve Loren, Şikago yakınlarındaki akrabalarının yıllık aile toplantısında Loren'in babası tarafından vaftiz edildi. Diana vaftiz yeminini ilk kez duyduğunda şaşırılmıştı. Şu satırları eklediler: "Bedeninizin Kutsal Ruh'un tapınağı olduğuna inanıyor musunuz ve zararlı olanın kullanımından kaçınarak, ona özen göstererek Tanrı'yı onurlandıracak mısınız? Tüm kirli yiyeceklerden uzak durarak; alkolli içeceklerin kullanımından, imalatından veya satışından; tütünün herhangi bir biçimde insan tüketimi için kullanılması, üretilmesi veya satılması ve narkotik veya diğer uyuşturucuların kötüye kullanımı veya ticaretinden uzak duracak mısınız?"

Diana, Loren'e alaycı bir bakış attı ve "Bunu nasıl gözden kaçırdık?" diye düşündü. Salt Lake City havaalanında bir barda çalışıyordu. Büyük bahşişler ve kolay iş nedeniyle vasıfsız işçiler için en iyi işlerden biri olarak görülüyordu.

Diana'nın iş arkadaşları, işi bıraktığını söylediğinde şaşkına döndüler ve nedenini sordular. Barmen birkaç kez sordu. O ve diğerleri onun yeni inancıyla ilgileniyorlardı. Diana, kurabiye yapıp sattığı başka bir havaalanı mağazasına geçti. O kadar da kazanç sağlamıyordu ama Şabat dinlenmesi için izin alabildi.

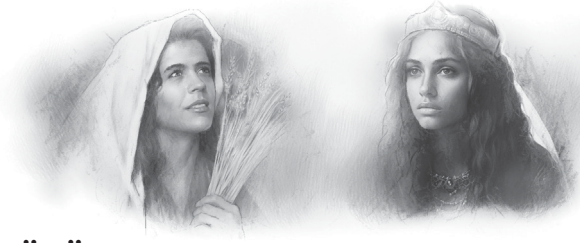
Çok geçmeden Diana ve Loren, Tanrı'nın onları Loren'in büyükanne ve büyükbabasına yardım etmek için Tennessee'ye taşınmaya yönlendirdiğini hissettiler. Southern Adventist Üniversitesi yakınlarına yerleştiler. Büyük manevi zorlukların yaşandığı bir dönemdi. Diana'nın hâlâ Tanrı'ya teslim etmesi gereken birçok dünyevi özelliği vardı.

Loren'in bir akrabası Diana'nın gazete deneyimi olduğunu duyunca ondan genel müdür olarak çalıştığı Southern radyo istasyonuna başvurmasını istedi. Diana işi istemiyordu ama Loren onu dua etmeye teşvik etti. Yedisi geliştirme direktörü olmak üzere yaklaşık 10 yıl boyunca radyo istasyonunda çalıştı. Bu süre zarfında Tanrı, çocukluğunda tacize uğradığından beri kendisini rahatsız eden günahlarının üstesinden gelmesine yardım etti.

Daha sonra Diana'dan Florida'daki Adventist hastane sisteminde bir geliştirme müdürü kadrosuna başvurması istendi. Kendisini yetersiz hissetti ve başvurmak istemedi ama Loren onu bir kez daha dua etmeye teşvik etti. Sonraki 10 yıl boyunca hastanede çalıştı. Daha sonra Holbrook Kızilderili Okulu'nu duydu.

Bu hizmet öyküsü, 2021'de On Üçüncü Şabat Sunusu'nu alan ABD merkezli Holbrook Yedinci Gün Adventistleri Kızilderili Okulu'nun geliştirme müdürü Diana Fish'in hayatında Tanrı'nın nasıl mucizevi bir şekilde çalıştığına içeriden bir bakış sunuyor. Bu çeyreğin 28 Haziran'daki On Üçüncü Şabat Sunu'su ile müjdenin yayılmasını desteklediğiniz için teşekkür ederiz. Gelecek hafta Diana hakkında daha fazlasını okuyun.

Rut ve Ester

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Rut 1:1–5; Rut 2:5–20; Eyüp 1:6–11; Mat. 4:8, 9; Est. 3:1–14; Va. 12:14–17.

HATIRLAMA METNİ: Hatırlama Metni: “Avluda bekleyen Kraliçe Ester’i görünce onu hoşgörüyle karşılayıp elindeki altın asayı ona doğru uzattı. Ester yaklaşıp asanın ucuna dokundu” (Ester 5:2).

Bu hafta son gün olaylarını önceden haber veren öyküleri keşfetmeye devam ediyoruz. Tanrı, gerçek hayatta yaşananları ve insanları kullanarak, olayları O’nun bakış açısından görmemize ve imanımızı güçlendirmek için verilmiş olan henüz tamamlanmamış peygamberlik sözlerini nasıl yorumlayacağımızı anlamamıza yardımcı olmaktadır.

Dikkatimizi, öyküleri sayısız neslin yüreğine dokunmuş iki önemli kadına çeviriyoruz: Rut ve Ester. Biri, onu kurtaran akrabası kibar Boaz’la tanıştıktan sonra umut bulan mülksüz bir duludur. Onların evliliği, Mesih’in bize duyduğu sevgiyi yansıtması bakımından Hristiyanlar için gözde bir sevgi öyküsü haline gelmiştir. Diğeri ise kendi halkını yok etmeyi amaçlayan bir komplodan haberdar olan ve kendisini onları kurtarmak üzere gelişen olayların ana sahnesinde bulan, yabancı bir ülkede yaşayan genç bir kadındır.

Elbette, peygamberlik sözlerinde kadın, Tanrı’nın kilisesi için güçlü bir simgedir ve Tanrı’nın halkını nasıl gözettiğine ışık tutmaktadır. Şimdi yaşadıkları Tanrı’nın Sözü’nde ölümsüzleştirilmiş olan bu iki kadının Kutsal Kitap’taki öykülerine bakalım ve onların tecrübelerinden çıkarabileceğimiz her türlü dersi çıkarmaya çalışalım.

**14 Haziran Sebt Gününe hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

“Ekmek Evinde” Kıtlık

Hristiyan inancını eleştirenler sık sık bu dünyada yaşamanın acımasız gerçekliğini, (a) Tanrı'nın var olmadığına ya da (b) kötü şeyler olduğunda müdahale etmekten aciz olduğunun ya da (c) canımız yandığında bunu umursamadığının kanıtı olarak göstermişlerdir. Ancak Kutsal Kitap'ta yer alan pek çok öykü, bu varsayımların hiçbirinin doğru olmadığına dair bol bol kanıt sunmaktadır. Doğru, Tanrı insan ırkının Kendisine karşı isyan etmenin sonuçlarına katlanmasını sağlamaktadır. Ancak bunu özgür irademizi ihlal etmeden yapmaktadır. O insanlık tarihinde daima mevcuttur, daima çalışmaktadır ve bizi daima günah ve acı sorunlarının nihai çözümüne doğru ilerletmektedir. Rut'un öyküsü bu duruma bir örnek teşkil etmektedir.

Rut 1:1-5 ayetlerini okuyun. Naomi ve Rut'un başına hangi zorluklar geldi ve bunlara sebep olan neydi? Bu, tüm insan ırkının bugün karşı karşıya olduğu durumu nasıl yansıtmaktadır?

Bu öykünün başlangıç cümlesinde bir ironi bulunmaktadır: adı “ekmek evi” anlamına gelen Beytlehem'i etkileyen bir kıtlık olmuştur. İnsanın aklına, Tanrı'nın Adem ve Havva'ya, “Bahçede istediğin ağacın meyvesini yiyebilirsin” (Yar. 2:16) dediği Aden Bahçesindeki bolluk geliyor. İnsan ırkı varoluşuna bolluk içinde, cömert bir Yaratan'ın gözetimi altında başladı, ancak daha sonra yaratımın koruyucuları olma görevlerini günahın köleliğiyle değiştirdiler. Tanrı Adem'e, “Toprağa dönünceye dek ekmeğini alın teri dökerek kazanacaksın” demişti (Yar. 3:19).

Naomi gibi biz de Tanrı'nın başlangıçta sahip olmamızı tasarladığı mirastan mahrum bırakıldık ve yaşamlarımız bir zahmet haline geldi. Aden Bahçesi bir armağan olarak verilmişti, ancak koşulsuz değildi: insanlar isyan etme özgürlüğüne sahipti, fakat bu kendi esenliklerinin sorumluluğunu üstlenmeleri gerektiği anlamına geliyordu. Aslında, Tanrı'nın bereketi altındaki tüm düşmemiş dünyaya “boyun eğdirmemiz” amaçlanmıştı, oysa şimdi düşmüş bir dünyaya boyun eğdirme göreviyle karşı karşıyayız. Kıt kaynaklar için birbiriyle yarışan bencil insanlar daha da fazla gönül yarasına ve acıya yol açıyorlar.

Yaşanan felaket anlatılır gibi değil: yeryüzü Tanrı'nın sevgisine güçlü bir şekilde tanıklık ederek hâlâ bol bol üretiyor. Ancak insanoğlunun açgözlülüğü ve günahın yol açtığı tahribat nedeniyle, dünya zaman zaman bizim ona boyun eğdirdiğimizden daha fazla boyun eğdiriyor gibi görünüyor. Ancak bir gün tüm bunlar sona erecek.

Günah ve ölümle geçen altı bin yıldan sonra bile, yeryüzü Tanrı'nın sevgisinin ve yaratıcı gücünün harikalarını nasıl hâlâ gözler önüne serebiliyor?

Rut ve Boaz

Naomi, yaşamına egemen olan acı yüzünden adının *Mara* olarak değiştirilmesini istedi (*bkz. Rut 1:20*). Yaratıcımızla olan ilişkimiz günah yüzünden onarılamaz bir şekilde zarar görmüş ve bizi manevi açıdan yoksulluğa itmiştir. Umutlarımız zayıf ve hayatımızı tarlanın kenarlarından toplayabildiğimiz kadarını toplayarak, bu parçalanmış dünyada hâlâ bulunabilen sevinç kıvrıntılarıyla yaşayarak geçiriyoruz. Ancak her şey o olağanüstü keşfi yaptığımız anda değişiyor: Tanrı bizi unutmadı.

Rut 2:5-20 ayetlerini okuyun. Bu neden öyküde bu kadar önemli bir andır? Sizce Naomi'nin onlara yardım eden kişinin kim olduğunu öğrenmesi neden bu kadar iyi bir haberdir?

Naomi'nin mülküne el konmuştu ve büyük olasılıkla Moav'a gitmeden önce borçlarını ödemek için toprağını satmaya gelmişti. Tanrı İsrail'de mülklerine el konulan kişilerin Vaat Edilmiş Ülke'deki miraslarını geri alabilmeleri için bir düzenleme yapmıştı: yakın bir akraba onlar için toprağı fidye karşılığı geri alabilirdi. Boaz sadece iyi kalpli bir çiftçi değildi; bir *akrabaydı*. Eğer borçlarınızı ödeyemiyor ve İsrail'in mirasındaki hissenizi geri alamıyorsanız, yakın bir akrabanız bunu sizin için yapabiliyordu: "Kardeşlerinizden biri yoksullaşır, toprağının bir parçasını satmak zorunda kalırsa, en yakın akrabası gelip toprağı geri alabilir" (*Lev. 25:25*).

Boaz'ın sadece iyi kalpli ve cömert biri değil, aynı zamanda bir *akraba* olduğunun anlaşılması olabilecek en iyi haberdir: bu iki kadının içinde bulundukları sefaletin sonsuza dek sürmesi gerekmiyordu.

Hristiyanlar uzun zamandan beri Boaz'ın, sadece Yaratıcımız değil aynı zamanda akrabamız, gerçek, etten kemikten bir insan olmayı seçen Mesih'in bir örneğı olduğunu anlamışlardır; Kendisini defalarca "insanoğlu" diye adlandırmasının nedenlerinden biri de budur (*Mat. 12:8, Mar. 8:31, Luka 22:22, Yu. 3:14*).

Çok fazla insan Tanrı'yı katı kavramlarla değerlendirmektedir: Ahlaki bir tabloda tüm doğru kutucukları işaretlediğimizde belki bizi göğre kabul edecektir, ancak bunu istemeye istemeye yapacaktır, çünkü biz ufak tefek ayrıntılar sayesinde bunu başarmışızdır. Boaz'da açığa vurulan Mesih simgesi bu tür anlayışları tamamen ortadan kaldırmaktadır. Tanrı bizi sadece görmekle kalmamakta, derin bir manevi fakirlik içinde olmamıza rağmen, bizi gelini olarak istemektedir.

Yaratan'ın sadece kendi yaratımının bir parçası olmakla kalmayıp, sonra da onun için ölmüş olmasını zihninizde canlandırmaya çalışın. Bu çarpıcı gerçek kendi varlığımıza bakışımızı nasıl etkilemelidir?

Kurtarıcı olarak Boaz

Boaz Rut'a derinden aşık olur ve onunla evlenmek ister, ancak önünde önemli bir engel bulunmaktadır: kadın ve toprak üzerinde hak iddia eden daha yakın bir akraba vardır. Boaz'ın Mesih'in bir örneği olduğunu düşünürsek, bu durum büyük mücadelede söz konusu olan bir meseleyi açığa vurabilir. Mesih bizi sevmektedir, fakat aynı zamanda hak iddia eden "daha yakın bir akraba" bulunmaktadır: Şeytan.

Aşağıdaki ayetler Şeytan'ın insanlık üzerindeki hak iddiası hakkında neyi ortaya koymaktadır? (Eyüp 1:6–11; Mat. 4:8, 9; Yah. 1:9; Luka 22:31).

Şeytan göksel mecliste ortaya çıktığında, Tanrı'ya "Dünyada gezip dolaşmaktan" (Eyüp 1:7) geldiğini söyledi ve Tanrı ona doğru bir adam olan Eyüp'ü görüp görmediğini sorduğunda, Şeytan Eyüp'ün yüreğinin *gerçekte* Tanrı'ya ait olmadığını öne sürerek, onun kendisine ait olanlardan biri olduğunu iddia etti. *Yani, sadece Sen ona iyi davrandığın için Senin ardından geliyor dedi. Ona iyi davranmayı bırak ve Eyüp'ün gerçekte kime bağlı olduğunu gör.*

Yahuda kitabında İsrail'de çok iyi bilinen bir öyküye kısa bir gönderme görüyoruz: Musa Tanrı tarafından gömüldükten sonra (Yas. 34:6), diriltilmiştir. Ayrıntıları bilmemekle birlikte, Musa'nın bedeni üzerinde anlaşmazlığa düştüklerini ifade eden metinde, Şeytan'ın Musa'nın bedeni üzerinde bir tür hak iddia ettiği anlaşılmaktadır.

"Mesih ilk kez ölümlere hayat vermek üzereydi. Yaşam Önderi ve maiyetindeki parlayanlar mezara yaklaştıklarında, Şeytan üstünlüğünü korumak için telâşlandı. Kötü melekleriyle birlikte, kendi bölgesi olarak gördüğü yerin işgaline karşı koydu. Tanrı'nın kulunun kendi tutsağı olduğunu ileri sürerek böbürlendi. Musa'nın dahi Tanrı'nın yasasını tutamadığını bildirdi; Musa, Şeytan'ın gökten kovulmasına neden olan günahı işleyerek, Yehova'ya ait olan yüceliği kendi üzerine almış, böylece bu günahla Şeytan'ın egemenliği altına girmişti."—Ellen G. White, *Atalar ve Peygamberler*, s. 478. Açıkır ki, Mesih Şeytan'ın iddiasını reddetmiş ve Musa diriltilmiştir (bkz. Mat. 17:3).

Rut 4:1–12 ayetlerinde Boaz, Mesih'in yakın akrabamız olarak dünyamıza geldiği yer olan Beytlehem'in kapısına gider. Kentin ileri gelenleri toplanır ve sonunda (mülkiyetin bir simgesi) olan çarık değiş tokuş edilir.

Kentin kapısı davaların karara bağlandığı yerdir: bu bir tür yargılama sahnesidir. Daniel 7:13, 14, 22, 26, 27 ayetlerindeki yargılama sahnesini yansıtmaktadır. Yargılamanın bu çok önemli boyutunu gözden kaçırmamalıyız: yargı "kutsalların lehinedir" ancak bunun tek nedeni Boaz'ın gelini için yaptığı gibi Mesih'in bizim için bedel ödemiş olmasıdır.

Haman ve Şeytan

Ester'in öyküsünde, mevkiye ve güce düşkün olan Haman'la karşılaşırız. Kendisine imparatorluktaki diğer tüm önderlerden daha büyük bir yetki verilmiştir (*Ester 3:1*).

Lusifer hakkındaki Hezekiel 28:11-15 ve Yeşaya 14:12-15 ayetlerini okursak, Tanrı'nın egemenliğine boyun eğmeyi reddeden, O'nun seçilmiş halkına karşı kötü bir düşman olan Haman ile arasında bazı benzerlikler olduğunu görebiliriz. Şeytan'ın nihai maksadı, İsa'ya dünyanın krallıklarını göstermek için O'nu yüksek bir yere çıkardığı Mesih'in ayartılması öyküsünde ortaya çıkmaktadır (*Mat. 4:8-11*). Görmüş olduğumuz gibi, Mesih dünyayı fidye karşılığında kurtarmak ve kendisine ait kılmak için gelmiştir ve bunu bizden biri olarak yapmıştır. İsa kurtarıcı akrabadır ve elbette dünyayı kurtarmak için ödediği bedel son derece büyüktür.

Vahiy kitabında, Şeytan'ın güç ve tapınılma hırsının bu dünyayı son krize sürüklediğini görüyoruz. Onun hileleri, ona tapınmayı reddeden kayda değer istisnalar dışında, dünyayı "şaşkınlık içinde" (*Va. 13:3, 4*) canavarın ardından gitmeye ikna etmiştir. Bunu yapmayı reddedenler için ise zor kulanmaya başvurmaktadır.

Haman, Tanrı'nın seçilmiş halkından olan Mordekay'ın kendisine hürmet etmediğini ya da kendisine ait bir hak olduğuna inandığı "tapınılmayı" kabul etmediğini fark eder. "Öfkeden kudurur" (*Ester 3:5, 6*) ve Mordekay'ın tüm halkını yeryüzünden silmeye karar verir.

Ester 3:1-14, Vahiy 12:14-17 ve Vahiy 13:15 ayetlerini okuyun. Bu ayetler arasında ne gibi benzerlikler görüyorsunuz? Yuhanna'nın Tanrı'nın bakiye kilisesi tarifi, Haman'ın Tanrı'nın halkı tarifi ile nasıl benzeşiyor?

Şeytan bu dünya üzerinde hak iddia etmektedir, ancak Tanrı'ya sadık kalan –O'nun buyruklarını yerine getiren– halkın varlığı onun tam üstünlük iddiasını geçersiz kılmaktadır. "Sebt günü Hristiyan âleminde önemli bir tartışma konusu haline geldiğinde, küçük bir azınlığın yaygın talebe boyun eğmeyi ısrarla reddetmesi, onları evrensel bir nefretin hedefi haline getirecektir."—Ellen G. White, *Signs of the Times*, 22 Şubat 1910.

Bugün imanınızı sımayan "küçük" şeyleri düşünün. Eğer onlardan, yani "küçük şeylerden" taviz vererseniz, büyük sınav geldiğinde ne yapacaksınız?

Böylesi Bir Zamanda

Bazı Hristiyanlar arasında Kutsal Kitap'taki peygamberlik sözlerinin zorlu yanları ile gereğinden fazla meşgul olmak gibi olumsuz bir eğilim bulunmaktadır. Önümüzde sıkıntılı zamanlar olduğunu görüyoruz ve öykünün vaat edilmiş çözümü yerine zorluklara odaklanıldığında peygamberlik sözü çalışması korku odaklı bir hale dönüşebilir. Her ne kadar Tanrı geleceği ballandırarak anlatmasa ve günümüz ile büyük mücadelenin sona ereceği zaman arasında gerçekleşecek olaylar konusunda dürüst olsa da, öyküyü sonuna kadar okumak her zaman önemlidir.

Peygamberlik sözlerinde Tanrı'nın bizim insan isyanımızın yol açtığı karmaşayla ilgili gerçeği açıkladığı ve bunun sonuçlarını bize gösterdiği yaygın bir kalıp bulunmaktadır. Ancak sonrasında O her zaman umut vermiştir. Bazı kişiler son krizle ilgili yapılan açıklamalara –"Yakup soyu için sıkıntı dönemi"– korku ve endişeyle bakmaktadır. Kuşkusuz, son anlar Tanrı'nın halkı için kolay olmayacaktır. Ancak zor zamanlar hakkındaki açıklamalar ne kadar güvenilirse, kurtuluş vaadi de o kadar güvenilirlerdir.

Vahiy 12. bölümde iblis nefret dolu bir intikam duygusuyla Mesih'in gelini- nin peşine düşüyor, ancak Tanrı onu kurtarmak için müdahale ediyor. Ester'in öyküsünde de hikayenin merkezinde yer alan güzel bir kraliçe bulunmaktadır ve Tanrı halkını kurtarmak için onu etkili bir şekilde kullanmıştır.

Ester 4:13, 14; Ester 5:1-3 ve Ester 9:20-28 ayetlerini okuyun. Bu ayetlerden yeryüzü tarihinin son anlarındaki zor durumumuzla ilgili ne gibi dersler çıkarabiliriz?

Tanrı bakiye kilisesini tarihte belirli bir an için büyüttüştür. Karanlık Çağlar'ın 1.260 günü sonuna yaklaşırken, Tanrı dünyaya son merhamet mesajını, yani üç meleğin mesajını iletmesi için gelinini saklandığı yerden çıkarmıştır (*Va. 12:14 ile karşılaştırın*). Bizler "böyle bir gün için" buradayız (*Ester 4:14*).

Ester, Haman eliyle halkına yapılan zulüm karşısında yalnız olmadığını anladı: kraldan yardım gördü ve nihayetinde halkı kurtuldu. Yeryüzü tarihinin son anlarına girerken biz de yalnız değiliz –Kral bizim tarafımızda ve Tanrı'nın halkı da kurtarılacak.

Tanrı'nın halkı için en azından bu öyküde işler yolunda gitmiştir. Yine de her zaman böyle olmaz, öyle değil mi? O halde Mesih'te sahip olduğumuz umudu korumak için neden her zaman olayları uzun vadeli bir bakış açısıyla ele almalıyız?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa* 1. Cilt'ten, 345-352 sayfaları arasındaki "Saul, İsrail'in İlk Kralı" bölümünü okuyun.

"Şeytan, yaygın adetleri ve gelenekleri kabul etmeye yanaşmayan azınlığa karşı öfke uyandıracak. Önemli mevkilerdeki ve itibarlı kişiler, Tanrı'nın halkına karşı yasa tanımazlarla ve aşağılık kimselerle birlik olarak birbirleriyle öğüt-leşecekler. Onları aşağılamak için zenginlik, yetenek ve eğitim bir araya gelecek. Zulmeden yöneticiler, din görevlileri ve kilise üyeleri onlara karşı komplo kuracaklar. Sözle ve kalemle, övünmelerle, tehditlerle ve alaylarla imanlarını bozmaya çalışacaklar. Yalan beyanlarla ve öfkeli çağrılarla, halkın hırslarını alevlendirecekler. Kutsal Kitap Sebt'i'nin savunucularına karşı kullanacakları bir 'Kutsal Yazılar diyor ki'leri olmadığından, bu eksikliği gidermek için baskıcı yasalara başvuracaklar. Yasa koyucular popülerlik ve iltimas elde etmek için Pazar yasalarına ilişkin talebe boyun eğecekler. Ancak Tanrı'dan korkanlar, On Emir'in bir ilkesini ihlâl eden bir kurumu kabul edemezler. Gerçek ile yanlış arasındaki son büyük çatışma bu savaş meydanında yaşanacak. Bizse bu konuyla ilgili olarak şüphede bırakılmayacağız. Ester ile Mordekay'ın zamanında olduğu gibi, günümüzde de Rab Kendi gerçeğini ve Kendi halkını haklı çıkaracak."— Ellen G. White, *Peygamberler ve Krallar*, s. 605, 606.

Tartışma Soruları:

1. Sizce Tanrı neden halkının sıkıntılı dönemlerden geçmesine izin vermektedir? Buna izin vermesindeki amaç nedir?
2. Bir imanlı Mesih'e sadakatinin beraberinde getirebileceği olası zorluklara karşı kendini nasıl hazırlayabilir? Zor koşulların ortasında umudu nerede buluyorsunuz?
3. Sizce neden peygamberlik sözlerindeki zorluklara odaklanma ve bunların iyi haberler içeren büyük resmi gölgelemesine izin verme eğilimine sahibiz?
4. Bir arkadaşınız Vahiy kitabını okuduktan sonra size geliyor ve onu "dehşet verici" bulduğunu söylüyor. Daha açık bir şekilde anlamasına ve iç huzuru bulmasına yardımcı olmak için ne gibi bir yaklaşım kullanırdınız?
5. Birisi şöyle diyor: "Tanrı'nın beni sevdiğine ya da beni istediğine inanmıyorum. Ne suç işlediğimi bilseydiniz nedenini anlardınız." Buna ne yanıt verirsiniz? Rut ve Ester'in öyküleri yaklaşımınızı nasıl şekillendiriyor?

Bölüm 7: “Onlardan Birine İhtiyacımız Var!”

Yazan: Diana Fish

Diana ve Loren Fish hayallerindeki işe kavuştular. Orlando, Florida'daki Yedinci Gün Adventistleri hastanesinde geliştirme alanında çalışıyordu ve başarılı bir danışmanlık uygulamasına sahipti. Ama bir şeyler eksikti. Dua ettiler.

Diana, bir hevesle Kuzey Amerika Bölümü Kadın Hizmetleri tarafından düzenlenen bir konferansa katıldı. Konferansın sergi salonunda, Holbrook Yedinci Gün Adventistleri Kızılдерili Okulu standında öğrenci yapımı çömlekleri hayranlıkla inceledi. Standtaki bir kadın Diana'nın geliştirme alanında çalıştığını öğrendiğinde heyecanla okulun bir geliştirme direktörü aradığını söyledi. Diana, Tanrı'nın onu Arizona'daki okula taşınmaya çağırıyor olabileceği fikrini reddetti.

Aradan altı ay geçti ve Loren son dakikada San Antonio, Teksas'taki 2015 Genel Konferans Oturumuna katılma kararı aldı. Sergi salonunda kendini Holbrook standında buldu. Standdaki bir kadın, onun lisanslı bir klinik sosyal hizmet uzmanı olduğunu öğrendiğinde heyecanla, "Onlardan birine ihtiyacımız var!" dedi. Karısının işini sordu ve o da geliştirme alanında çalıştığını söyledi. "Onlardan birine de ihtiyacımız var!" dedi kadın, Holbrook'un müdürü olan kocasına el sallayarak.

Daha sonra Loren, Diana'ya olanları anlattı. "olamaz, gerçekten mi" diye yanıtladı Diana.

Haftalar sonra çift, Colorado'daki ailelerini görmek için gittikleri tatilin ardından Holbrook'u ziyaret etmeye karar verdi. Dokuz saat boyunca personelle okulun Kızılдерili çocukların öğrenmesi ve büyümesi için güvenli bir yer sağlama görevi hakkında konuştular. Personelin, travma sonrası stres bozukluğu ve diğer akıl sağlığı sorunlarıyla uğraşan öğrenciler için günün her saatinde Hristiyan danışmanlığı hizmetinin sağlanmasını hayal ettiğini öğrendiler. Diana o gece okulun misafir odasında bir sağa bir sola dönüp duruyordu. Sabah kitap rafında birbirinin aynı iki kitap olduğunu fark etti. Tanıdık görünüyorlardı. Sırt çantasına uzanıp Loren'in Genel Konferans Oturumunda aldığı aynı kitabı çıkardı. Don MacLafferty'nin yazdığı "Takip Et: Her Zaman, Her Yerde, Neye Mal Olursa" başlığını taşıyordu. Diana, Tanrı'nın onları Holbrook'a çağırdığını hemen anladı. "Aynı izlenimi Loren'in yüreğine de bırakmam gerekecek" diye dua etti.

Birkaç gün sonra Florida'ya döndüğünde Loren, Diana'ya dua ettiğini ve Tanrı'nın onları Holbrook'a çağırdığını hissettiğini söyledi. O akşam özgeçmişlerini teslim ettiler ve toplanmaya başladılar. İki hafta sonra kendilerine pozisyon teklif edildi. Son 10 yıldır okulda çalışıyorlar. Diana, "Tanrı çok muhteşem" dedi. "Hayatımda çalıştığım yolun her adımını bana gösterdi. Ben Onu tanımadan önce O beni tanıyordu ve benim için bir planı vardı."

Bu hizmet öyküsü, 2021'de On Üçüncü Şabat Sunusu'nu alan ABD merkezli Holbrook Yedinci Gün Adventistleri Kızılдерili Okulu'nun geliştirme müdürü Diana Fish'in hayatında Tanrı'nın nasıl mucizevi bir şekilde çalıştığa içeriden bir bakış sunuyor. Bu çeyreğin 28 Haziran'daki On Üçüncü Şabat Sunu'su ile müjdenin yayılmasını desteklediğiniz için teşekkür ederiz. Gelecek hafta Diana hakkında daha fazlasını okuyun.

Haberciler

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Dan. 2:31–45; Dan. 3:1–12, 17, 18; Va. 13:11–17; Rom. 1:18–25; Elç. 12:1–17; Mat. 12:9–14.*

HATIRLAMA METNİ: “Çünkü Tanrı bize korkaklık ruhu değil, güç, sevgi ve özenetim ruhu vermiştir” (2. *Tımoteos* 1:7).

Bu hafta, son gün olaylarını dikkat çekici ayrıntılarla önceden haber veren iki Kutsal Kitap öyküsüne daha bakacağız. İlk olarak, Vahiy 13. bölümde resmedilen olaylara açık göndermeler içeren Şadrak, Meşak ve Abed-nego’nun öyküsünü inceleyeceğiz. Daha sonra Yeni Ahit’e döneceğiz ve ilk Hristiyanların yaşadıklarının da bugün ile Mesih’in dönüşü arasında bizi nelerin beklediğini anlamamıza yardımcı olabileceğini göreceğiz.

Her iki örnek de olağanüstü bir cesareti vurgulamakta ve en zorlayıcı koşullar altında gönül rahatlığı bulmanın anahtarlarını sunmaktadır.

İsa tekrar tekrar “Korkmayın” ve “Düşünceleriniz neden size sıkıntı veriyor?” gibi sözler söylemiştir. Peygamberlik sözünün odak noktasının Mesih olduğunu unutmamak çok önemlidir ve bu nedenle dünyanın son anlarında gerçekleştiği tasvir edilen sahneler boyunca aynı öğütleri *bulabilmeliyiz*. “Yüreğiniz sıkılmasın” diye öğretmişti öğrencilerine, “Tanrı’ya iman edin, bana da iman edin” (Yu. 14:1).

Başka bir deyişle, evet, son gün olayları Tanrı’ya sadık kalmak isteyen kişiler için zor ve çetin olacaktır. Ama sonuç olarak, bu olayları korkuyla değil umutla karşılamalıyız.

**21 Haziran Sebt Gününe hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

Daniel İkinci Bölüm ve Tarihselci Peygamberlik Sözü Yaklaşımı

Kutsal Yazı'daki en etkili peygamberlik sözlerinden biri Daniel 2. bölümdür. Mesih'ten beş yüz yıldan daha uzun bir süre önce yazan peygamber, Babil'de bulunduğu dönemden başlayarak Med-Pers, Grek, Roma ve Roma'nın dağılmasıyla günümüze var olan modern Avrupa uluslarına kadar dünya tarihini ortaya koymuştur.

Aslında, bu Avrupa uluslarından bahsederken, bir ayet şöyle demektedir, “halklar evlilik bağıyla birbirleriyle karışacaklar, ama demirin kille karışmadığı gibi onlar da birbirine bağlı kalmayacaklar” (*Dan. 2:43*). Bu peygamberlik sözü şaşırtıcı bir şekilde yerine gelmiştir. Yani, bu ulusların halkları (prenslerinden sıradan insanlarına kadar) arasındaki her türlü evliliğe rağmen hâlâ bölünmüş durumdadırlar.

Örneğin, İngiliz kraliyet ailesinin adı Windsor Hanedanı'dır, güzel bir İngiliz ismi. Ancak, bu ad aslında nispeten yeni bir gelişmedir –tam olarak 1917. Bu tarihten önce aileye bariz bir Alman adı olan Saxe-Coburg-Gotha deniyordu, çünkü İngiliz kraliyet ailesinin birçoğu –“evlilik bağıyla” karışmak suretiyle– Almanlarla aynı soydandı. Ancak bu kan bağları onları birbirleriyle savaşmaktan alıkoymaya yetmedi ve Birinci Dünya Savaşı sırasında kendilerini nefret ettikleri düşmanlarından ayıştırmak isteyerek isimlerini Windsor Hanedanı olarak değiştirdiler.

Daniel 2:31-45 ayetlerini okuyun. Nebukadnessar ne düş gördü ve Daniel bunu nasıl yorumladı?

Daniel kitabındaki kıyametle ilgili peygamberlik sözlerinin hepsi Daniel 2. bölümde atılan temeli takip etmektedir. Yani, bu peygamberlik sözlerinin kalanı, Daniel 2. bölümde olduğu gibi, Tanrı ebedi krallığını kuruncaya kadar bir dünya imparatorluğunun ardından diğerinin gelmesini konu almaktadır (*bkz. Dan. 2:44; Dan. 7:13, 14*). Diğer bir deyişle, peygamberlik sözleri tarih boyunca kesintisiz bir imparatorluk silsilesi halinde ilerlemekte, eski çağlarda başlayıp geleceğe, hatta günümüze kadar uzanmaktadır. Bu, peygamberlik sözlerini yorumlamaya yönelik tarihselci yaklaşımdır ve metinlerin gerektirdiği de budur. Özellikle Vahiy kitabında tasvir edildikleri haliyle son gün olaylarını anlamak için tarihselci yaklaşımın bu şekilde kullanılması çok büyük önem taşımaktadır.

Daniel 2. bölüm Tanrı'nın sadece geleceği bilmekle kalmayıp, aynı zamanda mutlak surette ondan sorumlu olduğunu bize nasıl kanıtlamaktadır?

Heykele Tapınmak

Her ne kadar Daniel'in başardıklarından etkilenen Nebukadnessar başlangıçta Daniel'e ve Tanrı'ya sadakat göstermiş olsa da (*bkz. Daniel 2, özellikle 46-48. ayetler*), bu sadakat uzun sürmemiştir.

Daniel 3:1-12 ayetlerini okuyun. Heykelin tamamen altın olması ve kralın ona tapınılmasını talep etmesi nasıl bir anlam taşımaktadır?

Kral, *tümüyle* altından yapılmış bir heykel inşa ederek Tanrı'nın mesajına meydan okuduğunu vurgulamıştır. Bununla ne mesaj veriyordu? Babil asla düşmeyecek ve Nebukadnessar her zaman kral olacaktır. Ve bu görüşe karşı çıkmaya cüret eden herkes idam edilecekti. Bu, insanın kendi kaderini tayin etme arzusunun, büyük mücadelenin mutlak surette nasıl sonuçlanacağı konusundaki gerçeği görmemize engel olabileceğine dair güçlü bir hatırlatmadır.

Nebukadnessar bazı yönlerden Lusifer'in özelliklerini andırmaktadır: hırslydı, kendini beğenmişti ve Tanrı'nın yetkisine karşı açıkça isyan edecek kadar gururluydu. Başka yönlerden de, elbette, belirgin farklılıklar bulunmaktadır: Nebukadnessar sonunda gerçek Tanrı'ya iman etti ve büyük olasılıkla başlangıçta karşı koymak için çok mücadele ettiği krallıkta onunla karşılaşacağız.

Daniel 3:17, 18 ayetlerini, üç İbrani gencin krala karşı çıkarken söyledikleri sözleri okuyun. Bu, iman hakkında ve imanın zaman zaman bizden neler talep edebileceği konusunda bize ne öğretiyor?

Bu üç adamın içinde bulundukları tehlikeli durumdan kurtulmak için ne kadar kolayca bahaneler üretebileceklerini bir düşünün. Sonuçta, sadece boyun eğmedikleri için diri diri yakılmayı göze alarak bağınazlık etmiş olmayacaklar mıydı? Ayakkabı bağcıklarını bağlamak için eğilirken bir yandan da kendi Tanrılarına dua ederek numara yapamazlar mıydı? Gerçekten de göze aldıkları şeye değer miydi? Her ne kadar söyledikleri sözler bu durumdan canlı olarak kurtulamayacaklarını bildiklerini gösterse de, belli ki buna değeceğini düşünüyorlardı.

İnancımızdan ödün vermemiz için bize fırsatlar sunan kolay bahanelerden nasıl kaçınabiliriz? Bu ayet benzer bir ayartmayı işaret eden ne söylüyor: "En küçük işte güvenilir olan kişi, büyük işte de güvenilir olur. En küçük işte dürüst olmayan kişi, büyük işte de dürüst olmaz" (Luka 16:10)?

Heykele Tapınmak, Yeniden

Kutsal Kitap öğrencileri Daniel 3. bölüm ile Vahiy kitabının son gün olayları hakkında öğrettikleri arasındaki bağlantıyı uzun zamandır görüyorlar. Bunun da haklı bir nedeni vardır, çünkü Daniel 3. bölüm –yerine getirilmediğinde ölümle cezalandırılacak olan “heykele tapınma” (*Dan. 3:15*) buyruğuyla– Vahiy kitabının yerine getirilmediğinde ölümle cezalandırılacak olan başka bir heykele tapınma buyruğuyla ilgili öğrettiklerini yansıtmaktadır. “Canavarın heykeline yaşam soluğu vermesi için kendisine güç verildi. Öyle ki, heykel konuşabilsin ve kendisine tapmayan herkesi öldürebilsin” (*Va. 13:15*).

Vahiy 13:11–17; Vahiy 14:9, 11, 12; Vahiy 16:2; Vahiy 19:20 ve Vahiy 20:4 ayetlerini okuyun. Burada Tanrı’nın buyruklarıyla insanların buyruklarını çarpıştıran nasıl bir karşılık bulunmaktadır?

Tanrı’nın halkı, canavara ve onun heykeline değil, “göğü, yeri, denizi, su pınarlarını yaratana”, yani Yaratıcı’ya tapınmaya çağılmaktadır. Benzer bir tehditle karşı karşıya kalan üç İbrani genç de, bu aynı Yaratıcı’dan başka bir şeye tapınmayı reddetmişlerdi. Dolayısıyla, Dura ovasında Yaratıcı’ya değil de heykele tapınma buyruğu yüzünden yaşananlar ile Yaratıcı’ya değil de heykele tapınma çağrısı yüzünden tüm dünyada yaşanacak olanlar arasındaki koşullar ne kadar farklılık gösteriyor olsa da, ilke aynıdır.

Romalıları 1:18–25 ayetlerini okuyun. (Romalıları 1:18 ile Vahiy 14:9, 10 ayetleri arasındaki “Tanrı’nın gazabı” ile ilgili bağlantıya dikkat edin). O halde, heykele tapınma meselesi, hangi açıdan, insanların sonuçta kime bağlılık gösterdiklerine ilişkin bu aynı ilkenin bir başka tezahürüdür?

Tapınma ille de diz çökmek ve tütsü adamak anlamına gelmemektedir. Nihai bağlılığımız kime ise ona tapınıyoruz. Tanrı’nın kim olduğunu, Yaratıcımız ve –İsa’da bizim için yaptıklarından sonra– Kurtarıcımız olduğunu düşündüğünüzde, elbette yalnızca O’na tapınılmalıdır. Bunun dışındaki her şey putperestliktir. Bu belki de İsa’nın buradaki sert sözlerini açıklamaya yardımcı olacaktır: “Benden yana olmayan bana karşıdır. Benimle birlikte toplamayan dağıtıyor demektir” (*Mat.12:30*). Son zaman olayları tamamen bu gerçeğin çarpıcı bir tezahürü olacaktır.

İlk Kiliseye Zulüm

Bize son olaylar hakkında haberler veren sadece Eski Ahit değildir, Yeni Ahit de bunu yapmaktadır. Birinci yüzyıldaki Hristiyanlar için hayat kolay değildi. İlk olarak, onları Musa'nın inancına karşı bir tehdit olarak gören kendi din kardeşlerinden pek çoğu onlardan nefret etti. Aynı zamanda putperest Roma İmparatorluğu'nun gazabına da uğradılar. "Veryüzünün ve cehennemin güçleri, Mesih'in izleyicilerinin şahsında O'na karşı cephe aldılar. Putperestlik, müjdenin zafer kazanması halinde kendi tapınaklarının ve sunaklarının yerle bir edileceğini biliyordu; bu nedenle Hristiyanlığı yok etmek için güçlerini topladı. Zulüm ateşleri yakıldı."—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 38.

Elçilerin İşleri kitabında, Vahiy 13. bölümde yer alan sahneye doğru ilerlerken Tanrı'nın halkını nelerin beklediğini oldukça etkili bir şekilde gözler önüne seren bir öykü yer almaktadır.

Elçilerin İşleri 12:1-17 ayetlerini okuyun. Bu öykünün hangi noktaları son gün olaylarının habercisi olabilir?

Yakup'u öldürmüşlerdi ve sırada Petrus vardı; Hristiyanlar'a karşı ölüm cezası uygulanıyordu. Belki de bu öykünün en dikkat çekici yanlarından biri, Petrus'un hayatının en kötü gecesi olması gereken o gecede *uyuyor* olması gerçeğinde bulunabilir –o kadar mışıl mışıl uyuyordu ki, meleğin uyandırmak için ona vurması gerekmişti!

Petrus elbette mucizevi bir şekilde serbest kaldı ve dua ediyor olmalarına rağmen onun gerçekten kurtulduğuna inanmakta güçlük çeken imanlıların toplantısına gitmenin bir yolunu buldu. Kutsal Kitap onların *hayretler içinde kaldıklarını* söylüyor –bu da ne kadar sık dua ettiğimizi ama Tanrı'nın bize gerçekten cevap vereceğine inanmaya zar zor cesaret ettiğimizi merak etmemize neden oluyor.

Bazı imanlıların canı bağışlanırken, diğerleri öldürülmüştür. Son zamana yaklaştıkça aynı şey gerçekleşecektir. Petrus bile, o sırada canı bağışlanmış olmasına rağmen, sonunda imanı uğruna ölmüştür. İsa Bizzat ona nasıl öleceğini söylemişti: " 'Sana doğrusunu söyleyeyim, gençliğinde kendi kuşağını kendin bağlar, istediğin yere giderdin. Ama yaşlanınca ellerini uzatacaksın, başkası seni bağlayacak ve istemediğin yere götürecektir.' Bunu, Tanrı'yı ne tür bir ölümle yücelteceğini belirtmek için söyledi. Sonra ona, 'Ardımdan gel' dedi" (Yu. 21:18, 19).

İsa'nın Petrus'a nasıl öleceğini söyledikten sonra yine de ona, "Ardımdan gel" demiş olmasına dikkat edin. Bu durum, ölüm tehdidinin bile bizi neden Rab'bin ardından gitmekten alıkoymaması gerektiği konusunda bize ne anlatmalıdır?

Canavarın İşareti

Yıllar geçtikçe ve ölüm kararı, canavarın işaretinin dayatılması gibi son zaman olayları henüz gerçekleşmedikçe, bazı kişiler Sebt günü ve Pazar gününün son çatışmanın merkezinde nasıl yer alabileceği de dahil olmak üzere, son zaman olaylarıyla ilgili yorumlarımız hakkında tereddütlerini, hatta şüphelerini dile getirmeye başladılar.

Vahiy kitabı gayet açık: ya Yaratan'a tapınacağız ya da canavara ve onun heykeline. Yedinci gün Sebti, Tanrı'nın Yaratıcı olduğunun –Aden Bahçesine kadar uzanan (bkz. Yar. 2:1-3)– temel işareti olduğu için, Yaratıcı'ya tapınmayla ilgili bir meselede Sebt'in merkezi bir öneme sahip olması şaşırtıcı olmamalıdır. Ayrıca, canavar gücünün Sebt günü emrini Kutsal Kitap'ta hiçbir onayı olmayan Pazar günüyle değiştiren aynı güç olması da tesadüf değildir. Bu bilgiler ışığında, Sebt ve Pazar günlerinin tapınma meselesine dahil olması düşüncesi –yine ya Yaratan'a (bkz. Va. 14:6, 7) ya da canavara– gayet mantıklıdır. Ayrıca, Yeni Ahit'te yedinci gün Sebti'ne karşı insan yasası meselesinin bir habercisine de sahibiz.

Aşağıdaki ayetleri okuyun: (Mat. 12:9–14, Yu. 5:1–16). Din önderlerinin İsa'yı öldürmek istemelerine neden olan konu neydi?

Matta 12. bölümde, İsa Sebt günü eli sakat bir adamı iyileştirdikten sonra (Mat. 12:9–13), din önderleri nasıl tepki gösterdiler? “Bunun üzerine Ferisiler dışarı çıktılar, İsa'yı yok etmek için anlaştılar” (Mat. 12:14). Yedinci gün Sebti yüzünden ölmek mi? Yuhanna 5:1–16 ayetlerinde, yedinci gün gerçekleştirilen bir başka mucizevi şifadan sonra önderler “Şabat Günü böyle şeyler yaptığı için İsa'ya zulmetmeye başladılar” (Yu. 5:16).

İnsan gelenekleri yüzünden ölmek mi (Kutsal Kitap'ta hiçbir şey Sebt günü şifa vermeyi yasaklamadığı gibi, Kutsal Kitap'ta hiçbir şey Pazar gününü Sebt gününün yerine koymamıştır), yoksa yedinci gün Sebti mi? Burada İsa'nın karşılaştığı sorun son olaylarla aynı olmasa da, yeterince benzerdir: Tanrı'nın yasasına karşı insan yasası ve her ikisinde de tartışmaya konu olan yasa Kutsal Kitap'ın Sebt günü etrafında şekillenmektedir.

Tanrı'nın buyruklarından biri uğruna ölmek mi? İnsan bundan kurtulmanın yolunu nasıl kolayca aklileştirebilir?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Büyük Mücadele* kitabından 640-657. sayfaları arasındaki “Allah’ın Halkı Kurtarıyor” bölümünü okuyun.

“Allah tüm çağlarda melekler aracılığıyla halkının yardımına koşmuş ve kurtuluşunu sağlamıştır. Göksel varlıklar insanların işlerinde etkin şekilde yer almışlardır. Yıldırım gibi parıltıyan giysiler içinde belirmişler; yolcu görünümünde insanlara gelmişlerdir. Melekler, Allah adamlarına insan biçiminde gözükmüşlerdir. Sanki yorulmuşlar gibi, öğleyin meşe ağaçları altında dinlenmişlerdir. İnsan evlerinin misafirperverliğini kabul etmişlerdir. Geceye kalmış yolcuların rehberleri olmuşlardır. Kendi elleriyle sunaklarda ateşler yakmışlardır. Zindan kapılarını açarak Rabb’in hizmetkârlarını serbest bırakmışlardır. Göğün tüm teçhizatıyla donatılmış olarak, Kurtarıcı’nın mezarındaki taşı yuvarlamaya gelmişlerdir.

“Melekler, çoğu kez insan biçiminde doğru insanlar topluluğuna katılır; ve kötülerin toplumlarını ziyaret ederler, örneğin, Allah’ın müsamaha sınırlarını aşıp aşmadıklarını belirlemek üzere, eylemlerinin kaydını tutmak için Sodom’a gittikleri gibi. Rab merhametten zevk alır; ve kendisine gerçekten kulluk eden az sayıda kişinin uğruna, felâketleri engeller ve kalabalıkların sakinliğini uzatır. Allah’a karşı günah işleyenler, kendi canlarını dahi alay etmekten ve baskı altına almaktan hoşlandıkları birkaç sadık insana borçlu olduklarını fark etmezler.”— Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, s. 636, 637.

Tartışma Soruları:

1. 2. Timoteos 1:7 ayetini okuyun. Peygamberlik sözünde sizi en çok endişelendiren şeyleri tartışın. Korku ruhundan nasıl kurtuluruz ve imanımız yüzünden zulme uğrayacağımızdan söz eden peygamberlik sözleri ortasında bile Tanrı’nın umut mesajını nasıl bulabiliriz?
2. Şu anda Sebt ve Pazar günlerinin son olaylarda nasıl öne ve merkeze geçebileceğini kestirmek zor olsa da, dünyanın ne kadar çabuk değişebileceğine bir bakın. Bu gerçek, imanımızı anlık olarak değişebilen güncel olaylara değil, yalnızca Tanrı’nın vahyedilmiş Sözü’ne dayandırmamız konusunda bize ne öğretmelidir?
3. Daniel 2. (ve hatta 7.) bölümü düşünün. Tüm imparatorluklar tam olarak önceden bildirildiği gibi geldi ve gitti. Bugün tarihe dönüp baktığımızda, önceden bildirildiği gibi olduğunu görebiliriz. Bugün bizim bakış açımıza göre, gelecek olan sadece bir krallık daha bulunmaktadır. Bu krallık hangisidir ve gerçekten de önceden bildirildiği gibi geleceğinden neden emin olabiliriz?

Sonsöz: Günlük Bir Savaş

Yazan: Andrew McChesney

Anders, ABD'nin Arizona eyaletindeki Holbrook Yedinci Gün Adventistleri Kızılderili Okulu'nda sesler duyduğundan şikayetçi oldu. Okul danışmanı Loren Fish onunla görüştü ve bunun bir akıl sağlığı sorunu olmadığını belirledi. Personel dua etti.

Ama sonra Anders ele geçirilmiş biri gibi davranmaya başladı. Okul tatili sırasında evdeyken geleneksel bir törene katılmıştı. Okula döndüğünde, hafif yapıli genç zaman zaman insanüstü güç sergilemeye başladı ve Holbrook'un personeli onu kontrol etmekte zorlandı. Bazen gözleri geriye doğru dönüyordu. Bir saldırının ardından saatlerce uyuyordu. Uyandığında normal davrandı ama korkmuştu. Bir gün erkek dekanına "Tümen ne anlama geliyor?" diye sordu. Kafasında "Tümen" kelimesini duymuştu. Dekan, İsa'nın ele geçirilmiş bir adamı iyileştirmeden önce nasıl iblise adımı sorduğunu ve iblisin şöyle cevap verdiğini hatırladı: "Adım Tümen. Çünkü sayımız çok" dedi (Markos 5:9). Anders'e danışmanlık yapan kayıt memuru, okul personelinin kendisi için dua etmesini isteyip istemediğini sordu. Çocuk evet dedi.

Okulun konferans salonunda personel Anders'in etrafında toplandı ve onun için dua etmeye başladı. Çocuk aniden inledi ve yere düştü. Kimse ne yapacağından emin değildi. Bazı vatandaşlar ilahiler söylerken, bazı vatandaşlar da yüksek sesle dua etti. Bazıları da Anders'i "İsa, bana yardım et" diye dua etmeye teşvik etti. Anders kelimelerin ağzından çıkmasını sağlayamadı. Tam bir kaostu. Sonra Anders personele gülmeye başladı. Garip, doğal olmayan bir gülüştü bu.

Okulun geliştirme müdürü Diana Fish utanmıştı. "Şeytan bizim ne yapacağımızı bilmediğimizi biliyor" diye düşündü. Cep telefonunu çıkararak Google'da "cinli birine nasıl yardım edilir" diye arama yaptı. Andrews Üniversitesi web sitesinde Marc Coleman'ın yazdığı "Ellen White'in Kötü Ruhsal Güçlerle Yüzleşme Üzerine" başlıklı bir makalesini buldu. "Dinleyn" dedi. "Birlik olmaya ihtiyacımız var. Ruha İsa adına gitmesini emretmeliyiz."

Hemen bir personel ruha şu emri verdi: "İsa adına dışarı çıkın!" Sonra Anders'in nefesi kesildi, "Tanrım, yardım et bana!" Tüm personel hep bir ağızdan "Tanrıya şükür!" diye bağırdı. Oğlanın içinden büyük bir çılgılık çıktı. Okulun işletme müdürü güçlü bir kasırgaya benzer bir şeyin yanından geçip odadan dışarı uçtuğunu hissetti. Sonra huzur geldi. Anders yerde ağlayarak yatıyordu. İki personel bir bebek karyolası getirdi ve çocuk öğleden sonranın geri kalanında uyudu. Bundan sonra Anders daha iyiydi; ta ki tekrar eve dönene kadar. Geri döndüğünde yeniden başladı ve öğrenci okulu terk etti.

Diana, "Onun için hâlâ dua ediyoruz" dedi. "Bunun manevi bir savaş olduğunu biliyoruz ve henüz bitmedi. Öğrencilerimizle her gün büyük mücadelelerle uğraşıyoruz."

Bu hizmet öyküsü, daha önceki bir On Üçüncü Şabat projesi olan Holbrook Yedinci Gün Adventistleri Kızılderili Okulu'na içeriden bir bakış sunuyor. Anders bir takma addır. 28 Haziran'daki On Üçüncü Şabat Sunusu'nu desteklediğiniz için teşekkür ederiz.

Sevgi Yasanın Yerine Getirilmesidir

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: *Mat. 12:38–42; Yun. 3:5–10; Va. 18:4; Dan. 5:1–31; Va. 16:12–19; 2Tâ. 36:22, 23.*

HATIRLAMA METNİ: “Yunus, ‘İbrani’yim’ diye karşılık verdi, ‘Denizi ve karayı yaratan Göklerin Tanrısı RAB’be taparım’ ” (*Yunus 1:9*).

Bu hafta, son gün olaylarına ilişkin anlayışımızın aydınlanmasına yardımcı olan öykülere son kez bakacağız. Bu kez Yunus’un Ninova’ya gönderilişini, Babil’in düşüşünü ve Tanrı’nın halkını özgür kılıp vaat edilen ülkeye dönmelerini sağlayan Pers kralı Koreş’in yükselişini ele alacağız.

İncelediğimiz diğer öykülerde olduğu gibi, bu tarihi öyküler de her nesil için derin anlamlar taşımıştır. Ancak Mesih geri dönmeden önce yaşamakta olan son nesiller için de *özel* bir anlam taşımaktadırlar. Yani, bu tarihi öykülerden “mevcut gerçek” dediğimiz şeyi daha iyi anlamamıza yardımcı olabilecek çeşitli öğeler çıkarabiliriz.

Aynı zamanda, son gün olaylarının habercisi olduğu anlaşılan tüm bu öyküler hakkında bir şeyi unutmamalıyız: genel konuları ve göndermeleri değerlendirmeye dikkat etmeli ve her ayrıntıyı peygamberlik sözü saçmalıklarına yol açacak şekilde çözümlmeye çalışmamalıyız. İsa’nın benzetmelerinde olduğu gibi, temel noktaları ve ilkeleri incelemeliyiz. Saklı bir gerçeği bulma umuduyla her ayrıntıyı didik didik etmemeliyiz. Bunun yerine, ana hatları, ilkeleri aramalıyız ve bunlardan yola çıkarak son günlerle ilgili unsurları keşfedebiliriz.

**28 Haziran Sebt Gününe hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.*

Gönülsüz Peygamber

Yunus'un öyküsü (*bkz. Yunus 1. - 4. bölümler*) kısa olmakla birlikte önemli bir etki yaratmaktadır. Birçok imanlı bu gönülsüz peygamberde kendilerinden yansımalar bulmuştur. Öykü aynı zamanda gelecekteki olaylarla ilgili dikkat çekici ipuçları içermektedir.

Matta 12:38-42 ayetlerini okuyun. İsa din bilginlerine ve Ferisilere hitap ederken Yunus'un öyküsünün hangi kısımlarına atıfta bulunuyor? Söylediklerinde yargılama hakkında hangi dersler bulunmaktadır?

İsa Kendisinin Yunus'tan daha büyük olduğunu açıkladı. Bu dünyaya gelmenin çarmıha gerilmek anlamına geleceğini biliyordu ancak yine de O "kaybolanı arayıp kurtarmak için geldi" (*Luka 19:10*). Yunus kendi günahları için büyük balığın karnında üç gün geçirmişti; İsa ise bizim günahlarımız için mezarda üç gün geçirdi. Kaybolanı kurtarmak için bu gerekliydi.

Bugün Yunus'u Ninova'ya gitmek istemeyen gönülsüz bir peygamber olarak tanıyoruz. İnsani bakış açısından bunu anlamak zor değil: Asurlular acımasız bir yönetim sürdürüyorlardı. Asur duvar resimleri olağandışı gaddarlık sahneleriyle doludur: fethedilen halklar akla gelebilecek en zalim yöntemlerle öldürülüyordu. Onların başkentinde tövbe etmeleri umuduyla vaaz vermeyi kim isterdi ki?

Öyküde son gün bakiye hareketine işaret ediyor olması muhtemel önemli bir an bulunmaktadır: Yunus'a kim olduğu sorulduğunda, ilk meleğin mesajına çok benzeyen bir ifadeyle "İbrani'yim... Denizi ve karayı yaratan Göklerin Tanrısı RAB'be taparım" diye karşılık verdi (*Yun. 1:9; Va. 14:7*). Nitekim, "denizi ve karayı yaratan" diye Rab'be yaptığı vurgu, elbette O'nun Yaratan olduğuna işaret etmektedir. Bu gerçek, neden O'na tapınmamız gerektiğinin temelini oluşturmaktadır ve tapınma son gün olaylarının merkezinde yer almaktadır.

Aynı zamanda bizler de ruhsal Babil'de rağbet görmemesi muhtemel bir mesajı duyurmakla görevlendirildik. "Ey halkım!... çık oradan!" (*Va. 18:4*) demek, dünyaya tövbe etmeleri gerektiğini söylemektir –bu, mümkün olan en yumuşak şekilde iletildiğinde dahi birçok insandan neredeyse her zaman olumsuz tepki alan bir mesajdır. Hangimiz tanıklık ederken olumsuz, hatta düşmanca tepkiler almadık? Bu sadece "işimizin" bir parçası.

Siz Yunus'u kendinizde ne kadar buluyorsunuz? Bu yanlış tutumun ötesine nasıl geçebilirsiniz?

Bir Tövbe Çalışması

Yunus'un Ninova halkı için çok belirgin bir mesajı vardı. "Yunus kente girip dolaşmaya başladı. Bir gün geçince, 'Kırk gün sonra Ninova yıkılacak!' diye ilan etti" (Yun. 3:4). Mesaj oldukça açıktı: orası lanetlenmişti. Neticede, bu doğrudan Rab'in bir peygamberinden gelen bir söz değil miydi?

Peki, Ninova'ya ne oldu?

Yunus 3:5-10 ayetlerini okuyun. O halde bu peygamberlik sözü neden yerine gelmedi?

Evet, tüm kent tövbe etti ve en azından bir süreliğine peygamberlik edilen felaket önlendi. "Uğrayacakları felâket durduruldu, İsrail'in Tanrısı putperest dünyada yüceltili ve şerefendirildi, O'nun yasası saygı gördü. Ninova ancak uzun yıllar sonra, Tanrı'nın unutulması ve övünge bir gurur nedeniyle çevre uluslara yem olacaktı."—Ellen G. White, *Peygamberler ve Krallar*, s. 271.

Son günlerde, düşmüş dünyaya vereceğimiz son mesajla birlikte biz de böyle bir şey bekleyebilir miyiz? Evet ve hayır. Yani, dünyanın her yerinde, "Ey halkım!... Onun günahlarına ortak olmamak, uğradığı belalara uğramamak için çık oradan!" (Va. 18:4) çağrısına kulak veren pek çok insan olacaktır. Dünyanın her yerinde insanlar duruşlarını sergileyecek ve canavara meydan okuyarak, "Allah'ın emirlerini ve İsa'nın imanını" koruyacaklar (Va. 14:12 CAN). Bu insanlar, Ninova'dakiler gibi, kaybedilenlerin başına gelen hükümden korunacaklardır.

Aynı zamanda, Tanrı'nın Ninova'nın yıkılacağını duyurması gibi bazı peygamberlik sözleri koşula bağlıdır; *insanlar kötülüklerinden vazgeçmedikleri takdirde* Ninova yıkılacaktı (bkz. Yér. 18:7-10). Ancak bazı peygamberlik sözleri böyle koşullara bağlı değildir. İnsanlar ne karşılık verirse versin onlar gerçekleşecektir. O'nun birinci ve ikinci gelişle ilgili Mesih'e dair peygamberlik sözleri, canavarın işareti, belaların dökülmesi, son zaman zulmü –bunlar koşula bağlı değildir; insanlar ne yaparlarsa yapsınlar gerçekleşeceklerdir. İnsanların yaptıkları ve seçimleri, aslında peygamberler tarafından önceden bildirilen son olaylar gerçekleşirken hangi tarafta olacaklarını belirleyecektir.

Şu anda yaptığımız hangi seçimler, Tanrı'ya ya da heykele tapınma meselesi dünyanın üzerine çöktüğünde yapacağımız seçimleri belirlemeye yardımcı olabilir?

Belşassar'ın Şöleni

Ninova kentinin (M.Ö. 612 yılında) Medler ve Babillilerden oluşan (Nebukadnessar'ın babası tarafından komuta edilen) bir ittifak ordusu tarafından yenilgiye uğratılmasının ardından, Babil kenti büyük kanun yapıcıları Hamurabi'nin günlerinden beri görmediği bir canlanma yaşadı. Nebukadnessar'ın yönetiminde, artık Asur saldırıları sorunundan kurtulmuş olan Babil kenti, komşu ulusların onun egemenliğini istemeyerek de olsa kabul etmekten başka çarelerinin kalmadığı bir noktaya kadar zenginleşti ve nüfuzunu artırdı. O dünyanın kraliçesiydi ve zenginleşmek isteyen uluslar ona bağılılıklarını bildirdiler.

Bu arada, bildiğimiz kadarıyla, Nebukadnessar Daniel'in Tanrısı'nın gerçek-ten de tüm ulusların meşru hükümdarı olduğunu ikrar eden bir imanlı olarak öldü (*Dan. 4:34-37*). Daniel'in anlattığı bir sonraki olay onun halefi olan kral naibi Belşassar'la ilgilidir.

Daniel 5:1-31 ayetlerini okuyun. Bu öyküden hangi önemli ruhsal mesajları çıkarabiliriz? Sonunda Belşassar'ın tökezlemesine ne sebep oldu?

Bu öykünün belki de en üzücü, en acıklı kısmı Daniel 5:22 ayetinde yer almaktadır. Daniel, krala Nebukadnessar'ın düşüşünü ve sonra yeniden yükselişini anlattıktan sonra ona şöyle dedi: “Ama ey sen onun torunu Belşassar, bunların hepsini bildiğin halde alçak gönüllülüğü benimsemedin.” Yani, gerçeği bilme fırsatına sahip olmasına rağmen; hatta Nebukadnessar'ın başına gelenlere ilk elden tanık olmuş olmasına rağmen –bu yaşananları görmezden gelmeyi seçmiş ve sefine bu kadar çok sıkıntı getiren aynı yola girmişti.

Nebukadnessar'ın altın heykeli dikmek suretiyle yaptığı gibi, Belşassar da Daniel'in Tanrısı'nın önceden bildirdiklerine açıkça meydan okudu. Tapınak kaplarını saygısız bir şekilde kullanarak, muhtemelen Babil'in Yahudileri fethettiği ve artık Tanrıların kutsal saydığı eşyalara sahip olduğu gerçeğinin altını çizdi. Diğer bir deyişle, yok olacaklarını önceden haber veren bu Tanrı üzerinde hâlâ bir üstünlükleri vardı.

Belşassar daha iyi bilmek için fazlasıyla kanıt sahipti dolayısıyla bu gerçek-ten de tam bir meydan okuma davranışıydı. Gerçeği bilecek kadar akli vardı; ancak sorun yüreğindeydi. Son günlerde, son kriz dünyanın üzerine çökerken, insanlara da gerçeği bilme fırsatı verilecek. Belşassar'da olduğu gibi, onların seçimini belirleyen de yürekleri olacaktır.

Fırat'ın Kurutulması

Babil'in en büyük avantajlarından biri Fırat Irmağının surlarının altından akarak kente sınırsız temiz su sağlamasıydı. Ancak bu aynı zamanda onun zayıflığı da oldu. Eski bir Babil kraliçesi olan Nitokris, ırmağı kente ulaşan bir yol haline getirmek amacıyla ırmak boyunca toprak setler inşa ettirmiş ve bu süreçte ekiplerin rahat çalışabilmesi için ırmağın yönünü bataklığa çevirmişti. Koreş de aynı şeyi yapabileceğini, Fırat'ı yeterince kurutabilirse askerlerini surların altından rahatça geçirebileceğini fark etti. Surları aştıktan sonra, ırmağı takip ederek kentin içinden geçen savunma duvarlarının korumasız olduğunu gördü ve kent tek bir gecede düştü. Antik Grek tarihçi Herodot bize şöyle anlatıyor: “Babil'in merkezinde yaşayanların kenar mahallelerin düştüğünden haberleri yoktu, çünkü şölen zamanıydı ve herkes dans ediyordu ve kendilerini eğlenceye kaptırmışlardı.”—Herodot, *Tarihler*, Tom Holland çevirisi, s. 94. Bunun Daniel 5. bölümde tasvir edilen aynı şölen olduğundan şüphe duyulabilir mi?

Daniel 5:18-31 ve Vahiy 16:12-19 ayetlerini okuyun. Vahiy kitabındaki bazı belalar ile Babil'in düşüş öyküsü arasında ne gibi benzerlikler görüyorsunuz?

Zamanın işaretlerini nasıl fark edeceklerini anlatırken İsa öğrencilerini şöyle uyarıyordu, “Bunun için uyanık kalın. Çünkü Rabbiniz'in geleceği günü bilemezsiniz. Ama şunu bilin ki, ev sahibi, hırsızın gece hangi saatte geleceğini bilse, uyanık kalır, evinin soyulmasına fırsat vermez” (*Mat. 24: 42, 43*). Aynı Babil'in düşüşünde olduğu gibi, Mesih'in aniden ortaya çıkışı da günümüz Babilini hazırlıksız yakalayacaktır. Ancak böyle olması şart değildir; çok sayıda ayrıntılı peygamberlik sözünde İsa'nın yakında geleceğine dair bize bol miktarda kanıt verilmiştir.

Dünya sadece Tanrı'nın önceden bildirdiği şeylerden habersiz olduğu için değil, Tanrı'nın gerçekleşeceğini söylediği şeyleri inkâr etmeyi seçtiği için şaşkınlığa uğrayacaktır.

Vahiy 16:15 ayetini okuyun. Bu son zaman uyarıları arasında bile, hangi müjde mesajı bulunmaktadır? “Çıplak dolaşmamak” ne anlama gelmektedir?

Meshedilmiş Koreş

Koreş Babil kentini ele geçirdiğinde, Tanrı'nın halkının tutsaklık yılları sona ermiş oldu. Persler vaat edilen ülkeye dönmelerine ve tapınağı yeniden inşa etmelerine izin verdi. Koreş'in yönetimindeki Pers İmparatorluğu, tarihçi Tom Holland'ın deyimiyle “dünyanın o güne kadar gördüğü en geniş toprak parçasına sahip olan, tarihteki en geniş imparatorluk haline geldi.”—Tom Holland, *Hakimiyet Temel Kitaplar*, s. 25.

Persler arasında gelenek olduğu üzere, Koreş'e “Büyük Kral” ya da “Kralların Kralı” bile denirdi.

Koreş, Mesih kilisesi için geri döndüğünde neler olacağını habercisidir: O doğudan gelen Kral'dır (*Mat. 24:27 ile karşılaştırın*), Babil'e savaş açmış ve sonunda Babil'den kaçıp vaat edilen ülkeye dönmeleri için halkını özgürleştirmiştir. (*Bkz. Va. 19:11-16.*) Tanrı'nın Koreş'ten Rab'bin “meshettiği kişi” (*İş. 45:1*) diye söz etmesinin nedeni budur; bu meşhur Persli sadece Tanrı'nın halkını özgürlüğüne kavuşturmakla kalmamış, Babil'e karşı yürüttüğü mücadele de Mesih'in ikinci gelişi için bir örnek teşkil etmiştir.

2. Tarihler 36:22, 23 ayetlerini okuyun. Koreş'in öyküsü hangi açılardan Nebukadnessar'ınkiyle benzerlik göstermektedir? Hangi açılardan birbirlerinden ayrılırlar? Ferman ne gibi bir önem taşımaktadır? Neticede, yüzyıllar sonra İsa'nın ilk gelişini nasıl etkilemiştir?

Eski Ahit kitaplarının özgün sıralaması günümüzde Malaki kitabıyla sona erecek şekilde değiştirilmiştir, ancak Eski Ahit aslında burada, Koreş'in bu duyurusuyla sona ermektedir. Kutsal Yazı dizisindeki bir sonraki bölüm, Koreş'in aslı olan Mesih'in doğumuyla başlayan Matta Kitabı olmalıydı. Koreş yeryüzündeki tapınağın yeniden inşasını yönetecek, İsa ise O'nun dönüşüne ve bizim kurtuluşumuza yol açacak olan göksel tapınaktaki hizmetine başlayacaktı.

Koreş elbette Mesih'in *kusursuz* bir temsili değildi; hiçbir örnek asılla birebir örtüşmez bu sebeple her küçük ayrıntıya gereğinden fazla anlam yüklememeye dikkat etmeliyiz. Yine de, geniş anlamda Koreş bir “Kurtarıcı” örneği olarak işlev görmektedir.

Tanrı'nın kendi iradesini yerine getirmek için putperest bir kralı bu kadar belirgin bir şekilde kullanmış olması ne kadar büyüleyici. Yani, olaylar bize dışarıdan nasıl görünürse görünsün, uzun vadede Rab'bin son zaman olaylarını peygamberlik sözlerinde belirtildiği gibi meydana getireceği gerçeğini nasıl öğrenebiliriz?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, *Geçmişten Sonsuzluğa 2. Cilt'ten 309-318 sayfaları arasındaki "Görünmeyen Gözcü" bölümünü okuyun.*

"Tarih sahnesine çıkan her ulusun, Gözcü'nün ve Kutsal Olan'ın tasarılarını yerine getirip getirmeyeceklerinin belirlenmesi için, yeryüzünde kendi yerlerinde oturmalarına izin verilmiştir. Peygamberlik sözü dünyanın büyük imparatorluklarının, yani Babil, Med-Pers, Grek ve Roma imparatorluklarının yükseliş ve ilerleyişlerini kaydetmiştir. Bunların her birinde, ayrıca daha zayıf uluslarda, tarih tekerrür etmiştir. Her birinin kendi denenme dönemi oldu; her biri sonunda tükendi, yüceliği soldu, gücü yok oldu. Uluslar Tanrı'nın ilkelerini reddederken ve bu reddedişle kendi yıkımlarını getirirlerken, her şeyin üzerindeki ilahî bir tasarı çağlar boyunca açıkça iş başında olmuştur."—Ellen G. White, *Peygamberler ve Krallar*, s. 535

Yeremya 18. bölümde, Yeremya bir çömlekçinin yaptıklarını gözlemlemektedir: adam üzerinde çalıştığı şeyi yoğurmakta ve şekillendirmektedir. Tanrı'nın Kutsal Kitap'taki peygamberlik sözlerinde bulunan koşula bağlılık ilkesini açıklamak için kullandığı, çömlekçinin çamurunu şekillendirdiği bu benzetmedir. Ve Rab, anladığımızdan emin olmak için Yeremya aracılığıyla şöyle konuşur: "Bir ulusun ya da krallığın kökünden söküleceğini, yıkılıp yok edileceğini duyururum da, uyardığım ulus kötülüğünden dönerse, başına felaket getirme kararımдан vazgeçerim. Öte yandan, bir ulusun ya da krallığın kurulup dikileceğini duyururum da, o ulus sözümü dinlemeyip gözümde kötü olanı yaparsa, ona söz verdiğim iyiliği yapmaktan vazgeçerim." (*Yer. 18:7-10*).

Tartışma Soruları:

1. İsa'nın, Ninova halkı için yargılanmanın gerçeklerden sapmış olan Tanrı'nın halkı için olduğundan daha kolay olacağını söylediği ifadesini düşünün. (*Bkz. Mat. 12:39-42.*) Tanrı'nın kilisesi bu uyarıdan nasıl bir ders çıkartabilir?
2. Ellen G. White'ın, birbirini izleyen her imparatorlukla birlikte "tarihin tekerrür ettiğini" söylediğine dikkat edin. Peygamberlik sözünde sıralanan tüm imparatorluklar arasında hangi ortak noktaları görüyorsunuz? Hangi yönlerden peygamberlik sözündeki aynı yolu izlediler? Günümüz dünyası da nasıl onları takip ediyor?
3. İnsanları imandan alıkoyan şeyin genellikle zihin, akıl değil de yürek olması konusunda düşünün. Bu bilgi başkalarına tanıklık etme biçiminizi nasıl etkileyebilir?

“Hadi Bir Anlaşma Yapalım”

Yazan: Laurie Denski-Snyman

Maria, Güneydoğu Asya'da Hristiyan olmayan bir ülkede, kapısını çaldığı evdeki adamın sattığı kitapları görmeyi kabul etmesinden mutlu oldu. Maria çantasından birkaç sağlık kitabı çıkardı ama adam onu durdurdu.

"Ne yaptığını görüyorum" dedi. "Önce daha hafif, daha tarafsız kitapları çıkaracaksın ve ben gardımı düşürdükten sonra gerçekten görmemi istediğin Hristiyan kitaplarını çıkaracaksın. Niyetinizi biliyorum, bu yüzden önce Hristiyan kitaplarını paylaşın."

Maria sessizce dua etti. "Tanrım, lütfen bana yardım et" dedi. "Ne diyeceğimi bilmiyorum." Yüksek sesle şöyle dedi: "Sağlık ve din üzerine birkaç kitabım var. İnsanların görmek istediği şeyleri paylaşmak istiyorum. Sağlıkla ilgileniyorlarsa o kitapları paylaşıyorum. Eğer dine ilgileri varsa o kitapları da paylaşmaktan mutluluk duyarım."

Adam çenesini ovuşturdu. "Bir anlaşma yapalım" dedi. "Eğer dininizle ilgili sorular sorabilirsem ve siz de onlara cevap verebilirseniz, tüm kitaplarınızı satın alacağım."

Maria endişeli hissetti. Derin bir nefes aldı ve şöyle dedi: "Sorduğun hiçbir şeye cevap verecek kadar akıllı değilim. Yardıma ihtiyacım var. Önce dua edebilir miyim?"

Adam kabul etti. Maria yüksek sesle dua etti. Bilgelik ve bilgi istedi ve duayı İsa adına bitirdi.

Adam hemen sordu: "Biz İsa'nın peygamber olduğunu söylüyoruz ama siz O'nun Tanrı olduğunu söylüyorsunuz. Bunu neden söylüyorsun? Sadece bir insan nasıl Tanrı olabilir?"

Maria hiç duraksamadan şöyle dedi: "Birçok insan İsa'nın ancak bebekken yeryüzündeysen yaşamaya başladığını düşünüyor, ama O bundan yıllar önce de vardı. İsa Tanrılığın bir parçasıydı ve Tanrı O'nu bu dünyaya normal bir insan olarak bir bebek biçiminde gönderdi. Sonra İsa peygamber olmaya çağrıldı, sonra kurban olmaya çağrıldı ve sonra başkâhin olmaya çağrıldı. Yani şu anda günahlarımıza aracılık ediyor. İsa sadece bir peygamber değildir. Bir peygamberden daha fazlası olması için çağrılmıştı. O sadece benim için değil, O'nu kabul eden herkes için başkâhindir."

Adam başını ellerinin arasına aldı. "Bu şimdiye kadar duyduğum en güzel şey" dedi.

Bu onun ilk ve tek sorusuydu. Gözlerinde yaşlarla Maria'nın sahip olduğu her kitabı satın aldı. Birbirlerine veda ederken şöyle dedi: "Bana gerçekten bilmek istediklerimi açıkladın. Artık tüm kitaplarınızı okumayı sabırsızlıkla bekliyorum."

Bu hikâyenin geçtiği Güney Asya-Pasifik Bölgesi'ndeki ulaşılmamış insan gruplarına ulaşmaya çalışan Maria ve diğer müjdeciler için dua edin. Maria bir takma addır. İyi haberin Güney Asya-Pasifik Biriminde yayılmasına yardımcı olacak olan bu Şabat günündeki On Üçüncü Şabat Sunuları için teşekkür ederiz.